

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

Ейдриън д'Аже
КОДЕКСЪТ
НА МАИТЕ

Спиращо дъха пътешествие!

БАРД

ЕЙДРИЪН Д'АЖЕ КОДЕКСЪТ НА МАИТЕ

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

В джунглите на Гватемала е скрит Кодексът на майите — древен документ, съдържащ страховито предупреждение за нашата цивилизация. Археоложката Алета Вайцман го търси отчаяно, но във Вашингтон и Рим никак не им харесва това. Агентът от ЦРУ Къртис О'Конър е изпратен да я убие, но става неин съюзник. И двамата знаят, че Земята ще се изравни с гигантска черна дупка в центъра на Млечния път в деня на зимното слънцестоене — 21 декември 2012 година, точно както майите са предсказали. Възможно ли е да се изместят географските полюси? Но ако намирането на кодекса може да предотврати глобална катастрофа, защо някои във Ватикана и в ЦРУ са решили той да остане недостъпен завинаги?

Времето изтича за Вайцман и О'Конър, а залогът е самото бъдеще на човечеството. От нацистка Германия до днешен Вашингтон, от Ватикана до Храма на изгубения свят в джунглите на Централна Америка, Ейдриън д'Аже ни повежда на стремително пътешествие по следите на кодекса, преди да е станало твърде късно.

На Тами и Катрин

ПРОЛОГ

Виена, 2008 година

Застанала до прозореца, Алета Вайцман се взираше в падащия сняг и обмисляше бъдещето, обзета от мрачни предчувствия. Зимата подрани тази година и режещият вятър откъм Дунав размяташе вихрушки над старите калдъръмени улици на квартала Шефансдом. Но не ледените повеи тревожеха археоложката от Гватемала. Нейните проучвания на древната цивилизация на майте я бяха убедили, че те са завещали страховито предупреждение. Дядо ѝ бе посветил голяма част от живота си на опитите да го разгадае. А сега тя бе открила ново парченце от мозайката. Алета дойде във Виена за международна конференция, посветена на майте, и се възползва от случая да прегледа библиотеката на дядо си. Попадна на екземпляр от книга на физика Ервин Шрьодингер с посвещение от автора. Любопитна да научи още нещо за този приятел на милия ѝ дядо, Алета разгърна книгата и измежду страниците паднаха пожълтял лист с бележки и малка снимка на нагръден кръст.

Текстът, написан с четливия равен почерк на Леви Вайцман, прикова вниманието ѝ.

„Редицата на Фибоначи може да бъде открита в конструкцията на всички пирамиди и храмове на майте.“

„Гръцката буква «фи» — ако искаш да намериш Кодекса на майте, търси «фи» и средата на златното сечение — Пакал.“

Тъй значи... „Търси «фи» и средата на златното сечение — Пакал.“ Но кой е Пакал? За дядо ѝ не бе присъщо да прикрива мислите си с подобие на код. Предположи, че той не е намерил отговора на загадката и просто я е записал дословно. Но защо листът е бил скрит в книга? Да не са му попречили неочаквано? Алета обърна снимката на нагръдния кръст, обаче на гърба ѝ не бе написано нищо. Баща ѝ спомена този кръст веднъж, когато отидоха да ловят риба на езерото Атитлан. Нацистите отнели фамилната скъпоценност, още когато бил

момче. Тя въздъхна, тъмнокафявите ѝ очи се помрачиха от тревога. Смъртта на нейния баща още я гнетеше всеки миг.

Къртис О'Конър фокусира бинокъла малко по-добре и се вторачи в жената до прозореца в апартамента на последния етаж. Каквито и тайни да криеше тази доктор Вайцман, рече си Къртис, не можеше да ѝ се отрече, че е висока, млада и необикновено красива. Дългата черна коса падаше на раменете ѝ и отчасти засенчваше прекрасните черти и мургавата кожа на овалното ѝ лице. Струваше му се, че е улисана в мислите си, докато очите ѝ се взират неспокойно в нощта навън.

Агентът на ЦРУ О'Конър също не можеше да се оплаче от външността си. Висок метър осемдесет и пет, той пращеше от сили и мускулите му изпъкваха. И неговото лице беше загоряло, а в очите му играеше измамна палавост. По произход беше ирландец и някога имаше намерение да се занимава с микробиология. Свикнал да не разчита на чуждо мнение, Къртис беше сред най-проницателните хора в ЦРУ. Задачата да ликвидира доктор Вайцман го смути от самото начало. И сега не преставаше да се пита защо началниците му на седмия етаж в Лангли искат да премахнат тази хубавица.

Погледът на Алета се зарея над „Юденгасе“ към „Свети Рупрехт“ — най-старата виенска църква, но не забеляза мъжа в сянката на обраслата с бръшлян камбанария. Питаше се какъв е бил животът тук по време на нацисткия терор. Тя знаеше, че преди десетилетия тесните улички на стария квартал са приютявали еврейската общност на града. Сега тук се бяха разположили магазини за скъпи дрехи и всевъзможни барове и дискотеки, на които туристите от цял свят лепнаха прякора „Бермудския триъгълник“. Говореше се, че клиенти на баровете изчезвали понякога от „Юденгасе“ в късните часове на нощта. Обикновено се появявали отново след ден-два, посмачкани и доста побезпарични, но иначе невредими. В по-зловещия Бермудски триъгълник на Атлантическия океан — на североизток от древните земи на маите в Гватемала и полуостров Юкатан — понякога изчезваха безследно цели кораби и самолети. Ако Алета можеше да се досети

някак, че всяко нейно движение се следи, виенският „Бермудски триъгълник“ щеше да ѝ се стори не по-малко опасен от океанския.

Тя се опитваше да не прибързва с изводите за предсказаното от майте и приближаващо страшно бедствие, но не ѝ беше лесно да пренебрегва трупациите се научни данни, които май потвърждаваха догадките им. Много от събитията, които майте смятали за предвестници на катастрофата, вече бяха настъпили. Алета се замисли за древната стела — каменния паметник с издълбани по него йероглифи на майте, която бе открила в Националния археологически и етнографски музей в Гватемала. В залите на музея бяха изложени много като нея, но тъкмо тази малка стела привлече вниманието ѝ. Защото беше единствената, на която можеше да се различи буквата „фи“. И ето че попадна на бележката, в която дядо ѝ споменаваше същия знак.

Алета дръпна тежките плюшени завеси. Чудеше се дали да не поскита по улиците на красивата австрийска столица, но се отказа, макар и да не се безпокоеше какво би могло да ѝ се случи навън нощем. Виена се славеше като един от най-безопасните градове в Европа. По-скоро искаше да се наспи преди откриването на конференцията, на която неколцина изследователи щяха да представят своите опити да разшифроват йероглифите на майте. Известният експерт по историята на майте Матиас Дженингс също щеше да говори през първия ден и докладът му беше озаглавен „Митът за майте“. Алета не понасяше високомерния йезуит, който смяташе майте за кръвожадни и войнствени диваци, но той винаги предизвикваше разгорещени спорове и привличаше журналистите. Тя предвкусваше поредната възможност да оспори публично възгледите му.

Взе чашата с вино от мраморната лавица над камината, обърна се и усети как една от дъските на пода помръдна под тежестта ѝ. В друг момент присъщата на археоложката любознателност би я подтикнала да провери какво има там, но я налягаше умората, натрупана в дългия полет от Гватемала. Алета отиде в спалнята. И тенекиената кутия, скрита от дядо ѝ под тази дъска през 1938 година, си остана на мястото, което я опази от щурмоваците на Хитлер, нахълтали в апартамента преди повече от седем десетилетия.

Къртис О'Конър се дръпна от скриващата го камбанария, слезе по заледените стъпала и успя да се качи веднага в старичък трамвай. Настани се на дървената седалка и докато трамваят дрънчеше по прочутата „Рингщрасе“, той се загледа в заснежените покриви на операта и парламента. Каза си, че изисканата австрийска столица не може да му омръзне. Слезе на „Кертнер Ринг“ и повървя малко пеша до хотел „Империял“, някогашния дворец на принц Филип фон Вюртемберг.

Никита Хрушчов, Индира Ганди, Лиз Тейлър и Ричард Бъртън бяха отседнали тук, както и Брус Спрингстийн, Мик Джагър и Хилари Клинтън. О'Конър бе чувал онази история, според която през 60-те години младият Рудолф Нуреев попитал за стая, но му отказали. По онова време в „Империял“ смятали джинсите за неприемливо облекло. Съвсем случайно, в този миг пристигнал лорд Сноудън и разпознал изгряващата балетна звезда. Сноудън го поканил в бара и Нуреев получил стая в хотела.

Къртис се насочи към същия този оскъдно осветен бар и едно русо момиче в елегантната маслинозелена униформа на хотела му се усмихна очарователно. Той ѝ кимна, но сега не му беше до мимолетни връзки. Настани се на меката висока табуретка пред плота.

— Шампанско, Клаус, моля те.

Винаги се стараяше да научи имената на двама души във всеки хотел — старшият камериер и старшият барман.

— „Дом Периньон“ или „Мое“, господин О'Конър?

— Предпочитам „Мое“. Благодаря.

Къртис огледа леко задименото помещение. В отсрещния ъгъл групичка от достолепни австрийци и привлекателните им съпруги се бяха настанили около масичка до прозорец със златистоалени завеси.

— В този хотел май наблюдавате на златото — подхвърли, стрелнал с поглед ярките златисти еполети на куртката на момичето.

Барманът се подсмихна.

— През войната, когато баща ми работел в този бар, клиентите му били предимно нацисти. Бункерите, където съхранявали златото си, още се използват.

— Пазели са златото си *тук*?!

— Хитлер се настанявал в нашия хотел, когато идвал във Виена, а неговият външен министър Рибентроп имал своя канцелария и тук.

Барманът спомена и че след тържественото влизане на Фюрера във Виена по време на „присъединяването“ на Австрия към Третия райх, фасадата била украсена с огромни черно-червени знамена, на които изпъквали пречупеният кръст и имперският орел. След време в гватемалската джунгла Къртис щеше да умува над иронията на съдбата, подтикнала го да се настани тъкмо в този хотел.

— Малцина вече си спомнят, господин О’Конър, че нацистите построили железобетонни бункери тъкмо под този бар. По тунелите можело да се излезе от подземията през скрит изход под „Думбащрасе“.

— Долу бомбардировките не са били страшни — кимна Къртис. Клаус се подсмихна.

— На „Имperiал“ му провървяло. И операта, и театърът били разрушени, хотел „Амбасадор“ и старият „Бристол“ също били бомбардирани. Но дори ако „Имperiал“ бе пострадал, таваните на бункерите били дебели цял метър, тъй че... Вратите са от яка стомана, а въздушните филтри били произведени от „Дрегер“ — същата фирма, която доставила и филтрите за бункера на Хитлер в Берлин. Спомням си как баща ми разказваше, че когато Ото Скорцени спасил Мусолини през 1943 година, довел го в хотела през тайния вход на „Думбащрасе“.

— Ами златото?

Клаус сви рамене.

— Сега можете да зърнете злато само по съдовете и приборите в хотела. Има обаче слухове... От баща си знам, че преди Химлер да се скара с Рибентроп, отсядал често тук. Татко ми показва и една снимка. На нея Химлер е с едно от протежетата си — офицер от СС на име Карл фон Хайсен, който накрая бил назначен за комендант на лагера в Маутхаузен. Ужасно място! Та същият Фон Хайсен май бил замесен в изчезването на голямо количество златни кюлчета малко преди капитулацията на Третия райх. Говори се, че били съхранявани долу, преди да бъдат прехвърлени в Централна Америка с посредничеството на банката на Ватикана. Как мислите, господин О’Конър, дали не е възможно да бъдат намерени някъде днес?

Къртис му остави бакшиш от двацет евро и се качи по дългата мраморна стълба — същата, по която бяха ходили нагоре-надолу Хитлер, Химлер и още безброй техни съучастници от онези мрачни

години. Над площадката властваше огромен портрет с маслени бои, изобразяващ император Франц-Йосиф в парадната униформа на фелдмаршал. О'Конър мина покрай изкусно осветена статуя на гола богиня и пак се сети за Алета Вайцман.

Влезе в апартамента, заключи вратата и провери косъма, който бе закрепил в долния ляв ъгъл на сейфа, потулен в гардероба. Увери се, че никой не го е пипал в негово отсъствие, набра комбинацията и извади диска с данните за Вайцман. Помнеше всичко наизуст, но искаше да бъде сигурен, че не е пропуснал нищо. Пъхна диска в лаптопа си.

Досието не само беше засекретено, но имаше и допълнителна забрана да се предоставя на лица, които не са граждани на САЩ, а това озадачаваше Къртис. Информацията в диска, събрана и от ЦРУ, и от ФБР, беше твърде оскъдна, а и почти изцяло достъпна, ако човек се допита до различни държавни учреждения в гватемалската столица.

ВАЙЦМАН, АЛЕТА РЕБЕКА

Дата и място на раждане: 15 ноември 1972 г., Сан Маркос, езеро Атитлан, Гватемала. Дядото — професор Леви Вайцман, е бил изтъкнат археолог. Родителите и другите близки роднини са починали.

Къртис се намръщи кисело. Зад единствената дума „починали“ беше скрита твърде дълга и потискаща история.

Физически данни: Ръст — 172 см; черна коса; мургава кожа; тъмнокафяви очи; белег отдясно малко над ханша.

Семейно положение, контакти и предпочитани занимания: Няма данни за трайна връзка. Омъжва се за гражданин на САЩ през 1999 г., но двамата се развеждат само след година и половина. Няма деца. Има удостоверение за инструктор по подводно плуване,

завършила е и курс по гмуркане във високопланински езера, но се занимава рядко с това.

ВЕРОИЗПОВЕДАНИЕ: Твърди, че „не принадлежи към никоя религия“. Еврейка по произход, но е възпитана като католичка.

ОБРАЗОВАНИЕ: Бакалавърска степен по естествени науки. Бакалавърска степен по археология. Докторска степен от Харвардския университет.

ПОЛИТИЧЕСКИ ВЪЗГЛЕДИ И АКТИВНОСТ: Няма сведения, че Вайцман принадлежи към която и да било политическа партия или организация, но изразява публично възгледите си по проблемите на човешките права, особено в защита на днешните потомци на майте.

ПУБЛИКАЦИИ: Публикува предимно академични трудове за древната цивилизация на майте, но е автор и на статия за научните данни за промените в земното магнитно поле и връзката им с древно предупреждение, завещано от майте. (Виж списъка в Приложение А.) Завършила е курс по висша математика.

Къртис отмести поглед от екрана на лаптопа и се замисли за наученото наскоро, когато го изпратиха със задача в една от най-секретните изследователски станции — Гакона, наред ледената пустош на Аляска. Дали Вайцман не бе стигнала неприятно близо до нежелана истина за земното магнитно поле и вероятността магнитните полюси да си разменят местата? Но не само тя търсеше отговори на въпросите за тази възможна катастрофа. А и дори да бе свързала смразяващите данни с предупрежденията на майте, това изобщо не оправдаваше решението да бъде ликвидирана. Той се вгледа в следващия абзац от досието:

Напоследък Вайцман публикува статии, в които критикува политиката на САЩ в Централна Америка. (Виж пълните текстове в Приложение Б.)

ПРИОРИТЕТ ЗА НАБЛЮДЕНИЕ НА ОБЕКТА: Нисък.

Къртис прегледа набързо останалото — политическите и научните статии на Алета Вайцман, сред тях и една за някакъв изгубен „Кодекс на майте“, както и няколко интервюта в гватемалски всекидневници. Прочетеното не му помогна да разсее недоумението си. Извади диска и го прибра заедно с лаптопа в сейфа. Досието на Вайцман по-скоро предизвикваше нови въпроси, вместо да му даде отговори.

Неособено известна археоложка, ровеца из джунглите на Гватемала, едва ли би трябвало да тревожи някого във Вашингтон. Сведенията в досието изобщо не отговаряха на критерия „пряка заплаха за сигурността“, за да одобри президентът на САЩ неговата задача. Къртис си знаеше, че са скрили много неща от него. Твърде много. Реши да проникне в нейния апартамент. Току-виж, се натъкне на находка, която ще разбули загадката.

КНИГА ПЪРВА

1.

Виена, 1937 година

Професор Леви Вайцман извади скъпоценната статуетка от големия сейф, вграден в стената на кабинета, и я сложи на бюрото. Интригуващата фигурка от зелен нефрит с млечен оттенък изобразяваше дървото сейба, което маите бяха почитали като дърво на живота. Сред опорните корени се промъкваше мускулест мъжки ягуар, а в корените имаше пролука, наподобяваща гръцката буква „фи“. Незнайният майстор бе издялал усърдно и плоската корона на дървото. Дългите клони се простираха водоравно в четирите посоки на света. Леви бе виждал често такива дървета по време на експедиции. По високите плата на Гватемала сейба се извисяваше над гъсталака на джунглата и приютяваше най-едрия вид орел. Но в тази статуетка маите бяха заменили орловото гнездо с обсидианова купичка, инкрустирана със злато, в която блещукаше голям кристал.

Апартаментът на третия етаж имаше изглед и към „Щернгасе“, и към „Юденгасе“, отдавна заселена от евреи част на заможния квартал Шефансдом. В ранната вечер снежинки обсипваха паважа под прозорците. Умислен, Леви рееше поглед, пъхнал ръце в джобовете си. Макар и прехвърлил петдесетте, археологът можеше да се мери по сила и издръжливост с далеч по-млади мъже. Сивеещата му коса беше вчесана назад и откриваше овалното лице, а побелелите мустаци и брада бяха спретнато подрязани. Леви намести очилата на носа си и пак се вторачи в статуетката. Съдейки по изработката и други белези, тя бе създадена около 850 година от новата ера, когато маите обитавали големия град държава Тикал, насред джунглите на днешна Гватемала.

През лятото на 1936 година Леви намери статуетката в тайник на Пирамида I — една от многото гробници в Тикал. Знаеше, че рано или късно ще се наложи да съобщи за находката, но той беше убеден, че в нея е скрита древна тайна и искаше първо да я разгадае.

— Мили, време е за вечеря. Децата губят търпение.

Петнайсет години по-млада от съпруга си, Рамона Вайцман имаше свое призвание като една от най-търсените моделиерки и

шапкарки във Виена. Продаваше изделията със своята марка само в собствения си бутик на първия етаж в същата сграда. Висока и стройна, с тъмна къдрава коса и тъмнокафяви очи, Рамона излъчваше топлота и обаяние.

— Леви, цял ден се свиращ в кабинета — укори го тя меко и изви очи нагоре с досада, щом зърна листовете с изчисления, пръснати по бюрото.

— Разглеждам статуетката и се опитвам да разбера скрития в нея смисъл — обясни Леви. — Помниш ли каква стела открих в Пирамида I?

Рамона се смути едва забележимо.

— Смътно... — Приседна на единствения свободен ъгъл на бюрото и скръсти хубавите си крака. — Показа ми снимки. Онази каменна плоча със завъртулките, точките и чертичките, нали?

— Йероглифи и цифри на маите — поправи я Леви усмихнат. — Почти сигурен съм, че се отнасят до зимното слънцестоене, и се питам дали статуетката не е свързана някак с този момент от годината.

Леви отнесе статуетката до широката маса, на която бе направил модели на главните постройките в Тикал, и я сложи върху Пирамида I.

— Макар че нямали телескопи, маите били забележителни астрономи и това личи по съграденото от тях. По време на зимното слънцестоене пирамидите в Тикал и слънцето са на една линия с близкия връх Виктория — посочи той дървените модели. — Всяка пирамида е част от някаква матрица, разбираш ли? Например ако застанеш върху Пирамида IV преди изгрев на 21 декември, слънцето ще изгрее точно над върха на Пирамида III, а по залез ще се случи обратното.

— А това какво общо има със статуетката?

— Още не знам, но подозирам, че част от отговора е скрит в този кристал.

— Моля те да ме извиниш, Леви — промълви Рамона кротко, за да не засегне увлечението му по всичко, свързано с маите, — но това е твърде грозно изображение на дървото. Все пак сейба е високо, величествено дърво, а това тук е ниско и тантуресто.

— Високо е точно 33,98 сантиметра и широко 21 сантиметра — потвърди Леви. — Съотношението не е случайно. Ако разделиш 33,98 на 21, получаващ 1,618.

Рамона се засмя и изви вежди питащо.

— А това е стойността на златното сечение, обозначаващо с гръцката буква „фи“ — обясни съпругът ѝ. — Производно е от редицата на Фибоначи, която е в основата на цялата природа...

Тя вдигна ръка, за да прекъсне напирания поток от думи.

— Убедена съм, че добрият стар Фибоначи не би имал нищо против да прекъснеш за малко, за да се нахраниш.

Леви я прегърна за миг.

— Добре че си ти, за да ме връщаш на земята.

— Все някой трябва да го прави. Хайде, че и децата прегладняха, и аз.

Леви неохотно угаси лампите и излезе след нея от кабинета.

— Уф, я стига! — Ребека избута брат си настрани. — Мамо, Ариел само ме гони да ме налага по главата с тази възглавница!

— Престанете и двамата. Вървете да си измиете ръцете. Ей сега ще поднеса вечерята.

Леви сипа в две чаши от любимото вино на Рамона и вдигна своята за поздрава.

— Да прием за по-скорошното разгадаване на тайната в твоята статуетка — предложи жена му. — Какво ли означава тя, как мислиш?

— Струва ми се, че майте са се опитали да ни оставят послание. По времето, когато е създадена статуетката — преди около хилядолетие, тяхната цивилизация процъфтявала. Пирамидите и храмовете ѝ се издигали от полуостров Юкатан в днешно Мексико до джунглите на Гватемала, Салвадор и Хондурас. Но само петдесет години по-късно цялата им цивилизация просто изчезнала и градовете държави били погълнати от джунглата.

— А знае ли се защо?

— Има различни хипотези — от смъртоносен вирус до падането на метеорит, но данните, с които разполагаме, не ги потвърждават. Мнозина подозираме, че неспирните войни между градовете държави, съчетани с изсичането на горите, са навредили толкова на природата, че майте вече не можели да се изхранват от посевите си. Каквато и да е причината, тя си остава сред големите загадки на историята. Помниш ли онзи старейшина на потомците на майте, с когото се запознах при последното си пътуване до Гватемала?

— Онзи от бреговете на езерото Атитлан ли? Роберто?

— Да, Роберто Арана. Той ми каза, че е голяма чест да намеря статуетката, но ме увещаваше да не разгласявам находката. Съществуването ѝ е било тайна, пазена старателно от старейшините. Роберто обаче ми каза и че имало още две статуетки, всяка с кристал в короната на дървото. Онази, която донесох тук, е *a-тон*, мъжката фигура, но неутралната и женската тепърва трябва да бъдат намерени.

— Имаш ли представа къде може да са другите две?

Леви се усмихна криво.

— Де да имах... Разбира се, попитах Роберто, но той отговори твърде загадъчно: „Онези две няма да бъдат намерени, докато не настъпи моментът“. Божествено предопределение, така да се каже. — Леви се озърна към децата и реши да спести останалите подробности от разговора си с шамана. — Освен това според него статуетките ще подсказват къде се намира важният Кодекс на майките, но който се заеме да го търси, ще се нуждае и от трите фигури.

— Татко, а какво е кодекс? — стрелна го с поглед осемгодишната Ребека и русите ѝ къдрици блеснаха в светлината на свещите.

— Много стара книга, миличка, изработена от кората на дърво, и се сгъва подобно на акордеон.

— Намерили от какво да правят книги — пренебрежително се обади Ариел.

Високото десетгодишно момче вече проявяваше дарбите си в училище. Той пък бе наследил тъмната къдрава коса, мургавата кожа и очарователната усмивка на майка си. Тази вечер обаче не беше особено весел.

— Не си прав, Ариел — благо каза баща му. — Хартията е отдавнашно изобретение на китайците, но първата печатарска машина е била създадена чак през 1448 година.

— Тоест — добави Рамона — майките е трябвало да използват само каквото са можели да си направят.

— Как беше в училище днес? — попита Леви дъщеря си.

— Ами добре — промърмори тя, изведнъж решила да се вторачи в масата пред себе си.

Бащата и майката се спогледаха. Обикновено Ребека преливаше от жизненост, но и тя като брат си беше потисната от нещо.

— Само „добре“ ли? Ти какво ще кажеш, Ариел?

Той ровичкаше в чинията си с вилицата.

— Е, млади човече, как мина денят ти?

— Горе-долу. Имаме нов учител — сподели най-сетне момчето.

— Много е гаден! — смръщи се Ребека.

— Нима? Къде е хер Льовенщайн? — попита майката учудена, че родителите не са били уведомени.

Ариел вдигна рамене.

— Новият учител е хер Швайцер и той казва, че Третият райх на Хитлер щял да бъде хилядолетен.

Леви и Рамона пак се спогледаха, но разговорът беше прекъснат от звъна на телефона в кабинета.

— Професор Вайцман на телефона.

— Моля ви да изчакате, хер професор, свързвам ви с Берлин.

— Добър вечер, професор Вайцман. Аз съм щандартенфюрер Волф, началник на кабинета на райхсфюрер Химлер.

Леви слушаше много внимателно, докато полковникът от СС Волф му обясняваше предложението на Хайнрих Химлер за археологическа експедиция в Гватемала.

— Лека нощ, татко!

Ребека и Ариел прегърнаха поред Леви.

— Кой се обади? — попита Рамона, щом децата легнаха да спят.

— Щандартенфюрер Волф от Берлин, началник на кабинета на Химлер, който иска да го посети следващата седмица в щаба на СС във Вевелсбург.

Рамона настръхна.

— Какво ще правиш там?!

— Както се оказва, той обмисля изпращането на експедиция в Гватемала, която ще търси в пирамидите и гробниците на маите потвърждение на теорията за висшата раса, която Хитлер толкова обича. Ако получат и одобрението на самия Хитлер, експедицията ще бъде ръководена от млад офицер от СС — някой си Фон Хайсен. Химлер искал аз да му помагам.

— Няма да се съгласиш, нали? — още по-неспокойно избълва Рамона. — Не можеш да им се довериш, Леви. Ако ще вече да са начело на Германия, но и Хитлер, и Химлер, и Гьобелс си остават бандити.

— Знам. Но ако са готови да платят за добре оборудвана експедиция в Тикал, ще имам шанс да потърся другите две статуетки.

— Леви, няма ли да попаднеш в капан? Защо им е да искат помощ тъкмо от тебе? Хитлер и Химлер заявиха на всеослушание, че няма да търпят евреи интелектуалци. Всичките ни приятели... Айнщайн, Шрьодингер... всички се магнаха. Ако стане още по-зле, дали и ние няма да бягаме по принуда?

— Нека първо чуя какво има да ми каже Химлер — спокойно отвърна Леви. — Мисля, че съм длъжен да сторя всичко по силите си, за да намеря останалите две статуетки... и да не допусна да попаднат в ръцете на нацистите.

Рамона прегърна съпруга си.

— Не знам, Леви... Вчера слушах по радиото канцлера Фон Шушниг — предупреждаваше да не се доверяваме на нацистите. Имам много лошо предчувствие...

— Всичко ще бъде наред. Обещавам ти, любима.

— Ще си лягаш ли? — тихо попита Рамона и очите ѝ блеснаха влажно.

— Скоро — обеща Леви. — Искам първо да опитам нещо с онзи кристал.

Той нагласи проектора за диапозитиви в кабинета така, че да имитира изгрев в деня на зимното слънцестоене. Провери отново положението на статуетката върху модела на Пирамида I и включи проектора.

Пулсът му се ускори. Кристалът сякаш се насити със странна енергия и изпрати тънък зелен лъч точно към върха на Пирамида IV.

2.

Оберзалцберг

Шофьорът на райхсфюрер Химлер караше бавно и внимателно големия черен мерцедес по паважа, докато подминаваха двете островърхи кули на църквата в баварския град Берхтесгаден. Малко преди обяд тесните улици бяха изпълнени с хора, излезли на покупки: мъжете с техните традиционни кожени якета и алпийски шапки със забодено в тях перо, а жените — с пъстроцветни рокли.

Завиха по „Банхофщрасе“, после се насочиха на изток по моста над бързата река Ахе. По бреговете още имаше високи преспи. Тук-там водата обливаше странни, естествено образували се ледени изваяния. Пътят вече криволичеше в подножията на Оберзалцберг — планината, която се извисяваше над града. Понякога слънцето надничаше иззад тежките облаци, пълзящи по небето, и осветяваше гъстата борова гора.

Химлер не поглеждаше навън, наместил се удобно на тапицираната с червена кожа задна седалка. Ако не беше в зловещата черна униформа на СС-преторианската гвардия на Хитлер, а в цивилни дрехи, мнозина биха го помислили за банков чиновник или счетоводител — кръгли очила в златна рамка на острия нос, главата наглед твърде едра за ниското слабо тяло, гъстата черна коса подстригана късо.

Той продължаваше да допълва старателно бележките си в секретното досие, докато четеше шифрограмата от германския посланик в Гватемала.

За райхсфюрер Химлер — лично

„Доклада за възможните връзки между арийската раса и маите ще получите с дипломатическа поща възможно най-скоро. Професор Леви Вайцман е бил тук за последен път през ноември, посетил е езерото Атитлан, както и Тикал. Макар че е евреин, той има най-голям шанс да разчете йероглифите на маите. Според католическия свещеник в Тикал — отец Волфганг Ерлихман, може би ще

намерим черепи на арийци в развалините. Има непотвърдени предания за древен кодекс на маите, който предупреждавал за «наближаващия край на света». Възможно е кодексът да докаже и връзката между арийците и древните май.“

Химлер подчерта думите „кодекс на маите“ и „наближаващия край на света“. Спомни си за конференцията на Нордическото дружество през 1933 година. Там се срещна със стар бивш полковник от австрийската армия — Карл-Мария Вилигут. Полковникът му показва пожълтял ръкопис в кожена подвързия, съдържащ откъс от предупреждение:

„Когато всички дървета са отсечени, ще настъпи ден на жестока жегга. Пожари ще опустошават все повече земи, трусове ще носят погибел и наводнения. Хората ще се захласнат по удоволствията, вяра ще се сражава срещу вяра, а католическата църква ще бъде унищожена. От неизвестността ще се въздигне принц, свързан с арийците и с древна цивилизация. Той ще носи на гърдите си железен кръст. Именно той ще донесе избавление на своя народ.“

Вилигут твърдеше, че цялото предупреждение се съдържащо в прастар кодекс на маите, който тъй и не бил намерен, но би обяснил връзката с миналото и с краха на маите, както и какво трябва да бъде направено, за да не настъпи подобно бедствие в бъдеще. Химлер плъзна пръсти по брадичката си. „От неизвестността ще се въздигне принц... ще носи на гърдите си железен кръст.“ Фюрерът бе награден с Железен кръст за участието си в световната война... Пак се зачете в шифрограмата.

„Не е известно къде е сега кодексът. Папският нунций настоява Ерлихман да подпомага експедицията,

като участва официално в нея. Не е ясно засега какви са подбудите на Ватикана, но най-вероятно ги интересува кодексът. Моля за указания, преди да одобря участието му. Подготвяме план за снабдяването и поддръжката на експедицията. Ще бъде необходимо изграждането на летище в Тикал. Ще съобщя подробности възможно най-скоро.“

Фридрих Валтхайм, посланик

Колата стигна до първия строго охраняван контролен пункт. Тежката порта се вдигна едновременно с изпружените в приветствие десни ръце на войниците. Тук вече очакваха Химлер.

Още с издигането си на власт нацистите прогониха безцеремонно предишните обитатели на прекрасните баварски планини — сега Оберзалцберг беше същинска крепост на нацисткия режим. Тук беше Бергхоф, любимата планинска вила на Хитлер, а и други висши нацисти като Херман Гьоринг и председателят на партията Мартин Борман също се бяха сдобили с обширни имения наблизо. Още войници вдигнаха ръце отсечено, когато черният мерцедес мина през поредния портал, украсен с орела на Третия райх. Сивкавите каменни здания, които принадлежаха на гестапо, омразната тайна полиция на Химлер, изглеждаха студено заплашителни. Под тях бяха прокопани много километри тунели и построени огромни подземни бункери.

Химлер отвори досието на Леви Вайцман. Дали австрийският професор не криеше нещо, което бе научил за майте? Докато Австрия оставаше извън пределите на райха, не беше лесно да претърсят безнаказано апартамента на Вайцман във Виена. Погледна снимките на жената и децата на професора. Любящ съпруг и баща? Много добре. Това можеше да се използва.

Пътят се катереше на зигзаг между дърветата към „Орловото гнездо“ — поредното инженерно чудо на Третия райх. Това планинско убежище беше подарък за рождения ден на Хитлер и го построиха под личния надзор на Мартин Борман.

Най-сетне Химлер слезе от колата пред входа на дълъг тунел, чиито стени бяха облицовани с мрамор от Унтерсберг. Осветяваха го

големи квадратни лампи в готически стил. Двамата часови в униформа на СС, се изопнаха вдървено, а началникът на караула — висок рус унтерщурмфюрер, изпъна рязко дясната си ръка в приветствие.

— Хайл Хитлер, хер райхсфюрер!

— Хайл Хитлер — отвърна Химлер с небрежно подобие на същия жест.

Младшият офицер го придружи в тунела, навлизащ в планинските недра, токовете на ботушите им отекваха по полирания камък. Още двама часови застанаха мирно в края на тунела, където в кръгла зала беше основата на асансьорната шахта. Този асансьор беше украсен с лъскав месинг и тъмнозелена кожа по вкуса на Хитлер, имаше венециански огледала, телефон и голям часовник от подводница. Унтерщурмфюрерът натисна бутона за изкачване и кабината забръмча тихо във високата сто и петдесет метра шахта към „Орловото гнездо“.

Хитлер стоеше на терасата, опрял ръце в каменния парапет и загледан в Австрия отвъд близката граница. Заснежените гранитни върхове на околните планини пронизваха облаците. Химлер различаваше водите на Кьонигсзее далече долу. Обрамчено от планини от три страни, езерото блещукаше под хладните лъчи на зимното слънце.

Химлер се поколеба и събра смелост да прекъсне размишленията на своя водач. Всъщност Адолф Хитлер беше единственият човек, на когото той искрено се възхищаваше. Единственият, който според Химлер можеше да издигне техния *фатерланд* до полагащото му се място в света. Налагаше се обаче да бъде предпазлив заради всеизвестните променливи настроения на фюрера.

— *Гутен таг, майн фюрер!* — тракна с токове Химлер.

— А, ти ли си... — Хитлер пак се загледа в Алпите. — Виждаш ли това? — махна с ръка към родната си Австрия. — Скоро ще принадлежи на Великия райх!

Химлер кимна, също вперил поглед в австрийската част от Алпите. В ясения студен ден далеч под тях долината Берхтесгаден се простираше към Австрия, сякаш бяха стъпили на самия връх на света. Оттук мощта на райха изглеждаше безпределна.

— Имам предложение, майн фюрер — подхвана той, насърчен от радостното вълнение на Хитлер. — Надяваме се, че е възможно да

открием нови археологически доказателства за ролята на арийската раса във възхода на някои от най-великите цивилизации в цялата човешка история.

— Превъзходно! — тупна се по бедрото Хитлер. — Ще поговорим за това по време на обяда. И аз искам да обсъдя с тебе някои идеи за „еврейския въпрос“ и за католическата църква.

Обядът включваше две от любимите ястия на Хитлер: картофи на фурна и прясно сирене с нерафинирано ленено олио.

Двамата седяха в облицованата с дърво трапезария, където скъп гоблен покриваше цялата стена срещу прозорците. И оттук можеха да се любуват на заснежените борови гори, простиращи се чак до Австрия.

— Тази сутрин се срещнах с финансовия съветник на папата, синьор Феличи — каза Хитлер. — Той твърди, че във Ватикана са все по-загрижени за здравето на Пий XI.

— Значи състоянието му е безнадеждно? — попита Химлер.

— Така изглежда. Слабо сърце и усложнения от диабета.

— *Майн фюрер*, ще се наложи да внимаваме с новия папа, а на Феличи не можем да се доверим. Твърде близък е с онзи надменен държавен секретар на Ватикана — кардинал Пачели. Получих сведения, че Пачели проявява прекомерен интерес към нашите археологически експедиции.

Химлер не забравяше, че Ватиканът твърде отдавна бе започнал да заличава историята на маите. През 1562 година, по време на завоюването на полуостров Юкатан от испанците, католическата църква заповядала да бъдат изгорени безценните библиотеки на маите. Така била унищожена писаната история на цяла цивилизация. Съхранили се само четири сборника. А сега Химлер подозираше, че Фридрих Валтхайм е прав — интересът на Ватикана към гватемалските джунгли е свързан с Кодекса на маите.

— Съгласен съм — кимна Хитлер. — Не можем да се доверим на Ватикана, обаче имаме дващест и три милиона католици в тази страна. А щом си върнем Австрия и Судетската област като неразделна част от Райха, броят им ще нарасне с още поне десетина милиона. Трябва да

държим изкъсо немските и австрийските епископи, а шансът ни за това нараства, ако Пачели бъде избран за папа.

— Знаете ли какви позиции ще отстоява, ако бъде избран?

— Наредих на Фон Берген да проучи. — Диего фон Берген беше посланик на Германия във Ватикана още от 1920 година. — Но ако Пачели иска да подпише конкордат с Ватикана, за да запазят контрола си над програмата в скъпоценните им католически училища в Германия, ще му се наложи да ни подкрепи, дори против волята си. Казах на Фон Берген да му предаде, че ако Католическата центристка партия продължава да ни се противопоставя в Райхстага, да забрави за конкордата.

Химлер се замисли.

— Как смятате, дали Пачели... ако бъде избран, разбира се... би могъл да заеме страната на евреите?

— Според мен и той е убеден, че евреите сами са си навлекли справедливо възмездие, затова ще ни бъде от полза, ако заеме мястото на Пий XI. Но дори да ги изтребим тук — Хитлер се вторачи в австрийските върхове на Алпите, — отвъд границата има още много от тях.

— Да, *майн фюрер*. По последни данни са около 185 000.

— Значи са 185 000 в повече. Проблемът е какво да ги правим? — делово натърти Хитлер. — Дахау вече е препълнен с евреи, без да споменавам и всички педераста, цигани и други получовеци.

— Ще се нуждаем от много нови лагери — съгласи се Химлер, — но ние подготвихме планове за периода след присъединяването на Австрия. Осведомиха ме, че около Гузен е удобно да построим няколко лагера, получих и проект за голям лагер в Маутхаузен. Там има стара каменоломна, която можем да използваме отново — нека еврейската сган добива строителен материал.

— По възможност с голи ръце.

— Достатъчно е да утвърдите проектите, *майн фюрер*, и след като подготвим лагерите в Гузен и Маутхаузен, ще можете да се разходите във всеки квартал на Виена, без да се натъкнете на нито един евреин.

Хитлер кимна.

— Добре, добре... Но австрийският канцлер упорства излишно. Заповядах на военните да проведат малка демонстрация на сила по

границата, за да омекне. Подготвяме и проекта за договор, който австрийците да подпишат. Забраната върху местната националсоциалистическа партия, която Фон Шушниг наложи, ще бъде отменена, а нашите хора ще бъдат освободени от затвора! — Хитлер удари с юмрук по масата. — Скоро ще започнете строителството там.

Бледите устни на Химлер се изопнаха в студена усмивка.

— А за какви археологически доказателства говореше? — сети се Хитлер.

— Получих шифрограма от нашия посланик. Има вероятност арийците да са играли твърде важна роля във възхода на великата цивилизация на маите.

— Това изобщо не би ме изненадало. Прочетох „Митът на двайсети век“ — книгата е *великолепна!* — Хитлер се плесна по крака въодушевено. — Алфред Розенберг е обяснил всичко съвсем точно. Низшата раса на евреите е покварила арийската култура и ние трябва да вложим цялата си душа в усилията да пречистим наново расата на господарите. Полагаме основите на Райх, който ще властва хилядолетия!

Очите на Хитлер заблестяха. Той стана и опря юмруци в перваза на прозореца.

— Именно за тази цел, *майн фюрер*, обмислям създаването на изследователска организация, която ще проучва и разгласява чистотата на нашето историческо наследство. Ще бъде финансирана предимно с дарения от промишлени концерни като „Байерише Моторен Верке“, които ще отпуснат средства и за археологически експедиции в Близкия изток, Тибет и Гватемала. Ще се възползваме в Гватемала от помощта на австрийския професор Вайцман.

— Вайцман? Фамилията му не е ли еврейска?

— Проучваме произхода му, *майн фюрер* — уклончиво каза Химлер. — Йероглифите на маите са прекалено неподатлива загадка, а Вайцман е сред най-изтъкнатите специалисти в тази област.

— Не бих му се доверил — завъртя глава Хитлер, — също както не бих се доверил на Феличи или Пачели.

— Не е трудно да го направим послушен. Събрахме сведения за него — има млада съпруга и деца. А щом изпълни задачата си, ще се отървем от цялото семейство.

Хитлер изсумтя одобрително.

— Експедицията ще бъде ръководена от перспективен млад офицер — хауптштурмфюрер Фон Хайсен — продължи Химлер.

— А, да, срещал съм го в Райхстага — кимна Хитлер. — Чудесен младеж. За да възстановим родината от цялото зло, причинено ни от юдейството и християнството, ще се нуждаем от мнозина като него.

3.

Щайнхьоринг, близо до Мюнхен

Висок и рус, с пронизващо сини очи, хауптцурмфюрер Фон Хайсен олицетворяваше представата на Химлер за як мъжага от расата, предопределена да властва. В момента Фон Хайсен стоеше до бара в „Хайм Хохланд“ — първия от така наречените „домове за арийско потомство“. Замислената от Химлер програма предвиждаше в тези домове да бъдат настанявани момичета от добро арийско потекло, които да раждат деца от чиста раса. Той често поощряваше офицерите от СС да се отбиват в домовете, за да оставят там арийското си семе. А за Фон Хайсен „Хайм Хохланд“ беше удобно място, където да преспи с подходяща за него млада жена, без да си лепне сифилис като в някой берлински бардак.

Доктор Райнер Дрехслер — хилав дребосък с нервно потрепващ десен клепащ, наблюдаваше равнодушно как едно от поверените на грижите му момичета слага плоча на грамофона. Скоро двойки запълниха дансинга под звуците на сладникав романс. Фон Хайсен тъй и не се бе научил да танцува. „Време е да оставя малко семе“ — рече си той. Сипа си още една пълна чаша уиски „Гленфидих“, като разля малко по барплота. Примъкна се до доктор Дрехслер с чашата в ръка.

— Знойната мацка с червената рокля е за мен. Онази, дете си седи в ъгъла. Запознайте ме с нея — изгъгна той.

Дрехслер сви рамене и тръгна към високата руса жена, която седеше сама до ъгловата маса. Фон Хайсен се заклатушка след него.

— Позволете да ви представя госпожица Катрина Баумгартнер — каза докторът безстрастно.

Катрина вдигна глава. Очите ѝ бяха бледосини, кожата имаше млечнобял оттенък.

— Хауптцурмфюрер Карл фон Хайсен — завалено каза офицерът и неуверено тракна с токове. — Какво пиете, госпожице?

— Аз нея пия, хауптцурмфюрер — хладно отвърна Катрина и го изгледа презрително.

— Глупости... — Фон Хайсен щракна с пръсти към една от прислужниците в трапезарията. — Червено вино за госпожицата! Откъде сте? — попита и си придърпа стол.

— От Берлин — с нескрито отегчение го осведоми Катрина.

— И защо дойдохте тук? — ухили й се офицерът.

— Включиха ме в програмата „Лебенсборн“, така че нямах избор. Това би трябвало да ви е известно.

— За една жена — назидателно изрече Фон Хайсен — е голяма чест да служи на великия Райх. А аз скоро ще бъда изпратен в джунглите на Гватемала, но това е секретна мисия. Утре ще се срещна с райхсфюрер Химлер, който лично ме избра да изпълня тази задача. Ще търсим археологически доказателства, че арийците са истинските създатели на цивилизацията на майте.

Катрина изви вежди скептично.

— Ще търсим и един таен кодекс, чиито следи се губят от векове — добави Фон Хайсен. — Той може да се окаже извънредно ценен за Райха!

— Щом мисията ви е толкова секретна, не бива да говорите за нея, нали?

— На вас ще се доверя — заяви безгрижно Фон Хайсен. — Участвате в програмата и сте истинска германка. Ако бяхте еврейка или циганка, щях да постъпя иначе...

— Ами ако ви кажа, че мнозина от приятелите ми са евреи и те са почтени хора и добри граждани?

— Щом е така, госпожице, съветвам ви да внимавате какво говорите. Не сте ли чели „Протоколите на мъдреците от Цион“?

— Трябва ли да чета това?

— Непременно. Ще уредя да получите екземпляр. Лично фюрерът изказа одобрението си за книгата... — Той протегна ръка към чашата си и едва не падна от стола. — Е, засега съм принуден да се примиря с участието на професор евреин в експедицията, но полезността му все някога ще се изчерпи. — В трапезарията отекна гърленият му смях. — Тук е твърде шумно — реши Фон Хайсен, надигна се и със замах подаде ръка на Катрина. — Да отидем във вашата стая.

Тя се взря с пренебрежение в лъснатите ботуши, в безупречната черна униформа и стана неохотно.

Фон Хайсен седеше на ръба на леглото и се бореше да изуе ботушите си. Катрина разкопча червената си рокля и я остави да се смъкне на килима в просторната, уютно обзаведена стая. Черното дантелено бельо се открояваше на гладката бяла кожа.

Фон Хайсен зяпна похотливо дългите ѝ крака и най-последно се отърва от униформата. Изправи се и залитна към нея. Тя направи крачка встрани, той се спъна и се тръшна на леглото.

— Май не сме много готови, а? — подхвърли момичето.

— Какви ги приказваш?

— Я го погледни — прихна Катрина и се изтегна на леглото. — Така се е свил, че ще ми е трудно да го намеря.

Тя бе пресметнала хладнокръвно риска в подигравката. Знаеше, че колкото по-неистово се насилва един мъж да стигне до ерекция, толкова по-малък е шансът му. Особено ако е надменен, самонадеян офицер. Разбира се, Катрина не подозираше, че и първата приятелка на Фон Хайсен се бе смяла дълго при подобна случка. Оттогава той търсеше утеха в публичните домове.

— *Fick dich!* — изрева Фон Хайсен и се опита да я удари с юмрук, но тя се изви пъргаво.

Той цапардоса таблата на леглото, кресна от болка и се свлече на възглавницата.

— На ваше място не бих опитала това отново, хауптшурмфюрер. — Катрина посочи бутона на алармената сигнализация, монтиран на нощното шкафче. — Заставиха ме да участвам в програмата, но ако хората от охраната чуят този сигнал, ще дотичат мигом тук. — Тя пак изви вежди. — Е, ще го вдигнете ли най-последно? Или искате още една чаша уиски, преди да опитате?

Фон Хайсен се облягаше на възглавницата и разтриваше натъртения си юмрук, а очите му бяха кървявали от гняв.

Катрина стана и отиде при шкафа.

— Хайде, изгълтайте това — предложи и му подаде широка стъклена чаша, напълнена догоре с „Чивас“, — ще ви оправи настроението.

Фон Хайсен я изгледа отровно и наистина опразни чашата на един дъх. Момичето му сипа още уиски и застана пред грамофона, уж

да подбере някоя плоча. Когато се озърна, офицерът се бе отпуснал и клепачите му се затваряха.

Сутринта Катрина се измъкна безшумно от леглото, облече се и излезе на дълга разходка. Потисната от безизходицата, тя следваше тясната пътека нагоре по склона, обвит в мъгла.

Наближаваше пладне, когато колата стигна до Касел. Оттам шофьорът зави по долината на Алм, но Фон Хайсен не гледаше откъде минават. Още беснееше заради вечерта, подробностите за която бе вписал старателно в дневника си.

След по-малко от час големият мерцедес спря върху гранитните плочи в двора на Вевелсбург. Фон Хайсен излезе и се протегна, докато оглеждаше яките стени на замъка.

— Хайл Хитлер! — поздрави го млад лейтенант от СС. — Аз съм унтерщурмфюрер Бош. Добре дошли във Вевелсбург.

Лейтенантът беше малко по-висок и от Фон Хайсен, с прилежно сресана назад кестенява коса. В наситеносините очи се забелязваше фанатична целеустременост.

— Хер хауптщурмфюрер, повериха ми грижите за вашето удобство по време на престоя ви — продължи той. — Професор Вайцман вече се настани в стаята си, ще обядва с вас и райхсфюрера. Моля, последвайте ме до залата, където райхсфюрер Химлер говори пред офицерите.

Фон Хайсен влезе след него под огромния свод на отворената дъбова порта и слезе по стъпала, над които лампи от ковано желязо осветяваха призрачно огромните каменни блокове на стените.

— Това е Залата на граала — обясни Бош в движение, докато минаваха край внушително помещение с ярко осветен грамаден кристал в средата. Явно кристалът трябваше да символизира Светия граал. — Ето я и церемониалната зала — сниши глас лейтенантът и открихна тихо вратата.

Залата беше украсена с древни руни. Каменни колони крепяха сводовете ѝ, а под тавана висеше голям железен обръч със седем

лампи, отразяващ се в мраморния под. Петдесетина офицери от СС в черни униформи слушаха внимателно своя райхсфюрер.

— Господа, строгият подбор при създаването на потомство ще стане основа за нашия успех. В животновъдството отдавна знаят колко важна е селекцията. Ако човек реши да си купи кон, най-разумно ще бъде да потърси съвет от специалист по разплод. — Химлер имаше леко писклив глас, но също като Хитлер влагаше хипнотична мощ в думите си. — Само най-чистокръвните породи създават истинските победители, но вековете на християнски внушения са ни накарали да пренебрегнем този факт — натърти той и се вторачи над очилата си в своите слушатели. — Християните смятат, че съблазнително тяло в бански е гледка, въвеждаща в грях!

Невъздържан смях заехтя между стените.

— Ваш дълг е да създавате потомство с хубави жени от здраво нордическо потекло. Цялата ни борба ще е напразна, ако политическата победа не бъде последвана от раждането на деца с чиста кръв. Въпросът колко деца да има всеки не е негов личен проблем, а дълг към прадедите и народа. Здравият брак е безполезен, ако не създаде многобройни наследници. Минималният брой на децата в доброто семейство е четири. Това не означава, че искам от вас или подчинените ви офицери да се ожените за първото момиче, което наглед отговаря на нашите изисквания. Без да стигате до грубост и нахалство, трябва да разпитате младата жена за семейството ѝ. Ако сподели, че баща ѝ се е самоубил или има леля в лудница, длъжни сте да постъпите правилно и да кажете: „Съжалявам, но не мога да се оженя за момиче от род с такива заболявания“.

Фон Хайсен кимна с одобрение.

— Преди да направим почивка за обяд, имаме време за един-два въпроса — завърши Химлер.

Надигна се майор със сламеноруса коса и застана мирно.

— Хер райхсфюрер, според вас кой е най-големият проблем пред Германия днес?

— Представете се.

— Щурмбанфюрер Аустерлиц, хер райхсфюрер.

— Чудесен въпрос — одобри Химлер и излезе иззад катедрата.

Майорът седна, грейнал от похвалата.

— Като не забравяме никога потребността от Lebensraum^[1] — повече територии, на които Третият райх да разгърне своите възможности, най-важно е да си върнем изгубения свят на нордическата раса. Длъжни сме да издигнем висшата раса до подобаващата ѝ позиция на превъзходство, а за да положим основите на това, трябва да научим отново забравената история на арийците. Тъкмо с тази цел скоро ще изпратим няколко археологически експедиции, които ще докажат произхода и влиянието на висшата раса. Една от тези експедиции ще се отправи към джунглите по високите плата на Гватемала. Ще я ръководи хауптштурмфюрер Фон Хайсен, който преди малко се присъедини към нас. Може би искате да споделите нещо за задачата си, Фон Хайсен?

— Благодаря, хер райхсфюрер. Господа, жизненоважно е да познаваме началото и развитието на чистата арийска раса — започна Фон Хайсен, без да се смуцава от присъствието на мнозина по-старши офицери. — Защо? Защото древните германски племена са проявявали несравнимо по-висш интелект и находчивост от всяка друга цивилизация в онзи период. Ако с нашите проучвания успеем да си върнем техните знания, това ще помогне на Третия райх да постигне превъзходство в науката, медицината, селското стопанство и всяка друга област. Германската нордическа раса е върхът на човешкото развитие, докато раси като евреите, африканските бушмени и австралийските аборигени са дъното.

Химлер се усмихна, горд от думите на младия си възпитаник.

— Засега африканците и австралийците не са непосредствена грижа, но за евреите заедно с циганите и хомосексуалистите ще намерим практическо решение. Фюрерът съвсем скоро ще въведе Закона за недопускане на наследствено обременено потомство. Тогава ще можем да стерилизираме умствено непълноценните, слепите, глухите — всеки, който би могъл да спъне нашия величав напредък. Разбира се, ще бъде необходимо да отделим специално внимание на евреите.

Химлер се обърна към оберштурмбанфюрер Манфред фон Кнобелсдорф, коменданта на новата Нордическа академия на СС, и му даде знак, че е време да прекъснат за обяд.

Леви Вайцман прелистваше „Дер Ангриф“. Знаеше, че зад вестника стои нацисткният министър на пропагандата Гьобелс, но нямаше друго четиво в стаята. Изненадан, Леви видя и материал за католици в този нацистки парцал, но изненадата скоро се превърна в изострен интерес.

АРХИЕПИСКОПЪТ НА ПАРИЖ КОРОНЯСВА СВЕТАТА ДЕВА НА НАДЕЖДАТА

„Католическият архиепископ на Париж кардинал Жан Вердие положи корона на статуята на Дева Мария в Понмен, северна Франция. Дева Мария се явила на две деца в Понмен на 17 януари 1871 г. по време на Френско-пруската война. Войната завършила със смазваща победа на германските и пруските армии и довела до обединението на германската империя под властта на Вилхелм I, както и до сгромолясването на френската империя.“

Леви вече разбираше защо този материал е бил одобрен. Противното джудже Гьобелс нямаше да изтърве такъв шанс да тръби за някоя германска победа.

„В посланието си към децата от Понмен Дева Мария ги насърчила да се молят и така дарила надежда на изтерзаното от войната градче. Примирието било подписано само няколко дни по-късно във Версай. Държавният секретар на Ватикана кардинал Еудженио Пачели провъзгласи от базиликата «Св. Петър» в Рим, че църквата официално почита явяването на Светата майка в Понмен, и съобщи, че статуята ѝ ще бъде увенчана със златна корона.

Кардинал Вердие положи короната на главата на статуята в присъствието на други епископи и свещенослужители. Известни са няколко потвърдени

случая, когато Дева Мария се е явявала пред хората, като най-известният е във Фатима, Португалия през 1917 г. Пред очите на многохилядни тълпи Светата майка се явила във Фатима общо шест пъти на тринайсетия ден от месеца в периода от май до октомври.“

Леви рязко си пое дъх, щом си спомни какво откри в Пирамида V в Тикал. Макар че майте не бяха посочили точната година, древните надписи предсказваха такова събитие на тринайсетия ден от май до октомври — събитие, което ще бъде съдбоносно за човечеството. Той се питаше има ли връзка между предупрежденията, отправени от Дева Мария във Фатима, и Кодекса на майте. Дали това обясняваше интереса на Ватикана към експедицията и присъствието на католически свещеник в Тикал? Но как биха могли майте да знаят за подобно събитие векове по-рано? И какво общо имаше предсказанието им с 2012 година? Леви поклати глава. Безброй въпроси с твърде малко отговори. Но вече беше убеден, че от древните май може да се научи много повече, отколкото си представяше доскоро.

Леви се стъписа от сърдечната учтивост, с която го посрещна неговият домакин. Скоро обаче фасадата на добродушие се изпари. Кабинетът в северната кула на замъка Вевелсбург беше украсен мрачно с пречупени кръстове и нордически руни, които изглеждат съответстваха напълно на настроението на Химлер. Леви вече съзнаваше, че участието му в експедицията изобщо няма да бъде доброволно.

— Професоре, запознат ли сте с краниометрията и мозъчния индекс?

Леви само кимна, без да издава отношението си. Отдавна беше убеден, че нацистките идеи за „формата на главата“ и „формата на носа“ като мерило в расовите категории са мръсно петно върху антропологията.

— Следователно не е нужно да ви убеждавам колко важно е за мен да събирате черепи на май. Те ще бъдат донесени тук — във Вевелсбург, за измерване и класификация. За ваше добро е да ни

съдействията напълно — натърти Химлер и погледна младото си протеже. — Хауптштурмфюрер Фон Хайсен ще бъде начело на експедицията, макар че вие, разбира се, ще ръководите археологическите разкопки и проучвания. Искаме да представите колкото може по-скоро списъка с всичко, което ще ви бъде необходимо. Фон Хайсен ще се погрижи да ви подпомагат достатъчно офицери.

Леви кимна повторно, а тревожните думи на Рамона отекваха в паметта му. Химлер се изправи и застана пред малкия прозорец, от който се виждаше селото.

— След време този замък ще бъде най-видното средище на науката за расите — заяви той и опря юмруци в каменния перваз. — А село Вевелсбург ще се превърне в град на СС. Този замък ще бъде Ватикана на бъдещия свят! Пожелавам ви приятен престой при нас, професоре — завърши Химлер и отпрати Леви с намусено кимане.

— Искам да потеглите час по-скоро — заповяда Химлер на Фон Хайсен.

— Слушам, хер райхсфюрер. Започнахме да събираме оборудването и припасите и вече се свързах с нашето посолство в Гватемала. Те правят всичко по силите си да отстранят възможните дипломатически пречки.

— Отлично! Генералоберст Гьоринг ме увери, че ще имате на разположение самолет и екипаж по време на цялата експедиция. Дръж под око Вайцман. Този евреин е хитър като плъх и в нищо не бива да му се доверяваш.

— Нямаше ли по-подходящ археолог, хер райхсфюрер?

— Не и такъв, който да му е равен в разчитането на йероглифите на майте. Но щом експедицията завърши успешно, можем да се отървем от него. По-важното е, че се срещнах с папския пратеник Алберто Феличи, който има намерение да ви посети в Гватемала. Феличи е уредил да бъдат отпуснати значителни средства от Ватикана за експедицията, така че отнасяйте се почтително към него. В замяна той поиска отец Ерлихман да бъде включен официално в състава на експедицията. Впрочем Ерлихман е специалист по краниометрия, затова не се съмнявам, че ще ви бъде полезен. Но не бива да му доверяваш повече, отколкото на Вайцман или Феличи.

— Значи да разбирам, че Ватикана има свои цели в тази експедиция?

— Може би. Там проявяват интерес към разкопки, само ако се опасяват от вероятните находки. И ти прочете шифрограмата от нашия посланик в Гватемала. Споменава за изчезнал кодекс, който уж съдържал предупреждение за катастрофа, застрашаваща човечеството. И Вайцман, и Ватикана май имат свои догадки за какво по-точно ни предупреждават майте... Ще видим. Но ако кодексът съществува наистина, евреинът може би ще ни помогне да го намерим.

[1] Lebensraum — жизнено пространство. — Б.ред. ↑

4.

Тикал, Гватемала, 1938 година

Леви Вайцман погледна към пилотската кабина на самолета. Първият пилот на техния „Юнкерс 52“ бе започнал спускането, но вторият пилот се взираше отблизо в датчиците за горивото.

Леви се извърна на седалката и надникна през големия квадратен илюминатор. Около километър и половина под него рехави сиви облаци се просмукваха в гъстото покривало на джунглата. Вече летяха над високите плата на Гватемала. Самолетът беше твърде бавен, едва поддържаше скорост от 250 километра в час, а и много тесен — побираше само дванайсет пътника. Вследствие на междинните кацания полетът от Берлин се проточи десет дни, през които цялото тяло на Леви се схвана от неподвижността. Най-после бяха прелетели над Мексиканския залив, наскоро кацнаха за малко и в Мерида — оживеното, богато средище на полуостров Юкатан. Би било лоша шега, каза си Леви, ако тъкмо накрая имат проблеми с горивото. Озърна се за миг към седящия от другата страна на пътеката Фон Хайсен, но надменният немец, когото Химлер бе повишил в майор, оставаше невъзмутим.

— Професоре, Тикал като че ли е твърде затънтено място, за да основат тук град — подхвърли офицерът от СС.

— Може да изглежда така днес, но маите са подбирали много придиричиво местата за градовете си. Тикал е изграден на един от най-важните търговски маршрути, свързващ Мексиканския залив и река Усумасинта на запад и реките, които се вливат в Карибско море на изток. Жителите на Тикал са контролирали търговията.

— Това напомня ли ви за начините, по които арийците са подреждали живота си?

— Хер щурмбанфюрер, като археолог аз се старая да събера достатъчно данни, преди да правя категорични изводи.

Фон Хайсен се вгледа в начертаната от Леви карта на древния град.

— Явно има много развалини...

— Строителството е продължило векове наред. Знаем, че към средата на шести век Тикал е заемал площ от трийсетина квадратни километра и е бил обитаван от стотина хиляди май. Огромен град за времето си.

— А пирамидите?

— Стъпаловидните пирамиди са построени да наподобяват Уиц, свещената планина на майте — обясни Леви. — Други постройки са били дворци на владетелите или гробници.

Подбираше думите си, за да не издаде неволно предположенията си за използваното от майте „златно сечение“. Той вече не се съмняваше, че градежът и разположението на пирамидите са свързани с липсващите статуетки и със самия Кодекс на майте.

Разговорът им беше прекъснат от внезапното задавяне на левия двигател, който спря само след секунда-две.

— Всичко ще бъде наред. Имаме още два двигателя — подхвърли Фон Хайсен и се засмя.

Но и десният двигател, и предният започнаха да се давят и прекъсват. Леви усети как коремът му се присвива от страх. Пилотите се мъчеха трескаво да включат отново двигателите, а радистът припряно тракаше сигнала SOS по морзовата азбука. Леви обаче знаеше, че в тази част от света не би имало голям шанс някой да приеме сигнала.

— Затегнете коланите! — подвижна бординженерът, а самолетът започна да се спуска по-стръмно към джунглата.

Вятърът свиреше в замрелите перки на двигателите, самолетът се тресеше силно.

— И трите датчика показват празни резервоари! — кресна лейтенант Мюлер, младият втори пилот.

Първият пилот — полковник Ханс Крюгер, подкани с властен жест младежа да запази самообладание. Крюгер бе започнал като пилот още на двуплощниците „Фокер“, летя с Гьоринг през световната война, свалиха три пъти самолетите му. Полковникът бе награден с Железен кръст първа степен и генералоберст Гьоринг го избра лично да участва в „Операция Май“.

— Не виждам пистата, може би ще се наложи да се приземим в джунглата — отбеляза Крюгер делово, вторачен през предните стъкла на кабината. — Каква е скоростта ни?

— Сто и седемдесет километра в час — отговори пребледнелият Мюлер.

— Задкрилките на десет градуса — заповяда полковникът.

— Хер оберст, това е над пределната норма — напомни нервно лейтенантът.

Крюгер се усмихна и го погледна.

— Ще ни бъде от голяма полза, лейтенант Мюлер, ако забравите на какво са ви учили в школата за пилоти, и нагласите задкрилките на десет градуса отклонение. Нямам желание да се стоварим върху короните на дърветата с по-голяма скорост от необходимата.

Мюлер кимна и протегна ръка към лоста за задкрилките. Самолетът забави полета си, но Крюгер знаеше, че скоростта все още е твърде голяма.

— Какъв вятър посочваха в прогнозата тази сутрин? — попита той.

Помнеше метеопрогнозата, но за младежа до него това беше първото аварийно кацане и Крюгер се опитваше ненатрапчиво да го научи от какво се нуждае пилотът в труден момент: непоклатимо спокойствие и точност в действията.

— Североизточен вятър, до двайсет и пет километра в час.

Крюгер леко завъртя щурвала.

— Задкрилки на двайсет и пет градуса.

Мюлер се подчини мигновено и полетът стана още по-муден, въздухът се плъзгаше със свистене по кабината в непривичната тишина.

— Трийсет градуса вдясно по курса! Три километра! Пистата! — кресна на пресекулки Мюлер, протегнал ръка към предното стъкло.

— Виждам я — потвърди Крюгер безстрастно и завъртя още малко щурвала, за да насочи осакатения си самолет към дългата пролука в джунглата. — Скорост?

— Сто и петдесет километра в час.

Крюгер изсумтя. Рискът беше огромен. От една страна, задкрилките трябваше да бъдат с наклон четиридесет градуса при кацането, но опитът да ги поставят в това положение при скорост над сто и двайсет километра в час би довел до откъсването на крилата от фюзелажа. От друга страна, беше принуден да поддържа по-високата скорост, за да може планиращият самолет да достигне пистата. Ако

пък скоростта паднеше под сто километра в час с толкова наклонени задкрилки, щяха да се забият с носа надолу в гората.

— Да наклоня ли още задкрилките, хер оберст? — нетърпеливо попита Мюлер, ръката му не се отделяше от лоста.

— Чакай. — Крюгер начерта мислено линията на полета им до пистата и нагласи леко курса. — Чакай — нареди отново, доловил безпокойството на младия офицер. — Сега!

Мюлер мигновено премести лоста и самолетът се раздруса от нарасналото въздушно съпротивление.

— *Scheiße!* — изруга Крюгер, защото носът на затруднената машина се вдигна твърде рязко.

Самолетът се разтресе още по-силно — опашката закачи клоните на голямо дърво преди просеката. Полковникът се присви на седалката, когато колелата докоснаха затревената писта и отскочиха. Успяха да спрат чак към края на разчистената ивица.

— Добре ли са всички? — озърна се той към пътническия салон.

Фон Хайсен огледа набързо спътниците си.

— Всичко е наред, хер оберст!

Леви отправи безгласна благодарствена молитва и слезе след Фон Хайсен по подвижната стълбичка.

Посрещна ги католически свещеник.

— Добре дошли в Тикал, щурмбанфюрер Фон Хайсен.

— Радвам се да ви видя отново, отец Ерлихман. Това е професор Вайцман. Професоре, отец Ерлихман е специалист по краниометрия и мозъчен индекс. Той ще се занимава с предварителната класификация на намерените черепи, преди да бъдат изпратени във Вевелсбург.

— Добър ден, професоре.

— Добър ден, отец Ерлихман — отвърна Леви, вече настроил се недоверчиво към свещеника.

На другата сутрин Леви се събуди малко преди изгрев. Облече леки дрехи, подходящи за полева работа в джунглата, и отметна кафявото платнище. Палатките на експедицията бяха наредени от източната страна на пистата. Фон Хайсен се бе настанил само през две палатки от неговата.

Звездите избледняваха в небето, докато Леви се провираше през гъстата джунгла в северозападния край на просеката. Вече знаеше, че тясната пътека води към свещеното средище в града на маите. Още беше хладно, а оживлението в гората нарастваше в меката светлина на зората. Промъкваше се предпазливо и скоро видя големи отпечатъци от лапи, които разпозна веднага — наоколо дебнеше ягуар. Леви стъпваше тихо по дебелия пласт гниещи листа и надничаше бдително през папратите, орхидеите и парцаливите мъхове, избуяли в гъсталака от всевъзможните дървета и увивни лози около древния град.

След двайсетина минути излезе при покритите с мъх пирамиди от дялан варовик. Той тръгна през източния площад покрай свещеното игрище, където маите бяха провеждали най-старите и най-смъртоносните игри с топка в историята на човечеството. Стигна до Големия площад и основата на Пирамида I, построена от Джасо Чан К'оил, двайсет и петия владетел на града. Леви вдигна глава. Варовиковите стъпала по огромната пирамида свързваха девет ясно различаващи се етажа и завършваха с гребена на върха около четиридесет метра над равнището на площада.

Леви се покатери задъхан до върха на пирамидата и се завъртя на пети да огледа джунглата, останала под него. Гъста мъгла се процеждаше през короните на околните *сейба*, някога свещени дървета за обитателите на този град. Различаваше също махагон, кедър, *рамон*, надвиснали над по-дребния *копал* и палмите *ескобо*. Зеленото покривало се простираше докъдето погледът му стигаше. Вдясно от него стърчеше внушителната Пирамида II, на югозапад от Големия площад виждаше Пирамида III. На запад беше по-отдалечената Пирамида IV, чийто гребен стърчеше предизвикателно през мъглата, на юг се виждаше и връхът на Пирамида V, както и Пирамидата на изгубения свят. Леви застана в източния край на площадката върху Пирамида I. Бялата мътилка на хоризонта се обагреше ярко в оранжево-червено. Пламтящото слънце се издигаше величествено и обливаше древния град със светлината си.

Леви отново изпита страхопочитанието, което го спохождаше, щом се замислеше за маите. На изток от Големия площад джунглата бе погълнала великолепните каменни пътища, по които търговците влизали в шумните пазари преди столетия. Пирамидалните храмове на могъщия град, някога сияли в розово, сега се бяха изренили и

откриваха за погледа зацапан варовик с тъмни петна от влажен мъх. Леви потръпна. Внезапното сгромолясване на маите бе страховито напомняне за човешката уязвимост и тленност. Обърна се към Пирамида IV, извади компас и измери ъгъла. След това измери ъгъла и към Пирамидата на изгубения свят.

Далеч под него Фон Хайсен фокусира бинокъла си. Стоеше в сенките на прастарото игрище и гледаше как професор Вайцман вдигна компаса пред очите си.

Роберто Арана — шаманът от бреговете на езерото Атитлан, също наблюдаваше. Лицето на niskия набит мъж изглеждаше състарено за годините му. Лъскаво черната му коса беше вързана на опашка и покрита с яркочервена кърпа. В джунглата беше като у дома си и притаен до Пирамида II оставаше незабележим за другите двама.

Леви изчака малкия седефен диск в компаса да застине неподвижно. Пулсът му се ускори. Експериментът във Виена подсказваше, че призмата върху първата статуетка би трябвало да отрази под ъгъл лъчите на изгрева право към върха на Пирамида IV. Дали втората статуетка беше някъде в недрата на само частично проучената Пирамида IV? И къде ли можеше да е третата?

Прибра позахабения компас в калъфчето на колана си и тръгна надолу по стръмните почернели стъпала, врязани в източната стена на Пирамида I. Мислеше си за Рамона, Ариел и Ребека. Знаеше, че положението във Виена е все по-лошо. Хитлер засилваше заплахите си, а „кафявите ризи“ от австрийската нацистка партия вилнееха безнаказано по улиците.

Фон Хайсен свали бинокъла от очите си и зачака.

5.

Виена

Ариел Вайцман се тътреше нагоре по стъпалата към „Юденгасе“ и преглъщаше сълзите. Ребека вече хлипаше и той я хвана за ръката. Униженията в училище бяха смазващи за децата.

— Ей, ти, чифутчето! — му бе подвикнал новият учител Швайцер, хилав и оплешивяващ мъж с редки мустачки. — Мръсно вонящо чифутче! Имаш късмет, че изобщо са те допуснали в този клас. От днес ще седиш на последния чин. На света би му олекнало без такива като тебе, а ние не искаме да ни омърсяваш прекалено с присъствието си!

Ариел се бе озърнал безпомощно, но дори неговите приятели от класа се смееха. Седна изтръпнал на последния чин. С какво бе заслужил това?

А хер Швайцер, заместник-председателят на австрийската нацистка партия в този район на Виена, се обърна към останалите ученици.

— Скоро ще настъпят промени за доброто на Австрия и на великия Райх. Днес ще разгледаме Версайския договор. Някой от вас може ли да обясни защо Германия изобщо не е трябвало да го подписва?

Чак когато изкачиха стъпалата от Донауканал към „Юденгасе“, Ариел забеляза тълпата. Изведнъж някакъв непознат го сграбчи за ухото — едър, възпълен мъжага с бричове. Носеше и филцова шапка с голямо перо, а на ръкава на тясното си палто — лента с пречупен кръст.

— Ти пък какво търсиш тук?! — кресна мъжът и лицето му се зачерви.

— Пуснете ме! Ние живеем на тази улица!

— Аха, чифутчета! — изрева непознатият към останалите в тълпата.

Ариел чуваше думата за втори път в този ден, но пак го жила болезнено. Зърна наблизко хер Либерман и съпругата му, които притежаваха магазина за килими на няколко врати от бутика на неговата майка. Двамата търкаха унило каменните стъпала с четки за зъби, но хер Либерман успяваше някак да запази достойнство. Той завъртя глава към Ариел и Ребека: „Недейте да им се репчите“.

Непознатият натика в ръцете на Ариел кутия с боя и четка.

— Напиши ей тук „Смърт на евреите“!

Впи пръсти в шията му и го принуди да коленичи. Ариел нищо не разбираше, но се подчини и започна да пише големи черни букви на най-горното стъпало. Когато довърши надписа, гъмжилото изрева тържествуващо, а дебелакът го бутна грубо с крак. Ариел се просна по гръб на стъпалата и мъжът изрита кутията към него. Гъста черна боя блисна по лицето и училищната униформа на момчето. Тълпата се развика още по-радостно.

Ариел си избърса носа и устата. Три много по-големи от него момчета с кафяви ризи стояха наоколо. Той изохка, когато едно от тях заби носа на обувката си в ребрата му.

— На твое място, чифутче, няма да отида на училище утре. Отнася се и за тази кучка, сестра ти. Ние ще ви чакаме.

Ариел копнееше баща им да е тук. Пак преглъщаше сълзите. Обгърна с ръка раменете на Ребека и двамата побягнаха.

Химлер крачеше край червено-златистите кресла с високи облегалки и масите, наредени във внушителната и дълга Мраморна зала на канцлерството. Токовете му тракаха по пода и звуците отекваха от стените, украсени със скъпи гоблени. Великолепният червен мрамор бе добит специално за сградата в Унтерсберг. Проектирано от любимия архитект на Хитлер — Алберт Шпеер, канцлерството беше огромна сграда на „Вилхелмщрасе“.

Двама часови от СС стояха пред мраморната арка над двукрилата врата към кабинета на Хитлер.

— Майн фюрер, дойде райхсфюрер Химлер — съобщил полковник Хосбах, адютантът на Хитлер.

Кабинетът бе предназначен да вдъхва страхопочитание. Огромното бюро на Хитлер в дъното бе инкрустирано умело и

облицовано майсторски с червена кожа също като тежкия стол. Някои от любимите му картини с маслени бои бяха наредени по стените. В ъглите имаше внушителни вази в египетски стил с цветя. Над вратата от вътрешната страна бе окачен релефен златен орел.

— Нашата експедиция пристигна в Тикал, започнали са проучванията — съобщи Химлер, щом се настаниха в удобните сини кресла пред грамадната мраморна камина.

— Много добре.

— Получих и телеграма от посланика в Гватемала. Известно е, че при предишното си пътуване до езерото Атитлан професор Вайцман се е срещнал с някакъв шаман, обсъждали са съществуването на безценен кодекс. Още не можем да потвърдим сведенията, че Вайцман е намерил и древна статуетка, която вероятно подсказва къде да бъде намерен кодексът.

— Как посланикът е научил това?

— Той поддържа добри отношения с папския нунций в Гватемала. А отец Ерлихман, чиято енория е в Сан Педро и Тикал, е полезен източник на сведения.

— Предупреди ли Фон Хайсен?

Химлер кимна.

— Вещите на Вайцман са били претърсени и Фон Хайсен се е погрижил да бъде наблюдаван денонощно.

— За нищо не можеш да се довериш на евреин. За нищо! А проучванията на произхода и тайните на арийците трябва да продължат. Оставете Вайцман жив, само докато е полезен.

— Слушам, *майн фюрер*. Когато Виена бъде наша, ще претърсим всеки сантиметър в апартамента му.

Щом чу името на града, където бе живял в мизерия, Хитлер загуби спокойствие и закрачи из грамадния кабинет.

— Сред нас има и такива, които смятат нахлуването в Австрия за грешка. — Той впери гневен поглед във вътрешния двор на сградата. — Но днес следобед ще се срещна с генералния щаб и онзи страхливец — външния ни министър Фон Нойрат, за да им обясня, че трябва да се подготвят за присъединяването не само на Австрия, но и на Чехословакия.

— Нуждаем се от повече територии, *майн фюрер* — подкрепи го Химлер.

— Lebensraum! Господа, всичко се свежда до разширяване на пространството, на което се развива висшата раса.

Енергията, с която фюрерът насищаше думите си, сякаш зареждаше въздуха около дългата маса. Само шестима мъже седяха във виненочервените кресла — райхсмаршалът Фон Бломберг, главнокомандващ въоръжените сили и военен министър; барон фон Нойрат, външен министър; адмирал Ерих Редер, главнокомандващ флота; генералоберст барон фон Фрич, главнокомандващ армията; генералоберст Гьоринг, главнокомандващ военновъздушните сили; адютантът на фюрера полковник Хосбах. Малки лампи по дължината на масата я осветяваха, алени папки със златни орли и свастики и надписи „Строго секретно“ лежаха неотворени върху нея. Всеки от събралите се тук мъже знаеше твърде добре съдържанието на своята папка и сега обмисляше напрегнато необозримите последствия от плановете на фюрера.

— Изграждаме наново въоръжените си сили и — точно както предвидих — Британия и Франция не направиха нищо — разпали се Хитлер. — Нищо! Вече поддържахме трийсет и шест армейски дивизии. Германия има своето право! — Погледът му пламна от вяра в съдбата. Никой друг не продумваше. — Германският *народ* има правото да види своята родина върната на подобаващото ѝ място като велика сила — *великата* сила на света. И можем да постигнем това само със сила. Върнахме си Рейнската област без нито един изстрел. Сега трябва да насочим вниманието си към Австрия и Чехословакия.

Барон фон Фрич си позволи да извие вежда скептично. Хитлер впи поглед в него.

— Тревожи ли ви нещо, генералоберст?

— Майн фюрер, никой не подлага на съмнение постигнатия напредък, откакто вие сте канцлер на Райха — сдържано отвърна Фон Фрич, — но не бих изпълнил дълга си към вас и към народа на Германия, ако не напомня за рисковете, свързани с вашите предложения. Ако британците и французите се противопоставят на плановете ви за нахлуване в Австрия и Чехословакия, такава мащабна война може да доведе до катастрофа за Третия райх. От гледна точка на армията ние постигнахме много със създаването на трийсет и

шестте дивизии, за които настоявахте, но е необходимо време за обучението на половин милион мъже. Още по-важно е, че още не разполагаме с военотехническите средства за обслужването на такава армия при бойни действия. Затова ви умолявам да не прибързваме.

— Винаги има рискове! — кресна фюрерът и удари с юмрук по масата.

Лицето му се наля с кръв, очите му се изцъклиха. Висшите офицери от генералния щаб бяха осъзнали твърде бързо, че райхсканцлерът може да се вбеси и от една дума. Хитлер избута с крака стола си назад и отиде до големия географски глобус, поддържан от резбована дървена рамка. От движението на ръката му глобусът се завъртя безшумно на оста си.

— Хер генералоберст, явно не знаете достатъчно за човешката история — насмешливо изрече Хитлер. — Водачите на всички велики империи — гръцката, римската, дори глупавите британци — винаги са били готови да рискуват. — Той помълча, доближи масата, опря юмруци в нея и продължи по-спокойно: — Господа, основната цел на германската политика е да съхрани и да увеличи превъзходството на нашата раса. Германците са най-великият народ и затова имаме право на по-голямо жизнено пространство от останалите. — Изведнъж на другите им се стори, че той изпадна в транс. Очите му пак се изцъклиха и той заудря с длан по масата. — Най-скъпоценното нещо на земята са нашите хора! За тях и чрез тях ще се борим и ще побеждаваме! Никакво отпускане! Никаква умора! Никакво колебание! Никакво двоумене! Да живее нашето движение! Да живее нашият народ!

Той изфуча от залата и закрачи по коридора към своя кабинет, разгневен от слабохарактерните си генерали като Фон Фрич, който не успяваше да вникне в гениалността на неговия план. Каза си разярен, че това няма значение. Знамената с пречупения кръст щяха да се развоят скоро над красивите сгради на Виена, а улиците на прекрасния град щяха да бъдат прочистени от проклетите евреи.

6.

Тикал, Гватемала

— Какво открихте, професоре? Толкова рано тръгнахте да обикаляте.

Леви отскочи, стреснат от внезапната поява на Фон Хайсен, който излезе от гъсталака до игрището.

— Щурмбанфюрер, винаги ли се промъквате тихомълком?

— Зависи, професоре, дали хората наоколо са решили да крият нещо от мен — нещо, което би могло да допринесе за величието на Райха. Видях, че измервахте ъгли с компаса. Предполагам, че има причина за тези ваши занимания?

— Обичайна практика при археологически проучвания.

— Без да си записвате резултатите ли? Колко интересно... С любопитство ще следя напредъка във вашата работа.

— Древните май са били горд народ и когато празнували победите си, принасяли в жертва пленени врагове. Преди векове гъсти редици от воители с нашарени лица и тела навлизали с тежка стъпка в ей това игрище под ритъма на барабани и сред ароматния дим на огньовете от храмовете. Воители пленниците си нагоре по онези стъпала. — Леви посочи големия камък над стълбата. — Изтръгвали сърцата им още туптящи. После отсичали главите на жертвите си. Предишния път намерих няколко черепа в джунглата зад игрището.

Леви охотно се възползва от повода да отвлече вниманието на Фон Хайсен с любимата на Химлер краниометрия.

— И не занесохте нито един череп в Австрия? — усъмни се офицерът от СС.

— Някой музей може и да прояви интерес, но аз не съм колекционер на черепа, нито осквернявам свещени места.

Шаманът Роберто Арана бе напомнил на Леви за проклятието, което древните египтяни наложили върху гробницата на Тутанкамон. А Леви знаеше, че първите, които отворили тази гробница, бяха умрели един след друг от загадъчни болести. Роберто бе подчертал, че

маите защитавали гробниците и другите светини с не по-малко зловещи средства.

— Джунглата отдавна е превзела мястото и там е същински гъсталак. — Леви кимна към зелената стена отвъд игрището. — Но стойките, на които маите слагали главите на жертвите, би трябвало още да съществуват.

— Превъзходно! — възкликна Фон Хайсен. — Изобщо не бих се изненадал, ако при измерванията на намерените там черепи те се вместиат в мозъчния индекс на нордическите арийци.

— А, да... Математическата формула за формата на главата, на която се опирате в преценката си за интелекта и расовата принадлежност. Ако съм запомнил правилно, това е съотношението между ширината и дължината на главата, умножено по сто. Твърде опростен подход, струва ми се. Но вашият райхсфюрер като че ли много разчита на него.

— Аз също — с леден тон натърти Фон Хайсен. — Професоре, може би е по-добре да си мерите ъглите с компаса и да оставите тънкостите на краниометрията на онези, които ги разбират.

Леви си замълча. Явно Фон Хайсен не подозираше как маите са се отнасяли към формата на черепа. Според тях удължената глава била белег за благородство. Леви бе научил, че връзвали за дни наред дъсчици на главите на бебетата, за да променят формата на черепите им.

Чак към средата на следобеда наетите работници от близкото село успяха да изсекат гъсталака край игрището и повикаха Леви, но Фон Хайсен и отец Ерлихман го избутаха полека и го изпревариха.

— Ето, вижте формата! — въодушевено кимаше есесовецът.

Селяните, самите те потомци на маите, бяха направили достъпна първата от няколко зловещи редици черепи. Празните очни кухни сякаш гледаха мрачно натрапниците. Леви потръпна. Черепите още бяха нанизани на гнилите, покрити с мъх стойки, както ги бяха оставили някогашните обитатели на града преди хилядолетие. Леви си мислеше дали няма да си навлекат възмездието, за което го предупреди Роберто, ако смутят покоя им след толкова време. Не много далеч от просеката една *масакуата* се размърда от нахлуването в нейната

територия. Боата удушвач беше най-голямата змия в Централна Америка, а дължината на този екземпляр сигурно надхвърляше пет метра.

Фон Хайсен опипа първия череп, пред който застана. Преди векове стойките били облети със съсирваща се кръв, въздухът натежавал от вонята на смърт, но сега всеки череп беше гладък и пожълтял.

— Вижте големината им! Арийци!

Отец Ерлихман бръкна в платнената си торба и извади голям шублер.

— Индексът е около седемдесет и пет — обяви той, щом измери един череп. — Формата е необичайна, но според мен райхсфюрер Химлер ще бъде доволен.

Леви пак не се намеси. Ерлихман може и да беше специалист по твърде съмнителната „наука“ краниометрия, но също като Фон Хайсен не знаеше нищо за обичаите на маите.

Няколко дни по-късно придаденият към експедицията „Юнкерс“ се върна за ежеседмичната доставка на припаси. Леви седеше на сгъваемия стол пред палатката и се взираше в небето обнадяден. Може би щеше да получи писмо от Рамона. Самолетът направи кръг над пистата и се спусна плавно към нея.

А вътре синьор Алберто Феличи подръпваше неспокойно пицните си черни мустаци. Капки пот избиваха и се стичаха по бледото пълно лице. Мразеше самолетите, а пътуването от Рим до столицата на Гватемала с DC-2, после дотук с този „Юнкерс“ го изнерви прекалено. Пръстите на едната му ръка се впиваха до болка в облегалката, но нямаше защо да се тревожи. Следвайки търпеливите указания на полковник Крюгер, вторият пилот Мюлер приземи самолета меко на неравната писта, зави в края ѝ и доближи палатките.

Леви наблюдаваше как плешив и възпълен нисичък мъж в твърде натруфени дрехи за сафари излезе от самолета, понесъл голям кожен куфар. Фон Хайсен и отец Ерлихман го поздравиха, после тримата влязоха в палатката на есесовеца. Леви се чудеше кой ли си е направил труда да навести това затънтено кътче на света, но бързо получи

отговор. Гостът, придружен от свещеника, излезе съвсем скоро и двамата се запътиха към Леви.

— Синьор Феличи е съветник на папа Пий XI — обясни Ерлихман — и е дошъл да се запознае с нашата работа по личното нареждане на кардинал Пачели, държавния секретар на Ватикана.

— И защо Ватикана проявява такъв интерес към майте? — попита учтиво Леви, щом свещеникът ги остави да разговарят на спокойствие.

— Мога ли да ви наричам Леви? — добродушно подхвърли италианецът. Леви кимна усмихнат. — Ще ви бъда признателен, ако разговорите ни си останат между нас двамата. Не бих се доверил във всичко на нацистката военна машина.

Леви кимна отново. Дали пък най-сетне нямаше да се намери някой по-дружелюбен в тази глутница?

— За Ватикана не остана незабелязано вероятното съществуване на кодекс на майте. Опожаряването на библиотеките на майте от епископ Де Ланда е ужасна загуба за цялата ни цивилизация и макар че Ватикана не би признал вината си за това, ще споделя лично с вас, че подкрепата за експедицията е някакъв вид отплата за тежката несправедливост.

— Синьор Феличи, необходимо е да направите много повече, за да заличите неправдата. Представете си каква буря от възмущение би се надигнала, ако майте бяха нахлули в Рим и бяха опожарили всички библиотеки и музеи!

— Да, урокът беше болезнен — съгласи се Феличи — и не бива да го забравяме никога. Засега ще ви бъда признателен, ако споделите накратко докъде стигнахте в проучванията си.

Леви изрази пренебрежението си към нацистките теории за краниометрията и осведоми сбито папския пратеник какво е намерено.

— Според вас какво би могъл да съдържа този кодекс? — попита Феличи.

— Нацистите се надяват, че ще потвърди връзката между арийците и майте, но аз мисля, че се заблуждават. Майте са били сред най-видните астрономи на древността и опитите ми да вникна в смисъла на техните йероглифи ме убедиха, че са искали да ни предупредят за рядко подреждане на небесни тела, което ще се случи през 2012 година. Разбира се, то няма да засегне вас или мен, но

хората, които ще живеят тогава, би трябвало да са подготвени за развихрената космическа стихия. И може би има връзка между предупреждението в кодекса и изреченото от Дева Мария във Фатима. Затова се питам каква е причината предупрежденията ѝ, чути от децата във Фатима, да останат в тайна. Дали те застрашават само папската институция или засягат унищожението на нашата цивилизация?

— Не съм чул да са тайна — престори се на учуден Феличи.

— Маите са предсказали явяването на Дева Мария във Фатима, и то хиляда години по-рано — продължи Леви, взрян бдително в лицето на италианеца.

— Но как?

Леви се подсмихна загадъчно.

— Записано е на каменна стела, която е била намерена наблизко. Синьор Феличи, още много ни предстои да научим за маите. Засега едва сме докоснали повърхността. Астрономите вече потвърдиха предвижданията им за 2012 година с точност до секунда. Ако искаме човечеството да има някакъв шанс, жизненоважно е да намерим този кодекс.

Фон Хайсен отново сипа щедра порция уиски в чашата си.

— Желаете ли уиски, синьор? — предложи и на Феличи, който се върна в палатката му.

— Благодаря, хер щурмбанфюрер. Добре сте си уредили живота тук.

— Надявам се. Моля ви, за вас съм Карл — отвърна Фон Хайсен, който нито за миг не забравяше заповедта на Химлер да предразположи пратеника на папата. — Какво имаше да ви каже професорът?

— Той е убеден, че кодексът на маите съществува. Нямам доверие на този човек, Карл. В края на краищата той е евреин. — Феличи вдигна чашата си. — Наздраве.

— Е, да, но не се безпокойте — държим го под око денонощно. Наздраве! Подсказа ли ви какво би могло да е съдържанието на кодекса?

Феличи завъртя глава.

— Твърдеше, че е някъде наоколо, но иначе говореше много уклончиво. Но ако все пак го намери, ще ви бъда благодарен първо да обсъдим находката и чак след това да я оповестим пред света.

— Разбира се. Интересите ни съвпадат. А как е положението във Ватикана? Чух, че папата не е добре.

— Боя се, че здравето му се влошава бързо.

— Знае ли се вече кой би могъл да бъде следващият папа?

— Карл, обичате ли хазартните залози?

Фон Хайсен се засмя.

— Случва се да заложа, макар и рядко.

— Щом е тъй, на ваше място бих рискувал парите си с държавния секретар кардинал Еудженио Пачели. Ако той бъде избран, това ще се отрази прекрасно на отношенията между Германия и Ватикана... Държавният секретар Пачели е много добре настроен към вашия фюрер.

Феличи доста пресилваше истината. Знаеше, че Пачели се опасява сериозно от нацисткия режим, но конкордатът между Хитлер и Ватикана засили значително влиянието на Светия престол в Германия. Освен това Пачели смяташе, че нацистите са най-добрият шанс за възпиране на надигащата се комунистическа заплаха.

Когато Фон Хайсен изпровождаше госта от палатката си, каза:

— Вашето предложение за нова банка на Ватикана ми се струва особено интересно. Впрочем, получих лично от райхсфюрер Химлер известие, че след приключването на експедицията ще бъда назначен в Маутхаузен, тоест в Австрия. Ако дойдете във Виена, знам кои са най-добрите ресторанти там.

Феличи кимна, малко му беше трудно да се задържи на краката си.

— Пътувам до Виена два-три пъти годишно по работа, ще очаквам с удоволствие срещите ни. Лека нощ и благодаря за гостоприемството.

Той се заклатушка към своята палатка, като размишляваше замаяно над огромната сила, която се трупаше на север от Италия, както и за връзките на Фон Хайсен с висшето ръководство на райха.

А Фон Хайсен извади дневника си и се зае да опише подробно случките и през този ден.

Леви започваше да се поддава на разочарованието. От почти три месеца бяха в Тикал, но въпреки че изпрати няколко съобщения по местни селяни, нямаше никакви вести от Роберто Арана.

Облегна се на стола и погледна към пистата от отъпкана червеникава пръст. Предишния ден старейшините на селото го поканиха да хапне с тях и той се чудеше дали Роберто няма да се появи най-после довечера.

Откакто започна експедицията, събраха 129 черепа от стойките зад игрището. Отец Ерлихман ги мереше прилежно и записваше подробно данните.

Леви бе получил няколко писма от Рамона и не се съмняваше, че пликовете са били отворяни. Жадуваше да се прибере, да прегърне жена си, да чуе смеха ѝ. Тревожеше се дали тя и децата са в безопасност. Препрочете края на последното писмо, което получи наскоро.

„Скъпи, надявам се, че няма да отсъстваш още дълго. По улиците се перчат повече «кафяви ризи» от всякога, Хитлер заплашва непрекъснато. Изпращам ти и броеве от «Винер Цайтунг» — сам ще се убедиш от заглавията, че нашият канцлер се противопоставя твърдо на нацистите, но всички се питаме докога ще издържи. Много ми липсваш, любими. Копнея за тебе.“

Твоя Рамона. Винаги.

Леви знаеше, че времето му изтича. Претърси усърдно Пирамиди I, II, III и IV, но безуспешно. Все пак в Пирамида IV откри тайна ниша като онази в Пирамида I, където намери мъжката статуетка, само че нишата беше празна. Дали друг не бе прибрал някоя от статуетките? През последната седмица се опитваше да проучи малкото помещение под декоративния гребен на Пирамида V, но все му досаждаха Фон Хайсен или отец Ерлихман. Подозираше, че дебнат всяко негово движение. Трябваше да измисли как да се промъкне до Пирамида V посред нощ, когато онези двамата са заспали.

Погледна си часовника — пет следобед. Само след час щеше да се здрачи. Реши да се отбие от учтивост в палатката на Фон Хайсен, преди да отиде на срещата със старейшините.

— О, хер професор... На какво дължа това неочаквано удоволствие? — ухили се есесовецът.

Течността в поредната бутилка „Гленфидих“ — доставиха му няколко дузини с поредния товарен полет — бе намаляла видимо.

— Само да ви уведомя, че тази вечер съм поканен от жителите на селото. Не знам точно кога ще се върна.

— И за какво ви е да вечеряте с прислугата? — подхвърли Фон Хайсен, докато пак пълнеше чашата си.

— Щурмбанфюрер, ако човек иска да разбере йероглифите на маите, дължен е да вникне и в културата, която ги е създала. Бездруго смятам за чест да споделя храна с тези хора. Могат да ни научат на много неща.

— Това си е ваше мнение, Вайцман. Щом толкова искате да се тъпчете с боб и банани, няма да ви спирам. Но не е зле да напомните на техния главатар, че още не са ми изпратили онова момиче, което му посочих. Казва се Ици или нещо подобно... — Фон Хайсен вече заваляше думите. — Вайцман, ние — германците, сме потомците на висшата раса. Напомнете му и това.

Леви се обърна рязко, за да не даде воля на гнева си. В извращения свят на Фон Хайсен и Химлер древните черепи незнайно как се оказваха доказателство за принадлежност към висша раса, но днешните наследници на маите оставаха извън нагласените изчисления. Той прекоси пистата и когато стигна до пътеката в джунглата, спря да успокои дишането си. Нямахше смисъл да спори с Фон Хайсен, дори когато беше трезвен, камо ли да се кара с него, когато спиртът се е развихрил във вените му.

Селото беше отдалечено на почти три километра от развалините, но преди да е извървял и петстотин метра, Леви долови, че някой го следи. Озърна се, но виждаше само няколко гласовити маймуни и чуваше само крякането и писукането на пъстри птици, а пътеката изглеждаше пуста. Половин час по-късно стигна до буйната бучаща река. Доближи несигурния наглед въжен мост над водата. В сумрака не се виждаше добре, но пак усети движение стотина метра зад гърба си. Шмугна се в храстите до пътеката и зачака.

7.

Виена, март 1938 година

Още беше тъмно, когато звънът измъкна канцлера Фон Шушниг от унеса на изтощението. Напипа бутона на лампата върху нощното шкафче и погледна часовника — пет и половина сутринта.

— Шушниг на телефона.

— Моля да ме извините, хер бундесканцлер — каза началникът на полицията, — но германците затвориха границата при Залцбург. Спряно е и движението на влаковете, освен това ми докладваха, че от германската страна на границата се струпват войскове части.

Фон Шушниг му благодари и остави слушалката върху апарата. Уморено стъпи на пода и се запъти към банята. След час неговият черен мерцедес навлезе на Балхаусплац. В лъчите на фаровете се мяркаха редки снежинки.

Зайс-Инкварт, млад пронацистки настроен адвокат, го чакаше в иначе необичайно притихналата сграда на канцлерството. Той започна безцеремонно:

— Хер бундесканцлер, провеждането на този референдум беше груба грешка.

— На избирателите бе зададен въпросът дали искат свободна и независима Австрия, трябваше само да отговорят с „да“ или „не“ — остро отвърна Фон Шушниг.

— Хитлер е вбесен. Той смята това за предателство, за отказ от поето задължение.

— Изглежда имате пряк достъп до висшите кръгове в Берлин — отбеляза канцлерът вече с леден тон.

— Живеем в трудни времена. Аз само се опитвам да постигна възможно най-добрия резултат за австрийския народ.

— Всички се опитваме. А като говорим за поети задължения, не съм забравил, че с хер Хитлер се бяхме споразумели той да зачита независимостта на Австрия.

— Той държи на думата си, хер бундесканцлер, но с едно условие.

— И какво е то?

— Вие подавате оставка, а аз заемам вашия пост — отсечено каза Зайс-Инкварт, но лицето му остана неразгадаемо.

— Друго няма ли? — изръмжа Фон Шушниг.

— Уверявам ви, че това решение би предотвратило голямо кръвопролитие. Всичко е само за доброто на австрийския народ.

— Както вие си го представяте. Скоро ще ви уведомя за решението си.

Младите жени в подземие на главната телефонна централа във Виена не биха могли да се съмняват, че се задава много важно събитие. Вече три часа свързваха президента и бундесканцлера с мнозина от най-влиятелните хора в Австрия и цяла Европа. Малко след пладне и Фон Шушниг, и президентът Миклас се бяха примирили с неизбежното.

Канцлерът гледаше премрежено през прозореца на кабинета си към заснежения двор. Умуваше нерадостно, че може би сбърка с решението да върне на постовете им висши офицери от полицията, известни с нацистките си възгледи. Техният началник го предупреди, че вече не може да разчита на полицията в собствената си страна. Военните бяха готови да се сражават, но Фон Шушниг знаеше, че накрая ще бъдат прегазени. Не можеше да прахоса напразно живота на толкова много млади австрийци. Самият той увери преди малко президента, че е по-добре да се подчинят на ултиматума на германския фюрер.

В бутика вече не влизаха клиенти, Рамона нямаше какво да прави, освен да се страхува за живота и на Леви, и на децата. Слушаше радиото и не вярваше на ушите си.

— По улиците са се наредили безброй хора в очакване на фюрера — ликуващо бърбореше говорителят. — Във всеки град знамето с пречупения кръст се развява величаво над кметството и други обществени сгради.

Големият шестколесен мерцедес на Хитлер прекоси моста над река Ин при Браунау в три часа и петдесет минути следобед на

дванайсети март, придружен от тежковъоръжен конвой.

— Хората приветстват шумно германския канцлер, докато минава през Линц на път за Виена — редеше думите неспирно говорителят по радиото, — където очакваме на Площада на героите да се съберат повече от половин милион души.

Рамона се питаше изумено как е възможно австрийците да са толкова глупави.

Откритият мерцедес навлезе бавно на площада зад военния оркестър, свирещ бодър марш. Хитлер се изправи и изпъна дясната си ръка нагоре. Тълпата пощуря.

— Зиг хайл! Зиг хайл! Зиг хайл!

Простият ритъм на воплите отекуваше зловец от стените на двореца на Хабсбургите. Огромни червено-черни знамена със свастика се вееха над двореца и кметството, висяха от фасадата на хотел „Империал“ и градския театър. Гъмжилото още ревеше приветствието си, когато Хитлер излезе на балкона на двореца, подпря се на парапета и огледа морето от хора долу. Той си беше у дома. Застана пред микрофона и вдигна ръка. Огромната тълпа се смълча.

— Преди години напуснах тази страна, понесъл същата несломима вяра, която и днес изпълва сърцето ми! Можете да си представите от какви чувства преливам в този миг, когато след толкова години сбъдвам вярата си.

Думите му кънтяха навсякъде из площада. Млади жени се разплакаха, истерията отново обзе множеството.

— Зиг хайл! Зиг хайл! Зиг хайл!

Тътенът на думите не отслабваше, а Хитлер стоеше тържествуващ над града, където преди четвърт век бе бродил по улиците небръснат и само мръсното палто го пазеше от режещия зимен вятър. Продаваше рисувани от самия него картички за няколко жалки монети, чакаше за канче супа в благотворителните кухни, докато други се наслаждаваха на шампанско и на творбите на Моцарт и Хайдн. Виена... перлата в короната на Австрия. Тук Хитлер бе опознал евреите и се бе отвратил от тази зла раса. Те бяха като личинки, гъмжащи по труп. Вярваше, че няма гнусотия, в която да не са замесени. Невинни момичета християнки, съблазнени от противни

кривокраки чифути. Тъкмо евреите бяха злите духове, отклоняващи хората от правия път. Пак си каза, че трябва да бъдат изстребени. И това щеше да бъде сторено. Скоро Адолф Айхман щеше да пристигне във Виена, за да изпълни заповедите му.

Разтрепераната Рамона изтри сълза от бузата си и изключи радиоапарата. Заклучи бутика и се качи в апартамента, за да вземе молитвения си шал.

8.

Тикал, Гватемала

Леви чуваше пронизителните кръсъци на маймуни нагоре по брега, но на пътеката зад него не се появяваше нищо.

Може и да му се е сторило. Пак тръгна към несигурния въжен мост над разпенената вода, дяляща селото на маите от развалините на Тикал.

— Отдавна не сме се срещали, професор Вайцман.

От гъсталака вдясно излезе Роберто Арана с привичната червена кърпа над набръчканото лице. Протегна ръка засмян.

— Не знаех дали получаваш съобщенията ми — каза Леви, докато следваше шамана по моста и внимаваше краката му да не хлътнат в пролуките между дъските. — Ти ли вървеше подире ми?

Роберто завъртя глава.

— Дебнеше те ягуар.

Внезапно в джунглата се разнесе рев, от който тръпки полазиха гърба на Леви. Наистина беше ягуар.

— Не се плаши — продължи Роберто, — млади воители от селото ще те придружат на връщане. А твоите съобщения... Професоре, търсеното от тебе е останало скрито много столетия. Кодексът и останалите статуетки ще бъдат намерени, когато му дойде времето. Но старейшините предчувстват, че това време приближава. Имат да ти кажат нещо.

Сърцето на Леви затуптя по-бързо.

— За кодекса или за статуетките?

— Ако разгадаеш каквото чуеш от тях, ще откриеш и каквото древните са искали да откриеш.

Леви тръгна след шамана по тясната пътека в джунглата на другия бряг. Скоро стигнаха до голяма поляна при реката, около която бяха пръснати десет дървени къщи с тръстикови покриви. Димът от огньовете се стелеше към буйната река. Предишната вечер жените от селото бяха накуснали царевични зърна в сок от зелени лимони, за да омекнат. През деня ги стриха и замесиха традиционното тесто *маса*.

Почернели гърнета висяха над пламъците, а до тях се загреваше мазнината в големите тигани *комалес* за питките. Приятна миризма се просмукваше към гъсталака наоколо — пилешко, задушено с люти чушлета. В светлината от огньовете някои от по-младите жени още работеха на тъкачните си станове. Под сръчните им ръце платовете за пъстрите пончо се удължаваха видимо. Всяко градче или село в Гватемала се отличаваше по своеобразието на своите *трахес* — тук ярките оттенъци на червеното и жълтото се съчетаваха чудесно с ромбовидни шарки от синьо и изумрудено.

Старейшините чакаха госта, облечени в традиционните си шарени ризи и сламени шапки. Леви им кимаше учтиво, докато се запознаваха. Предложиха му място на един от загладените кедрови дънери, наредени около най-големия огън.

— Много се радваме да те срещнем — каза му Пакал, вождът в селото.

Сърдечната усмивка откри пролуки в зъбите му.

— И аз много се радвам, че съм тук. — Леви се обърна към младата жена, на която бяха заръчали да се грижи за него по време на угощението. — Как се казваш?

— Името ми е Ицел — отвърна тя и белите ѝ зъби блеснаха в меката светлина на огньовете.

— Благодаря ти — каза Леви и пое дървената чиния с питки и салца и малката керамична чаша с пулке — типичната за Централна Америка силна напитка, която правеха от растението агава.

Старейшините вдигнаха чашите си и първо кимнаха на Роберто, после и на Леви. Макар че родното село на Роберто беше до езерото Атитлан, личеше веднага, че тук го почитат не по-малко, отколкото в Сан Маркос.

Венера се бе издигнала доста нависоко в небето, преди да подхванат разговор за важните неща.

— Твоят немски колега може да ти вгорчи живота — промълви Пакал.

— Моля за извинение, ако държанието му ви е оскърбило.

— Повече сме загрижени за твоята безопасност — вметна Роберто. — Трябва да се пазиш и от католическия свещеник.

— Отец Ерлихман все се опитва да ни попречи да спазваме обичаите си — обясни Пакал. — Нарича ни езичници и затова и той, и неговата църква не научиха нищо за предупрежденията. Но ти, професоре, си човек на духа и нямаш предрасъдъци. Може би на тебе ще се падне да разгадаеш тайната.

— Търсех останалите две статуетки, но не успях да ги намеря.

— Едната все още е тук — бавно изрече Пакал. — Другата бе взета, за да бъде опазена — добави, без да обяснява повече.

Бръкна в тъканата торба, която носеше през рамо, и извади две карти, нарисувани на парчета хартия от дървесна кора. Подаде първата на Леви. Виждаха се очертанията на странна жълта форма. Три линии, със ситни пояснения за посоката им, започваха от различни места извън формата и се събираха в една точка при нейния край.

— Германците идваха и преди, къртиха като иманяри в Пирамида IV — подхвана Пакал. — Свещената статуетка бе извадена оттам, за да не попадне в ръцете им, и сега е на по-далечно място, но ако на тебе се пада да я откриеш, това ще се случи. Тази карта подсказва къде е мястото. А последната статуетка... — Пакал му даде и втората карта. — ... още е тук. Трите статуетки заедно ще покажат къде е кодексът.

Леви се взря в картата — имаше отбелязани три точки, свързани с триъгълник.

— Древните ни прадеди съставяли календари въз основа на движението на планетите — продължи Пакал. — Известно ти е, професоре, че календарите на майте са циклични за разлика от западните, които представят времето като права линия. Затова календарите на майте са много по-точни и нашите прадеди успявали да предскажат бъдещето, като се опирали на повтарящи се минали събития. Следващото велико събитие ще настъпи на 21 декември 2012 година.

— Подреждане на планетите — наполовина въпросително каза Леви.

Пакал закима.

— За пръв път от 26 000 години нашата слънчева система ще застане на една линия със звездната порта в средата на Млечния път. Запознат ли си с числовата редица, която вие наричате редица на Фибоначи?

— Да, но... смятах я за откритие на западната цивилизация.

Пакал и другите старейшини се усмихнаха сдържано.

— Маите, инките, древните египтяни са я познавали. И трите цивилизации са били много по-напреднали, отколкото смятат вашите историци. Щом знаеш за тази редица, знаеш и за златното сечение, обозначаващо от вас с буквата „фи“, нали?

— Да. Едно цяло шестстотин и осемнайсет хилядни.

Той отдавна бе запленил от съотношението, обозначено с „фи“. В редицата на Фибоначи всяко число е сбор на предишните две:

1,1,2,3,5,8,13,21,34,55...

Тази редица се стреми все по-точно към съотношението 1,618, което се получава от делението на всяко число на предишното. Леви знаеше, че „златното сечение“ е неотделима част от живота. Това съотношение може да бъде намерено и в спиралните черупки на морски животинки, и в спиралите на огромни галактики.

— То е една от основите на вселената — натъртено каза вождът.

— Маите, инките и египтяните са го използвали в градежа на своите пирамиди. Ако искаш да намериш каквото търсиш, търси средата на златното сечение.

— Благодаря ти. Ще продължавам да търся.

— И внимавай — повтори Роберто Арана. — Немският офицер и свещеникът дебнат какво правиш.

Четирима младежи от селото — потомци на някогашните воители от Тикал, съпроводиха Леви до пистата. Когато вървяха по моста, страховитият рев пак разцепи нощта, но заради факлите, пламтящи в ръцете на младежите, царственият ягуар не доближи хората.

Лагерът на експедицията тънеше в мрак. Леви сложи скъпоценните карти в ямичката, която бе изкопал в единия ъгъл на палатката, прикри я пак, грабна протърканата кожена чанта с инструменти и тръгна към Пирамида V. Държеше факела в изпъната ръка пред себе си и доближаваше внимателно гробницата на един от владетелите на маите. Изкатери почернелите стъпала до малкото помещение върху втората по височина пирамида в Тикал. Поне беше настъпило пълнолуние.

В джунглата под пирамидата Фон Хайсен стоеше зад дебел кедър и го наблюдаваше.

9.

Ватикана, Рим

Държавният секретар кардинал Еудженио Пачели се бе умислил и не се заглеждаше в река Тибър и прастария град Рим, макар да стоеше до прозореца на третия етаж в Апостолическия дворец. Вторият по власт човек в йерархията на католическата църква беше висок и кльоцав, със слабо издължено лице, хлътнали бузи и гърбав нос.

Сред грижите, струпали се върху старшия дипломат на Ватикана, някои бяха особено неотложни и важни. Над него на последния етаж на двореца личният лекар на папата се грижеше за Пий XI. Вече смятаха Пачели за най-вероятния му наследник, който ще поеме в ръцете си Ключовете на Свети Петър. Но не по-малко време отделяше в размислите си на нарастващата сила на Адолф Хитлер и нацисткия режим.

Сведе поглед към площад „Свети Петър“. Тъмната каменна настилка лъщеше с меки отблясъци и му се струваше, че крие мрачно предвестие. Дръпна се от прозореца и се върна зад бюрото. Мислите му се насочиха към други неприятни проблеми — финансовото състояние на Ватикана и нацистката експедиция в джунглите на далечна Гватемала. На стената зад него двуметрово разпятие в черно и сребърно висеше в безмълвно съзерцание. Ако изваяният от сребро Христос можеше да говори, дали и Той не би изрекъл предупреждение, питаше се кардиналът. Сепна го почукването по двойната врата. Позна по звуците, че е неговият личен секретар.

— Влез.

— Ваше Преосвещенство, дойде синьор Феличи.

— Нека влезе.

Алберто Феличи се поклони почтително.

— Добре дошъл, Алберто. — Пачели целуна по бузите своя амбициозен подчинен. — Настани се удобно — посочи му трите кресла. — Искаш ли кафе, или чай?

— Благодаря, но се нахраних преди малко.

Алберто погледна многозначително напирещото си шкембенце — най-неоспоримото свидетелство за привързаността му към вкусните гозби и доброто вино.

— Благодаря ти, че се отзова в толкова късен час — започна Пачели, щом секретарят излезе и затвори вратата. — Но преди да чуя какво си установил, нека първо те поздравя.

— Благодаря, Ваше Преосвещенство, много сте любезен.

Алберто се бе оженил доста години след като прехвърли четирийсетте, съпругата му роди преди дни първото им дете.

— Избрахте ли името?

— Да, Ваше Преосвещенство — Салваторе Джовани Феличи. Знаем колко сте зает, но ако намерите време, двамата с Мария ще бъдем много щастливи да присъствате на кръщенето.

— Можем да кръстим сина ти тук — в „Свети Петър“, ако желаеш. Кой знае дали младият Салваторе няма да стане един от нас. Винаги търсим подходящи кандидати — усмихна се Пачели.

— Мария би се зарадвала много и на едното, и на другото.

— Добре. Сега да чуя какво си научил за нашия приятел Ногара.

Напоследък Пачели се поддаваше на подозренията си към Бернардино Ногара, финансовия съветник на Пий XI. През 1929 година италианският премиер Бенито Мусолини подписа Латеранския договор, с който най-после призна суверенитета на Светия престол като независима държава. В замяна на земите, които Ватиканът губеше съгласно договора, италианското правителство му изплати огромни суми. Но сега из коридорите на Ватикана бяха плъзнали слухове за неуспешни сделки, принадлежността на Ногара към свръхсекретна масонска ложа и прекомерния му стремеж към разкош.

— Ваше Преосвещенство, докато работех съвместно със синьор Ногара по Латеранския договор, убедих се колко е потаен, затова не бих се учудил на нищо, което науча за него. И все пак бях изненадан от резултатите, а смея да ви уверя, че проучвах много старателно.

Пачели се напрегна в очакване на лоши новини.

— Синьор Ногара живее много умерено — продължи Феличи. — През цялото време, откакто се занимава с финансите на Ватикана, той е получавал скромна заплата и в банковата му сметка има по-малко от двеста долара. Доколкото можах да установя, често прави дарения на благотворителни организации, и то само на католически. Всеки ден

присъства на богослужение, а развлеченията му изглежда се свеждат до ходене на кино веднъж седмично.

Пачели се озадачи.

— Няма ли жени в живота му?

— Той не поддържа близка връзка с никоя жена, Ваше Преосвещенство, и няма никакви сведения, че си позволява... как да се изразя по-прилично... да плаща за сексуални услуги. Не установих негови връзки с масони или други антикатолически организации. Ногара чете само финансови издания.

— Какво е състоянието на сметките?

— Всичко в Специалната администрация е изрядно. Ваше Преосвещенство, синьор Ногара е на път да превърне онези сто милиона долара в първия милиард на Ватикана.

Зениците на Пачели се разшириха.

— Синьор Ногара — добави Феличи — е човек, който би ви допаднал. Той е отдаден на Светия престол.

— Явно съм бил несправедлив към него — призна кардиналът.

— О, във финансовите въпроси бдителността никога не вреди. Предполагам, че слуховете са разпространени от хора, които завиждат на Ногара за прекия достъп до вас и до Светия отец. Разбира се, дразни ги и фактът, че подписаният с Хитлер конкордат донесе много големи приходи от очакваните.

Пачели кимна. Договорът, който той подписа с Хитлер, се оказа благодатен за Ватикана. Германското законодателство вече забраняваше критиката на католическата доктрина. А като отплата за подкрепата на Ватикана за нацисткия режим Хитлер се бе съгласил с въвеждането на *кирхенцойер* — църковен данък. От доходите на германските католици се удържаха по девет процента в полза на църквата.

— За нас е важно споразумението за *кирхенцойер* да остане в сила, но доколкото чух, Светият отец се готви да издаде енциклика...

Благодарение на многобройните си връзки във Ватикана Феличи бе научил отрано, че умирацията Пий XI има намерение да обнародва отдавна чакания трактат *Humani Generis Unitas* — „За единството на човешкия род“.

— Ако енцикликата съдържа критика на действията на Хитлер спрямо евреите, това би могло да застраши и самия конкордат.

Посланик Фон Берген изрази силното си безпокойство — подчерта Феличи.

Пачели съзнаваше твърде добре, че тежко болният папа може само с няколко думи да съсипе всичките му усилия.

— Аз вече уверих посланика, че Германия може да разчита и занапред на подкрепата на Ватикана, особено в борбата срещу болшевиките. Според мен те са несравнимо по-голяма заплаха от Хитлер и Третия райх. А евреите... те не са наша грижа.

— Това е добра новина, Ваше Преосвещенство, защото Ногара ще предложи скоро промени във финансовата организация.

— Но защо, щом положението е толкова добро?

— Специалната администрация изпълни похвално задачите си, но при толкова големи приходи Ватикана скоро ще се нуждае от собствена банка. Отделна организация, която може да извършва операции като всяка нормална банка на международните финансови пазари.

Феличи знаеше отсега, че в банката на Ватикана не би имало нищо нормално. Недостъпна за разследвания на италианските или други власти, или дори на кардиналите, бъдещата банка щеше да бъде освободена и от данъци, дължими на италианската държава. След време тя щеше да предложи удобен механизъм на мафията и на видни италиански бизнесмени, чрез който да „изперат“ милиарди лири и да ги прехвърлят в тайни сметки в Швейцария. А в по-близкото бъдеще банката щеше да стане доверен посредник за прехвърляне на нацистко злато и на ценности, отнети от милиони избити евреи.

— Такава банка може би е несъвместима с позицията на църквата спрямо лихварството — замисли се Пачели.

Католическите догми заклеяваха лихварството като тежък грях. Не само съборите в Никея, Картаген и Клиши бяха осъдили получаването на лихви от заеми, но по-наскоро и папа Бенедикт IX бе изразил същата позиция.

— Ваше Преосвещенство, има начини за преодоляване на подобни пречки... особено когато е за доброто на църквата.

Пачели кимна.

— Алберто, готов ли си да поемеш и задълженията на наш представител в съвета на директорите?

— Разбира се, Ваше Преосвещенство. Разбира се.

Феличи се постара да прикрие изблика на задоволство — замислите му се осъществяваха безупречно.

— Добре. Ще обмисля внимателно предложението на Ногара.

Пачели затвори папката с досието на Ногара и протегна ръка към друга, надписана „Маите“.

10.

Тикал, Гватемала

Леви Вайцман преодоля и последните изронени стъпала пред малката каменна стая върху Пирамида V. Спря задъхан и се обърна да огледа джунглата, ширнала се под него. Вятърът се засилваше и лунната светлина играеше прозрачно по гъстите листа. Леви бръкна в чантата и извади рулетката. Бързо определи размерите на малкото помещение и побърза да раздели наум височината на ширината.

Едно към 1,618. Леви подсвирна тихичко. Значи и това помещение бе изградено на основата на свещеното за майите „златно сечение“. Той взе компаса. Тъмните очертания на върховете на Пирамида I и IV се открояваха като късове обсидиан, устремили се към центъра на Млечния път. „Търси средата“ — напомни си той. Измери ъгъла към средата на Пирамида I, после и към средата на Пирамида V. Обърна се. Доколкото можеше да прецени, двете линии би трябвало да се пресекат върху далечната стена зад отвора. Пак взе рулетката и намери средата. След това разгледа зида в светлината на фенерчето и пулсът му се ускори изведнъж.

Колкото и да бяха избледнели с вековете, все пак различни очертанията на буквата „фи“ върху големия камък в центъра. Извади от чантата шило и се зае да изчегъртва хоросана, който изобретателните май бяха забърквали от смлян варовик. Отначало хоросанът се ронеше доста лесно, но когато Леви стигна до слоеве, които не са били изложени на влажния въздух, работата потръгна помудно. Избра друго шило и след няколко минути острието проникна в кухнята зад камъка. „Търси средата.“ В Пирамида IV бе намерил подобна кухня, само че тя се оказа празна. Сега знаеше причината — вътре е имало друга статуетка, но шаманът и старейшините са я извадили, за да я опазят. Камъкът се клатеше. Леви пхна внимателно и острието на длето. Накрая измъкна камъка.

Ниската ъгловата статуетка бе чакала столетия, точно според замисъла на древните май. Млечнозелено дърво сейба, изваяно от прекрасен нефрит и почти еднакво с другото, което Леви съхраняваше

във Виена. Само че между въздушните му корени се промъкваха и мъжки, и женски ягуар. Леви си каза, че това придава равновесие — несъмнено бе намерил неутралната статуетка. Ако можеше да открие и онази, която възпльщаваше женското начало... последният елемент от равновесието, изгубено в света, където господстваха мъжете.

И макар че до 2012 година оставаха повече от седем десетилетия, може би светът имаше нужда от това време, за да се подготви. Или да опита да предотврати незначайната катастрофа, за която майте предупреждаваха в кодекса. Характерният за Централна Америка нефрит блещукаше меко и Леви вдигна статуетката, за да види как се променя кристалът в лунните лъчи. Древните майстори бяха оформили в корените и на това дърво пролука с формата на „фи“.

— Хер професор, какво открихте посред ноц? — Фон Хайсен застава в тясната рамка на входа. Пистолетът му беше насочен към Леви. — А-а, статуетката... Колко интересно. Може ли да я взема?

Леви с голямо нежелание му подаде скъпоценната находка.

Фон Хайсен се прицели в сърцето му. Леви надушваше неизменния дъх на уиски от устата му. Застави се да запази спокойствие.

— Професоре — ухили се есесовецът, — ако не се завърнете от експедицията, това просто ще бъде поредната злополука.

— Може и така да е, но изстрелите се чуват надалече в джунглата. По-важното е, че райхсфюрер Химлер няма да е особено доволен, ако отидете при него със статуетката, без да знаете значението ѝ за съдбините на висшата раса.

— И какво е значението ѝ? — озъби му се Фон Хайсен.

— Предлагам да приберете пистолета. Ще ви съобщя какво съм открил, щом проуча статуетката утре.

Есесовецът, застанал на пост пред палатката, запали поредната цигара, но Леви не му обръщаше внимание. Изучаваше статуетката през целия ден, но още не можеше да повярва. Пак погледна през лупата йероглифа под фигурите на ягуарите. Не би могъл да сбърка в превода — датата беше 21 декември 2012 година. Ясно беше и значението на следващите два йероглифа — „зимно слънцестоене“ и „унищожение“. Дъхът му спираше всеки път, когато се взираше в

йероглифа до тях. Леви знаеше, че поредицата от назъбени линии означава неизмеримо могъща енергия. Те сочеха към друг йероглиф — знака на маите за звездния портал в центъра на галактиката.

Въпреки безсънната нощ вълната от адреналин в кръвта му го поддържаше будър. Сложи внимателно статуетката в средата на сгъваемата масичка. Пакал бе потвърдил, че липсващата трета статуетка — женската, е необходима за намирането на кодекса. А Леви вече не се съмняваше, че този кодекс съдържа ключа за оцеляването през 2012 година. Но дори ако успееше да намери статуетката, нацистите щяха да я отнемат.

Колкото и шумна да беше джунглата по здрач, вече я заглушаваха песните откъм голямата палатка на столовата в края на пистата. Някой бе пуснал плоча с оркестрови изпълнения на любими кръчмарски песни и есесовците пригласяха въодушевено. Леви въздъхна. Чувстваше се уморен и потиснат, а знаеше, че след вечеря трябва да се яви при Фон Хайсен и да му обясни какво е открил. Липсваха му прозорливите, спокойни съвети на Рамона, а още по-силно му липсваха ласките ѝ. Колкото и важен да беше скритият Кодекс на маите за съдбата на човечеството, Леви копнееше само да се прибере във Виена. Толкова беше умърлушен, че с удоволствие би прехвърлил на друг археолог задачата да намери кодекса.

— Е, хер професор, какво можем да научим от тази находка?

Фон Хайсен издуха въображаемо облаче дим от цевта на пистолета си и го остави на масата до полупразната бутилка „Гленфидих“.

Леви се помъчи да не издаде презрението си. Нацистът пред него беше още по-пиян от обичайното.

— Както сам виждате, статуетката изобразява дървото сейба. Древните май са го почитали като дървото на живота. Ако искате да направим аналогия, древните арийци, които преди 3500 години нахлули от северните области на днешен Афганистан и превзели долината на река Инд, са почитали по същия начин брезата. Имаме основа за сравнения.

— Райхсфюрер Химлер ще се радва да чуе това — изфъфли Фон Хайсен. — Може и да се окажете полезен в края на краищата, хер

професор.

Леви си мълчеше. Сравнението, което подхвърли на есесовеца, беше съвсем безпочвено.

— Любопитен съм обаче — не мирясваше Фон Хайсен, — как знаехте точно къде да търсите.

— Щурмбанфюрер, аз търся древни предмети от много години. Случва се, макар и рядко, на археолога да му провърви — да напипа хлабав камък в зид. Случва се, макар и още по-рядко, някой да намери затрупана стълба, водеща към скрита гробница.

Фон Хайсен напълни чашата си.

— Хер професор, съветвам ви да правите редките си открития на дневна светлина, за да можем всички да споделим радостното вълнение.

Внезапно той се вторачи над рамото на Леви, който се озърна. Хубавата Ицел стоеше смутено пред палатката.

— Я гледай! — възкликна немецът. — Ти пък какво търсиш тук?

Ицел сведе глава свенливо. Дрехите ѝ бяха обичайните за нейния народ — пъстра блуза и дълга до глезените пола с широк пояс. Леви беше уверен, че са я изпратили шаманът и старейшините, но защо им бе хрумнало да го правят?

— Госпожичке — изсумтя Фон Хайсен, — не съм свикнал да ме разиграват. Очаквах да дойдеш още преди три дни.

Момичето пак се вторачи в пода, преди да бръкне във вълнената торба, която носеше на рамо. Извади керамична кана и чаша, оформена като маймунка. Сложи чашата на масата и я напълни от каната. Старейшините бяха смесили тази пулке със сок от манго и ананас.

— *Хач мал-об* — промълви тя притеснено.

Фон Хайсен я зяпаше стръвно. Хубавата мургава кожа над яката на блузата направо сияеше в трепкащата светлина на фенера.

— Щурмбанфюрер — намеси се Леви, — тя не говори друг език, освен родния си. Предлага ви малък дружески дар.

Фон Хайсен взе чашата и опита течността.

— Прекалили са с този сок! — Опразни чашата на един дъх и сипа вътре уиски. — Госпожичке, пийни си нещо истинско.

Накара момичето да седне на сгъваем стол, ръката му небрежно се плъзна по бедрото ѝ. Леви знаеше, че не може да му повлияе, но беше длъжен да опита.

— Съветвам ви да се въздържате от постъпки, които биха могли да влошат сериозно отношенията между експедицията и селяните.

— Я се разкарай! С тебе ще си поприказваме утре.

Фон Хайсен се изправи тромаво, взе статуетката, заключи я в сандъка и прибра ключовете в джоб на панталона си.

Вбесен и разтревожен за Ицел, Леви се върна в своята палатка и засили пламъчето на фенера.

Роберто Арана седеше на сгъваемия стол в сенките.

— Професоре, не се безпокой за Ицел. Принцесите на маите често са правили жертви, а Ицел знае, че това е за доброто на нейния народ.

— Тя принцеса ли е?

Роберто се усмихна вместо отговор.

— Събери си вещите по-бързо. Само най-необходимото. Тук вече не е безопасно за тебе, тръгваме си още тази нощ.

— Но статуетката...

— Немецът пи ли от каната?

— Само една чаша.

Леви чак сега се сети какъв „подарък“ е донесла Ицел.

— И една чаша стига. Тази пулке е приготвена грижливо.

— Госпожичке, я седни на леглото, там можем да се опознаем по-добре.

Фон Хайсен се хвана за подпорния прът на палатката, за да не падне, докато затваряше платнището. Обърна се, помъчи се да съсредоточи погледа си, но вътрешността на палатката се завъртя пред очите му. Залитна към Ицел и се просна по лице върху червената пръст. Момичето направи каквото ѝ бе заръчано. Взе ключовете от джоба му, отвори сандъка и прибра статуетката в торбата си. Върна ключовете в джоба на Фон Хайсен и прекоси пистата към мястото, където чакаха шаманът и Леви заедно с шестима от младите воители на селото. Леви бе успял да грабне само кожената чанта с инструментите, в която напъха малко лични вещи, бельо, двете карти и скъпоценните писма от Рамона.

— Сложи и това в чантата. — Роберто му подаде статуетката. — Трябва да намериш още една, но картите ще те упътят. Пази двете

статуетки и с цената на живота си, ако се наложи, защото заедно с третата сочат къде е кодексът.

— Но как...

— Ще се случи, когато космосът е готов за това — отвърна шаманът.

Водачът на войните запали факлата си и всички тръгнаха по пътеката.

— Ами немците? — попита Леви.

— Остави тази грижа на нас. Жените и децата от селото вече вървят към сигурно убежище в джунглата. Войните ще те отведат с лодка надолу по течението на реката до Пуерто Бариос и Хондураския залив. Там ще те посрещне наш човек. Уредихме ти пътуване до Неапол с товарен кораб, а оттам можеш да се прибереш във Виена. Ще загубиш време и няма да ти бъде много удобно, но през Италия е по-безопасно. Фон Хайсен ще съобщи, че си изчезнал, и вероятно ще наблюдават летищата.

— Не знам как да ви се отблагодаря...

— Предостатъчно е да опазиш статуетките — натъртено каза Роберто, но усмивката му проблесна в светлината от факела.

Музиката на оркестъра и пиянските гласове откъм голямата палатка стихваха зад тях, вече ги заглушаваха цвърченето на насекоми и ревът на ягуар някъде наоколо.

11.

Ватикана, Рим

— Изпълних заръката ви, Ваше Преосвещенство, и говорих с всички, които биха могли да знаят нещо за изгубения Кодекс на маите, включително отец Ерлихман и папския нунций в столицата на Гватемала — обясни Алберто Феличи. — Все повече се убеждавам, че е скрит в Тикал или близо до руините на древния град.

— Значи Химлер не се е захванал да гони вятъра? — поклати глава Пачели.

Феличи се подсмихна многозначително.

— Ваше Преосвещенство, добре е винаги да бъдем нащрек с райхсфюрер Химлер, защото си подбира твърде странна компания. По съвета на някой си Карл-Мария Вилигут, бивш полковник от австрийската армия, Химлер е превърнал средновековния замък във Вевелсбург в Нордическа академия на СС. Аз обаче научих, че Вилигут е психически неустойчив, склонен към насилие алкохолик, когото са пуснали от лудницата през 1927 година след дълго лечение.

— Но защо Химлер би се вслушвал в съветите на луд пияница?

— Първо, Вилигут изпитва свирепа омраза към евреите и издава антисемитско вестниче със заглавие „Желязната метла“. Но не само това буди симпатията на Хайнрих Химлер. Макар че вдъхва страх в райха като хладнокръвен, безпощаден и способен администратор, който не пропуска и най-малката подробност, райхсфюрерът е затънал в занимания с окултното. Вилигут му е бил представен като мистик, който имал достъп до изгубени градове и цивилизации чрез древни тайни... Успял е да убеди Химлер, че последната битка за съдбините на цивилизацията ще се състои около Вевелсбург в долините на Вестфалия.

— Тоест имаме си работа с откачалка?

Феличи завъртя глава.

— Никога не подценявайте Химлер, Ваше Преосвещенство. Той изгражда СС като нова арийска аристокрация — благороднически орден от воители, предани на фюрера. Подражава и на тамплиерите, и на

йезуитите. Химлер възнамерява да превърне Вевелсбург в град на СС, в езическа версия на Ватикана, който ще бъде средището на новия свят.

Зениците на Пачели се разшириха.

— По заповед на Хитлер вече изселват жителите на Вевелсбург и преустрояват замъка. Също по негова заповед е построен концентрационен лагер в горите на Нидерхаген. Затворените там евреи са принудени да вършат тежка работа. В лицето на Химлер се сблъскваме с дявола, Ваше Преосвещенство. На пръв поглед той е педантичен и благопристоен човек, но в съзнанието му тегне средновековен мрак. Той е бездушна, пресметлива и смъртно опасна твар. И може би ще се наложи да изразите публично позицията си за действията му спрямо евреите. Все повече хора по света заклеят тази политика на нацистите.

— Това ми е известно, Алберто. — В гласа на Пачели се промъкна раздражение. — Но имаме и по-важни проблеми от положението на евреите.

— Ваше Преосвещенство, а известно ли ви е, че папският нунций в Истанбул организира канали за спасяване на еврейски деца? Вайцман сподели с мен, че ако във Виена стане съвсем непоносимо, може би ще избяга със семейството си през Турция.

Феличи дебнеше зорко и за най-слабия издйнически признак, че има неприязън между всемогъщия държавен секретар и неговия пряк подчинен Анджело Ронкали, представителя на Ватикана в Турция.

Пачели само си отбеляза мислено да поговори с архиепископа, отговарящ за международните връзки на Ватикана, и попита:

— Професор Вайцман спомена ли пред тебе какво би могъл да съдържа този кодекс?

— Той смята, че майте са оставили предупреждение за приближаваща унищожителна катастрофа. Освен това според него има връзка между предупрежденията на майте и изреченото от Светата дева във Фатима.

Пачели пребледня. Твърде силно беше обвързан с явяването на Божията майка. Папа Бенедикт XV го ръкоположи за архиепископ тъкмо на 13 май 1917 година — същия ден, когато Дева Мария се бе явила за пръв път на три селянчета във Фатима, Португалия. А и той

никога не пренебрегваше значението на трите предупреждения, изречени от нея.

— Ваше Преосвещенство, Ватикана ще разгласи ли някога тези предупреждения? — попита Феличи.

Пачели не отговори веднага и мълчанието тегнеше в покоите на държавния секретар.

— Възможно е — промълви той накрая — да разгласим първите две. Документът, на който са записани и трите, в момента е поверен на епископа на Лейра в Португалия. Третото — казано само между нас — се отнася за заплахата към самата църква и трябва да остане скрито.

— Защо документът да не бъде преместен в тайния архив, където ще е по-добре защитен? И съществуването на документа, и чудото на слънцето са широко известни.

Пачели се замисли за последното явяване на Светата дева на 13 октомври 1917 година. В дъждовното и ветровито утро над 70 000 души се бяха събрали в полята край Кова да Ирия, за да съзрат чудото, обещано от нея на трите деца във Фатима. Щом облаците се разнесоха, малката Лусия първа извика на тълпата и посочи слънцето. Изведнъж светилото започна да се върти и пръскаше лъчи в различни цветове, както беше готов да се закълне всеки в множеството. Неколцина журналисти от най-влиятелните португалски вестници, сред тях и „О секуло“, настроен враждебно към религията, съобщиха, че слънцето криволичеше и променяше посоката на движението си в небето. А според лисабонския всекидневник „О дия“ от средата на слънцето бликаше тъмносино сияние, осветило проснатите на земята, ридящи хиляди хора.

— Алберто, засега нищо не застрашава сигурността на документа — каза Пачели, — но и аз мисля, че трябва да бъде преместен в тайния архив. От тебе искам да следиш внимателно какво се случва в Тикал. Ако има връзка между Кодекса на майте и предупрежденията на Дева Мария, неговото място също е в тайния архив.

— Съгласен съм с вас, Ваше Преосвещенство. Трябва да бъдем бдителни с този Вайцман.

Феличи кимна на часовете от швейцарската гвардия, когато излизаше от Ватикана през огромната бронзова порта. Слезе по мраморните стъпала и тръгна по безлюдния площад „Свети Петър“.

Умуваше над разговора с Пачели. Участието в съвета на директорите на Ватиканската банка щеше да му даде власт. Но той не забравяше и какво каза Фон Хайсен в Тикал. Връзките на есесовеца с Химлер биха могли да послужат не по-зле на Феличи. Той се смяташе за майстор в нечистите игри на двойния агент.

12.

Виена, 1938 година

Влакът намаляваше скоростта си преди италианско-австрийската граница в прохода Бренер, над който надвисваха побелелите от снега гранитни склонове на Алпите. Влакът спря със съскане и Леви гледаше как във вагона се качват нацистки граничари. Колкото по-близо беше до Виена, толкова по-заstraшен се чувстваше.

— Документите!

Той подаде паспорта си на надменния младеж.

— С каква цел влизате в страната?

— Връщам се във Виена — отвърна Леви невъзмутимо, доколкото му беше по силите.

Струваше му се, че е чужденец в собствената си страна.

— Занятие?

— Професор във Виенския университет.

Граничарят се взря в снимката, погледна лицето му, пак се вторачи в снимката и му върна паспорта, без да продума повече.

Леви потисна въздишката на облекчение. Роберто беше прав. Нито германците, нито италианците бяха затегнали контрола докрай. Бенито Мусолини беше прекалено зает с военната помощ за своя съюзник генерал Франко в испанската гражданска война и паспортната проверка в оживеното пристанище на Неапол не бе особено старателна. Грубият, но неопитен младок само избълва заучените въпроси.

Четири купета зад Леви едър мъж със сив шлифер показва служебната си карта от СС на граничарите и те припряно отминаха нататък. Агентът продължи да чете днешния брой на „Кориере дела сера“.

Леви нахлупи шапката си ниско над очите, щом слезе от стария трамвай на кея „Франц-Йосиф“ недалече от стълбата към „Юденгасе“. Виена гъмжеше от нацистки войници и „кафяви ризи“ — във

влаковете, в трамваите, в автобусите, на всяко кръстовище и във всяко кафене. Той огледа безлюдната стълба и по инстинкт притисна по силно към тялото си чантата, скрита под палтото, което си купи в Неапол. Щом изкачи стъпалата, Леви се шмугна в сенките на камбанарията на църквата „Свети Рупрехт“. В далечния край на „Юденгасе“ неколцина войници излязоха от бирария и пиянската им песен заехтя из павираните улици. Видя, че прозорците на неговия апартамент са осветени. Сърцето му затуптя от надеждата съвсем скоро да види Рамона и децата. Войниците се отдалечиха към квартал „Хофбург“ и той притича тихо към черния вход на сградата.

— Кой е? — попита Рамона отвътре, щом Леви почука на задната врата.

Гласът ѝ беше уверен, но той долови и страх.

— Аз съм, любима — Леви. — Върнах се.

Тя дръпна вратата рязко, но ѝ попречи веригата.

— Леви! Но как?!... — Тя махна веригата с трескаво движение, отвори и обви с ръце шията му. — Защо не ми каза, че се прибиращ? Толкова се боях за тебе!

Сълзи на облекчение намокриха бузите ѝ, докато се притискаше към съпруга си.

— Татко! Татко!

Ребека и Ариел дотичаха в коридора. Момичето се хвърли към баща си и се вкопчи в него. Леви я целуна и прегърна Ариел със свободната си ръка.

— Мъчно ми беше за тебе, татко! — избълва Ребека, която сякаш нямаше намерение да го пусне никога.

— Не знаех дали нацистите не подслушват нашия телефон и не посмях да се обадя — каза Леви, след като сложиха децата да спят. Седна до кухненската маса. — Виена е направо неузнаваема с всички тези войници...

— Ужасно е, Леви. — Ребека отпи от чая и едва преглътна. — Децата се страхуват да излизат, аз също. Дори не можем да се разходим в парка. Навсякъде са сложили табели „Забранено за евреи“. Онези с кафявите ризи идваха два пъти през последната седмица, искат да затворят бутика. И без това вече нямам клиентки...

Леви се пресегна над масата и стисна ръката ѝ.

— Сега всички сме заедно и само това има значение.

— Безпокоя се за тебе. Няма ли Химлер и онзи Фон Хайсен да те издирват?

Леви се прокле, че бе оставил семейството си беззащитно.

— Изобщо не биваше да тръгвам... не че имах някакъв избор — каза той нерадостно. — Все пак не ми се вярва Фон Хайсен да признае пред Химлер, че е взел статуетката, макар и за малко, нито да му разкаже как я е загубил. Но ти си права — трябва да се махнем, и то скоро. Свързах се със Зеев Жаботински в Еврейската агенция. Те уреждат маршрути за бягство през Истанбул. Ако успеем да се доберем до Щатите или до Англия, Алберт Айнщайн или Ервин Шрьодингер биха могли да ме препоръчат в Принстън или в Оксфорд. Там ще продължа проучванията си по историята на маите, а ти ще отвориш друг бутик.

— А какво ще стане с апартамента? Дори да ни разрешат да го продадем, което е немислимо, ще получим нищожна сума.

— Брат ми е германски гражданин. Може да наглежда апартамента, докато не настъпи някаква благоприятна промяна.

— Леви, той се подмазва на нацистите!

— Така е, но сега това ще ни е от полза...

Изведнъж тишината в студената нощ беше прогонена от крясъци и трошене на стъкло. Леви се надигна и отиде припряно до прозореца към улицата. Видя пламъците на факли в края на „Юденгасе“.

— Угаси лампите, по-бързо!

Шумотевницата се засилваше. Тълпа от млади нацистки активисти вилнееше по улицата.

— Свят без чифути! Свят без чифути!

Виковете отекваха навсякъде. Тухли и павета пръскаха на парченца стъклените витрини на всеки магазин, по който предварително бяха намацани жълти „звезди на Давид“.

— Събуди децата и се заключете в банята! — прошепна Леви.

И в тъмнината долавяше страха на Рамона. Той побърза да вземе скъпоценната статуетка, която донесе, уви я в парче червено кадифе, вдигна килима пред камината и я сложи при другата в дългото тенекиено скривалище, което бе направил под дъска от дюшемето. Дори не помисли за големия сейф в кабинета си — нацистите биха претърсили първо него. След това Леви скри бележките си за редицата на Фибоначи и пирамидите в Тикал в една от книгите на своя приятел

Ервин Шрьодингер. Върна книгата на рафта и чак тогава се опита да направи достъпа до апартамента по-труден. Двамата с Рамона избутаха тежък шкаф върху големия капак над стълбището, което се спускаше до бутика.

— Сега иди при децата — заръча той на жена си и пак доближи прозореца.

Тълпата напираше към тяхната сграда, гадеше му се от врявата и шума. Леви се дръпна навътре в тъмната стая, щом двайсетина млади главорези спряха пред бутика на Рамона.

— Смърт на чифутите! — извреця някой и запрати първата тухла към витрината.

Младежите нахълтаха вътре и започнаха да трошат всичко с железни пръти. Плиснаха жълта боя върху изкусно ушитите рокли и шапки. Един от тях изкачи стъпалата и започна да блъска по вратата с приклада на пушката си, но останалите решиха да продължат нататък по улицата и той се отказа. Изтича да догони групата, но се провикна:

— Ще се върнем, чифутски изчадия!

— Колко време ни остава според тебе? — попита Рамона, прегърнала Ребека и Ариел.

Момичето хлипаше, момчето преглъщаше сълзите, но и двамата се бяха вцепенили от ужас. Трясъкът на счупени витрини стихна, заглушен от воя на сирени — от прозорците на синагогата само на една пряка от „Юденгасе“ вече изскачаха пламъци.

— Трябва да се приготвим за отпътуване още тази нощ — каза Леви, чиито очи също бяха овлажнели.

13.

Истанбул

Слънцето се спускаше с прощално зарево, обагрило небето в пламтящо червено и оранжево. За разлика от кардинал Пачели, който в ролята си на папски нунций в Мюнхен бе обикалял навсякъде в черна лимузина с герба на Ватикана, папският пратеник в Турция и Гърция — бъдещият папа Йоан XXIII — архиепископ Анджели Ронкали реши да остави своя очукан фиат в гаража. Избра удобни всекидневни дрехи и излезе да спре такси на тясната улица в Йолджек Сокак. Много години след смъртта му, в знак на уважение, турците нарекоха тази улица „Ронкали“.

Архиепископът се напъха в раздрънканата таратайка и каза:

— До хотел „Пера Палас“, моля.

Колата включи на скорост с плашещо скрибуцане и застаряващият мъж зад волана я набута дръзко в хаоса, който обичайно цареше по улиците на Истанбул, като махаше помирително с ръка в отговор на звучните оскърбления от другите шофьори — също обичаен ритуал наред с нестройния хор от клаксони.

— Имате ли семейство? — попита учтиво Ронкали.

— О, да. — Мургавото лице се набръчка в усмивка, показала липсата на три зъба. — Имам двама сина и дъщеря. А вие?

Ронкали се засмя и завъртя глава.

— Сам съм.

От двете страни се бяха наредили нагъсто улични търговци, но шофьорът минаваше умело край тях. На проснатите платнища се виждаха риби и пилета, кожени и месингови изделия, обувки и ризи. Добраха се до „Рефик Сайдам“ и потеглиха надолу към дългата тясна ивица на Босфора. Насреща им стар дорест кон, чиито ребра се брояха, напрягаше силиците си докрай да дърпа непосилен товар нагоре по склона. Гумите на паянтовата каруца бяха съвсем гладки от износването, а чувалите с ориз, подправки и кафе стърчаха в триметрова купчина, сякаш неподвластна на земното притегляне. Старци превиваха гърбове под големи кошници с портокали или топли

питки. Безкраки просяци върху дъски на колелца се промушваха между по-малки ръчни колички, от които продавачи предлагаха силно турско кафе, печени орехи или шишчета. Миризмите на подправки и печено месо изпълваха кабината на таксито.

— Благодаря ти, приятелю — каза Ронкали, когато спряха пред хотела. — Ето ти и нещо за децата — сложи още няколко банкноти на дланта на шофьора.

Поспря пред входа и се загледа в Златния рог. От другата страна на пристанището големите джамии на Истанбул протягаха минаретата си към вечерното небе като каменни пръсти. Ронкали се обърна към пищното здание в стил рококо. Младо пиколо с черен панталон и виненочервена куртка със златни еполети се усмихна до ушите и отвори пъргаво полираната до блясък врата.

Вдясно от тъмната лакирана дървена преграда на рецепцията широка мраморна стълба се виеше около стоманените колони и гъстата мрежа на асансьорната шахта. Ронкали ги подмина и навлезе в широкото фойе с кристални полилеи, стъпките му заглъхваха във великолепия персийски килим. Тежки масички с дърворезба, огледала с позлатени рамки и изящни вази в египетски стил създаваха своеобразния стил на хотела. Но лъскавата фасада криеше свои тайни. Докато светът едва се задържаше на ръба на кръвопролитията, турското правителство беше решено да запази неутралитета на страната, но разреши на Еврейската агенция да настане своето представителство в „Пера Палас“. Световната еврейска общност бе създавала агенцията след Първата световна война, за да подпомага изпаднали в беда свои сънародници.

Мордекай Хершел вече чакаше архиепископа до една от старинните масички.

— Анджелио, благодаря ти, че дойде.

Той протегна ръка към Ронкали. Макар че беше прехвърлил петдесетте, Хершел си оставаше строен и жилав. Бившият деец на Хагана, военното крило на еврейската общност в Палестина, имаше на дясната си буза ясно различим белег от сблъсъците с британските колониални части. Тъкмо на него бе възложено да ръководи представителството на агенцията в Истанбул като част от отчаяните опити за спасяване на колкото може повече евреи от нацистите. Ронкали изобщо не приличаше на Хершел с мечешката си фигура,

оредяващата коса и големия римски нос, но пък ги сближаваше това, че и двамата бяха проникателни и отдадени на справедливостта и човечността.

— Някакви новини от Ватикана? — попита Хершел.

— Ще дойде някой представител на папата, но може би само с цел да протакат. Опасявам се, че във Ватикана понякога се опитват да стоят встрани от проблемите на реалния свят.

Ронкали не добави колко многозначително е мълчанието на Пачели в отговор на молбата му да бъде оказана помощ на евреите.

— Разбирам — кимна Хершел. — Като заговорихме за проблемите, Анджело, едно от най-големите препятствия за нас е поддържането на връзка. Не беше лесно да намеря подходящи хора, които да говорят свободно местните езици, но вече имам по един агент в Унгария и Румъния, следващата седмица ще заминат още двама за Югославия и България. Освен това успях да внедря свои хора и в концентрационния лагер в Маутхаузен.

— Ако се нуждаеш от безопасно изпращане на съобщения, мога да разчитам на неколцина служители в наши посолства — предложи Ронкали.

— Във Ватикана няма ли да възразят?

— Само ако научат — доволно се засмя Ронкали. — Господ няма да възрази, а само неговият глас се брои...

— Благодаря ти, Анджело, наистина ще ти бъдем признателни. Хората в турските пощи са услужливи, ще продължим да се възползваме от помощта им за обичайните съобщения, но ще е добре да знаем и че имаме по-сигурна връзка за всеки случай.

Ронкали сниши глас.

— Мислех си и за децата. Ако можем да осигурим кръщелни свидетелства с необходимите печати и заверки, че са приели католическата вяра, това няма ли също да е от полза?

Стените на „Пера Палас“ не за пръв път ставаха свидетели на тайни уговорки и конспирации. Мата Хари бе пила шампанско в бар „Ориент експрес“...

— Анджело, това ще ни улесни неимоверно. Ще се опитаме да изведем повече хора отук към Палестина, макар че двуличните британци не разрешават корабите с бежанци да акостираат в

пристанищата. Откарваме хората с лодки нощем до потайни места на брега.

Хершел сви вежди невесело.

— Други държави не биха ли приели бежанците?

— Опитваме да се споразумеем с правителства в Централна и Южна Америка.

— Да, това поне дава повече възможности.

— Но за някои времето вече изтича. Чувал ли си за професор Леви Вайцман?

— Изтъкнатият археолог ли?

Хершел кимна.

— Получихме сведения от наш агент в СС, че Вайцман и семейството му са в голяма опасност.

14.

Виена

Адолф Айхман стоеше на подиума в балната зала на наскоро реквизирания дворец „Ротшилд“ на „Плослгасе“ и завършваше речта си пред събралите се офицери от СС и гаулайтери и крайслайтери — регионални и областни политически шефове, изплували нагоре в редиците на австрийската нацистка партия досущ като пяна върху мътна вода. Фон Хайсен, вече повишен в оберщурмбанфюрер и назначен за комендант на лагера в Маутхаузен, седеше на първия ред.

Айхман опря ръце в ръбовете на катедрата.

— Господа, евреинът е гнусен паразит. Единствената друга цел в живота му, освен печеленето на пари е унищожението на германския народ и Райха. Но ние — немците, сме добронамерени хора, затова ще разрешим на тази мръсна сган да напусне доброволно пределите на нашата държава.

— А ако не поискат да се махнат?

Кафявата униформа на крайслайтера на трети район във Виена се опъваше до скъсване. Жестокостта на крайслайтер Швайцер беше безмерна също като апетита му.

Айхман се усмихна със стиснати устни.

— Всички делови начинания на евреите ще бъдат бойкотирани. Всеки виенчанин, който остане клиент на еврейски магазин, ще бъде обвинен в престъпление срещу държавата. Името и адресът му ще бъдат оповестени публично. Никой австриец дори не бива да заприказва евреин, освен при крайна необходимост. Съвсем скоро — натърти той — тези ненаситни кръвопийци ще бъдат принудени да предложат бизнеса си за продажба на нищожна цена, за да могат да го поемат и ръководят почтени австрийци. Освен това по заповед на фюрера всички държавни служители от неарийски произход ще бъдат уволнени, включително от университетите, които ще станат недостъпни за всяко лице с еврейска кръв. Това се отнася и за училищата. Адвокатите и лекарите с еврейски произход ще бъдат лишени от правото да упражняват професията си. Лекарите могат да

бъдат прекласифицирани като „еврейски лечители“ и ще прилагат отворотелните си методи само върху себеподобните.

— Хер оберщурмфюрер, как да сме сигурни, че са ни известни всички евреи? — пак се обади Швайцер.

— Ще заповядаме на водачите на техните общности да ви помогнат в съставянето на пълни списъци във всеки район и всички евреи ще бъдат задължени да носят жълтата звезда на ръкавите си — натърти Айхман. — Законът за собствеността на евреите вече влезе в сила и те са длъжни да предадат на държавата всички количества платина, злато и сребро, които притежават, както и скъпоценни камъни, бисери и накити с тях. — Фон Хайсен кимаше с одобрение. — Политическите затворници, както и онези, за които се смята, че разполагат с информация, важна за Райха, ще бъдат изпращани в лагера Маутхаузен.

Айхман кимна към Фон Хайсен, за да напомни кой е комендант на лагера.

Айхман се бе върнал в кабинета си в двореца и стоеше пред прозореца, сплел пръсти зад гърба си. Знаеше, че мерките, които обяви тази вечер, няма да са достатъчни. Необходимо беше проблемът с евреите да се реши веднъж завинаги. А това би дало и възможност за провеждане на някои крайно наложителни медицински изследвания, които да подобрят живота на гражданите на Райха. Някой почука на вратата и прекъсна размишленията му.

— Влез!

Помощникът му щракна с токове.

— Получихме тази спешна телеграма току-що, хер оберщурмфюрер.

Айхман прочете безстрастно текста.

До: оберщурмфюрер Айхман

„По заповед на райхсфюрер Химлер да бъдат арестувани незабавно евреите професор Вайцман (55 г.), Рамона Вайцман (40 г.), Ариел Вайцман (10 г.) и Ребека Вайцман (8 г.), живеещи на улица «Юденгасе» 4/12,

квартал «Щефансдом» във Виена. Комендантът на лагера Маутхаузен оберщурмбанфюрер Фон Хайсен ще ръководи обиска в апартамента на Вайцман, за което трябва да му бъде оказано необходимото съдействие.“

Бригаденфюрер Хайнрих Мюлер, Гестапо

Айхман подписа заповед Фон Хайсен да поеме временно командването на специално подразделение от СС.

— Дай това на оберщурмбанфюрер Фон Хайсен — каза Айхман на помощника си. — Ще го намериш долу, в залата.

— Слушам, хер оберщурмфюрер!

15.

Виена

По вратата на апартамента блъскаха безцеремонно.

— Отворете, чифути!

Стреснатата Рамона се подпря да седне.

— Леви! Дойдоха ли вече?

Той вдигна пръст пред устните си.

— Тихо... Аз ще говоря с тях.

Той облече халат и изведнъж си спомни за двете карти от дървесна кора, които бе оставил до модела на пирамидите в кабинета си. Прибра ги и се върна в спалнята. Ребека и Ариел, ококорени и уплашени, бяха дотичали при майка си. На Леви му хрумна внезапно, че нацистите трудно биха заподозрели дете. Даде картите на Ариел.

— Пази ги за татко — помоли той. — Всичко ще бъде наред, обещавам ви — добави, за да успокои децата.

— Отворете, чифути, иначе ще изкъртим вратата!

Когато Леви отвори, есесовците, на които помагаха и „кафяви ризи“, го събориха на пода и нахълтаха в апартамента. Леви се изправи болезнено и се озова срещу Фон Хайсен, който потупваше високите си ботуши с къс камшик. Опря края му под брадичката на професора.

— Да не се канеше да пътуваш, евреино? — попита есесовецът, видял веднага куфарите в коридора.

Леви бутна камшика настрани.

— Как се осмелявате да нахлувате така?!

Фон Хайсен го цапардоса по лицето.

— Къде е статуетката?

Болката беше непоносима.

— Нямам представа... Някъде в джунглите на Гватемала, предполагам.

Фон Хайсен пак го удари по лицето.

— Къде е?

В очите на Леви изскочиха сълзи и той изскърца със зъби, но не каза нищо.

Фон Хайсен едва сдържаше беса си от упоритостта му.

— Сержант! Арестувайте ги и претърсете навсякъде тук! Търсим статуетка от нефрит, висока трийсетина сантиметра.

— Слушам, оберщурмбанфюрер. В кабинета има сейф, но е заключен.

— Сейф, така ли? — Доволна усмивка се мярна по лицето на Фон Хайсен. — Евреинът ще го отвори — каза той и пак пъкна камшика под брадичката на Леви.

Леви напрягаше ръката си да не трепери, когато завърташе ключа. Отвори вратичката и се дръпна. Молеше се безмълвно за Рамона и децата.

Фон Хайсен огледа вътрешността на здравия стоманен сейф, където Леви и Рамона бяха сложили всичките си ценности. Там имаше над 4000 шилинга от бутика на Рамона, които още не бе разменила срещу новите райхсмарки.

— Статуетката не е и тук — ядосано установи Фон Хайсен.

Разочарованието му пролича. Прерови останалото — накитите на Рамона и три златни менори, седемте им разклонения символ на пламтящия храст, намерен от Моисей. Фон Хайсен взе тежък златен кръст. В средата имаше великолепен рубин, заобиколен от дванайсет големи диаманта. Есесовецът въртеше кръста между пръстите си и го разглеждаше съсредоточено.

На Леви му беше трудно да запази самообладание. Този нагръден кръст бил открит от праядо му при разкопки близо до Йерусалим и вече четири поколения от семейството го съхраняваха грижливо. Реликвата беше от времето на Третия кръстоносен поход, Ричард Лъвското сърце и Саладин.

— Качете тези отрепки в камиона — накрая заповяда Фон Хайсен, затвори сейфа и пусна ключа в джоба си.

Леви се запъна, когато един есесовец го дръпна.

— Трябва да се облека!

Фон Хайсен се засмя злобно.

— Качете го в камиона, казах. Не са му нужни дрехи там, където отива.

Фон Хайсен застана до прозореца към улицата, гледаше как младоците активисти набутват грубо Вайцман в камиона, спрял пред сградата. През нощта се бе натрупал сняг, а заледените павета блестяха

в първите лъчи на изгрева. Нататък по „Юденгасе“ пълнеха още камиони с евреи за изпращането им в Маутхаузен, но Фон Хайсен се чувстваше измамен. Зад него есесовците и активистите изтърбушваха апартамента. Нямаше и следа от изчезналата статуетка. Фон Хайсен си каза разярен, че може би все пак тя е останала в Гватемала. Зарече се, че евреинът ще си плати за това. Обърна се на пети и мина на метър от двете статуетки, скрити под дюшемето.

Леви прегръщаше с едната си ръка Рамона, с другата — двете деца. Ребека плачеше, опряла лице на гърдите на баща си. Рамона се бе примолила на малко по-човечен ефрейтор, който ѝ позволи да се облече и да облече Ариел и Ребека, но Леви трепереше по пижама.

— Татко, къде ни водят тези хора? — изхълца Ребека.

Леви я целуна по къдриците и я притисна до себе си.

— Ще видим... всичко ще се оправи, миличка — прошепна ѝ, за да успокои някак момиченцето си.

Минаха над Дунав при Емерсдорф и продължиха по северния бряг. Леви си разтриваше ръцете, за да не замръзнат. Децата дремеха до лявото му рамо, Рамона бе опряла глава в дясното. Около два часа по-късно камионът забави ход на влизане в градчето Маутхаузен, няколко километра по-нататък изкачи полегат склон и спря пред огромния дървен портал на концентрационния лагер. Часовите провериха документите на шофьора, надникнаха небрежно към човешкия товар отзад и отвориха портата. Камионът продължи навътре и спря рязко на долния плац.

Там чакаха капитан и десетина войници от СС.

— Свалете ги от камиона и ги подредете до стената! — изръмжа хауптщурмфюрерът.

Леви пак прегърна жена си и децата, преди да им прошепне:

— Бог ще ни закриля.

Леви, Рамона и децата се озоваха по средата на редицата. Леви се оглеждаше предпазливо. Лагерът беше обграден от високи каменни стени с бодлива тел отгоре. На много места в оградата имаше високи наблюдателни кули от гранит със здрав покрив от каменни плочи. Той видя двама часови на кула, насочили картечницата си към новите

затворници. Долови и внезапното напрежение във войниците, когато портата на лагера се отвори отново.

— *Achtung!*

Още десетина есесовци изтичаха от главното караулно помещение, строиха се и взеха пушките си за почест. Началникът на караула застана мирно, изпълнал дясната си ръка напред и нагоре, преди черният мерцедес на Фон Хайсен да спре на плаца. Фон Хайсен излезе от колата, кимна на подчинения си офицер и доближи нехайно затворниците. Пак потупваше ботушите си с камшика. Мина бавно покрай редицата и спря пред Ариел, който бе пхнал едната си ръка в джоба.

— Какво имаш там, момче?

Ариел се вторачи безмълвно в земята, долната му устна затрепери.

Фон Хайсен вдигна главата му с края на камшика.

— Дай ми каквото криеш!

Леви понечи да защити сина си, но един войник го блъсна към стената.

— Казах да ми го дадеш, момченце!

Сълзите напиреха в очите на Ариел, но той извади едната карта, на която линии се пресичаха над езерото Атитлан.

— Я да видим какво е това... — проточи Фон Хайсен и се обърна към Леви.

— Детска рисунка — отвърна Леви сдържано.

— Лъжец!

Камшикът пак се изплющя по лицето му и Рамона се разплака.

— Смееш да се опълчваш на Третия райх, така ли? Щурмшарфюрер!

Ниският и набит старши сержант тракна с токове. Униформата се опъваше по туловището му, червендалестите бузи опираха в яката. Щурмшарфюрер Шмит бе назначен в лагера Маутхаузен преди всичко заради неизчерпаемата си омраза към евреите. Имаше вече двацет и пет години служба в германския Вермахт, а отскоро бе преместен в СС. Никога не си позволяваше изблици на гняв, но този покорен на началството садист беше мразен еднакво и от затворници, и от останалите в охраната. Фон Хайсен обаче смяташе, че е полезен.

— Шмит, заведи тези боклуци в казармата на охраната и ги накарай да изчистят тоалетните.

— Слушам, хер оберщурмфюрер!

Фон Хайсен пак опря жезъла си под брадичката на Леви.

— Ще чистиш тоалетните до блясък. Така ще имаш време да помислиш дали не трябва да си малко по-сговорчив.

Есесовецът се въртна на токовете на безупречно излъсканите си ботуши и се отдалечи.

Шмит подкара затворниците в колона към главния вход на лагера, където две внушителни каменни кули пазеха портала. Леви погледна наляво. Мъже и жени къртеха парчета гранит от почти отвесен склон и ги носеха към големи дървени вагонетки. Няколко жени напрягаха силите си докрай, за да бутат пълна вагонетка и писъците им огласяха каменоломната, когато един надзирател ги налагаше с дебела пръчка. По-нататък мъже носеха големи каменни късове на раменете си. Надзиратели с готови за стрелба пушки ги заставяха да тичат по стръмни стъпала, изсечени в гранита, които водеха към ръба на канара.

Есесовците набутаха групата в тоалетната на казармата.

— Съвсем уместно, не мислите ли? — ухили се Шмит. — Чифутски лайна чистят мястото, където войниците от СС си оставят лайната.

— Моят *талит*, Леви... Накараха ме да търкам тоалетната с молитвения си шал.

Ребека сподавяше риданията си, докато войниците ги подкарваха към празна барака в лагера.

Ефрейтор Шауб угаси лампите. На Леви му се струваше, че този млад немец е от малко по-свестните в охраната на лагера, затова се изненада, когато Шауб доближи неговия нар.

— Ей, ти! Излез навън!

Претръпнал и физически, и емоционално, Леви безропотно се остави Шауб да го избута към вратата. Щом излязоха пред бараката, ефрейторът затвори вратата плътно.

— Нямаме много време, затова ме слушай внимателно — заговори немецът припряно и тихо, докато дърпаше Леви встрани от

осветения кръг под единствената лампа над входа. — Съжалявам, че сте подложени на всичко това. Ще се опитаме да ви измъкнем по-скоро, но засега е прекалено опасно. Ще измислим обаче нещо за децата. Ако изпратят Ариел и Ребека в пералнята, не се опитвайте да ги задържите при себе си и им кажете да правят каквото се иска от тях.

— Как научихте имената им... Кой сте вие? — промърмори Леви, който не можеше да се справи с изумлението си.

— Няма значение. Достатъчно е да спомена Еврейската агенция в Истанбул.

Изведнъж вратата на казармата в отсрещния край на лагера се отвори и Леви се присви, когато Шауб го зашлеви през лицето.

— Чифутски боклук! Не може да излизаш, след като лампите са угасени! Връщай се вътре!

16.

Маутхаузен, 20 април 1938 година

Денят започна облачен и студен, ботушите на Фон Хайсен хрущяха по тънкия слой пролетен сняг, докато се връщаше от обиколката на лагера. Той бе решен посещението на райхсфюрер Химлер и честването на рождения ден на Хитлер да минат безукорно. Когато стигна до сградата на своята канцелария, той слезе по стъпалата към просторното подземие. Само двама души можеха да влизат в този същински трезор — самият Фон Хайсен и неговият ординарец, на когото бе възложено да претопява златните накити на евреите и златните зъби, изтръгнати от устите на трупове, преди да бъдат изнесени от „душовете“ под лазарета. Фон Хайсен докосна предпазливо малката пещ, която бе заповядал да вградят в една от стените. Още беше топла от работата през нощта. Той доволно набра комбинацията на огромния сейф в дъното на подземие.

„Прекрасно!“ — рече си, щом взе десеткилограмовото кюлче, което ординарецът бе добавил към предишните шест. На златото имаше щамповани орел и пречупен кръст, все едно бе предназначено да обогати хазната на Райха, но Фон Хайсен кроеше съвсем други планове. Вече бе поканил Феличи да го навести. Контактите на влиятелния дипломат във Ватикана — суверенна държава извън юрисдикцията и на Германия, и на Италия, можеха да се окажат особено полезни. Полковникът от СС издърпа едно от чекмеджетата на сейфа и извади нагръдния кръст, намерен в апартамента на Вайцман. На ординареца бе заповядано да съхранява кръста и още няколко вещи особено грижливо. Фон Хайсен не виждаше в този кръст нищо, освен внушителна купчина пачки, но предполагаше, че за човек като Феличи може да бъде и скъпоценна реликва. Върна го в чекмеджето, заключи сейфа и се качи в кабинета си.

Настани се зад широкото махагоново бюро и пак се взря в късчето странна хартия, което взе от еврейчето. Дали беше детска драсканица? В жълтото петно не виждаше нищо особено, но защо десетгодишно момче би нарисувало тези линии и знаците до тях, които

приличаха на координати? Струваше ли си да остави жив гнусния баща на чифутчето, докато научи истината? При нормални обстоятелства би постъпил точно така, за да се захване да го убеждава с всички възможни средства, само че Фон Хайсен съзнаваше твърде ясно колко е опасен за него професорът. С всеки ден нарастваше рискът Вайцман да разкаже на някого за статуетката. А полковникът се страхуваше безгранично само от един човек — Химлер. Ако райхсфюрерът научеше за провала му, с Фон Хайсен беше свършено.

Улисан в колебанията си, той отиде до прозореца и се зазяпа разсеяно в каменоломната, където еврейската сган се трудеше от ранни зори. Почти не се съмняваше, че ако Вайцман е отнесъл статуетката, накрая би я прибрал в своя сейф. Значи трябваше да се примири, че е останала някъде из дебрите на Гватемала, следователно...

Отсечено чукане по вратата прекъсна умуването му.

Неговият адютант хауптщурмфюрер Ханс Бранд беше висок само метър и седемдесет, едва се вмести в изискванията за приемане в редиците на СС, но имаше предостатъчно връзки. А ниския си ръст компенсираше с амбиции и необузdana жестокост.

— Хер комендант, доведохме евреина. Освен това ми съобщиха, че колата на райхсфюрер Химлер доближава Маутхаузен. Той ще пристигне след по-малко от половин час.

— Караулът готов ли е?

— Тъй вярно, хер комендант. Инспектирах ги лично. Съобщиха ми също, че доктор Рихтоф придружава райхсфюрера.

— Подготвихте ли всичко за доктора?

Бранд кимна.

— Техниците монтираха оборудването, включително барокамерата. В сграда номер шест също са направени промените, които изискваше доктор Рихтоф.

— Добре — изсумтя Фон Хайсен. — Вкарай евреина тук.

Вайцман застана пред бюрото.

— Увериха ме — започна Фон Хайсен, — че са претърсили щателно твоя апартамент и няма дори следа от статуетката. Къде е тя?

Той зададе въпроса много бавно, гласът му беше зловещо спокоен.

— Вече ви казах...

— Лъжеш! — Есесовецът замахна с камшика, Вайцман трепна от удара, но не извика. — Мръсен лъжлив чифутин! — Вторият удар счупи очилата на Вайцман. — Къде е статуетката?! — крещеше Фон Хайсен и го биеше, без да се сдържа.

Полковникът се питаше дали все пак еврейският археолог не казва истината, но това вече нямаше значение.

— А какво означава тази карта? — попита и взе парчето хартия от дървесна кора.

— Нищо повече от рисунка на малко момче — отвърна Вайцман упорито, макар че коленете му се подгъваха.

— Пак лъжеш! — Фон Хайсен погледна адютанта си. — Кажи на войниците да го отведат и щом райхсфюрерът си тръгне, обершарфюрер Шмит може да го качи за парашутен скок.

Каквато и власт да имаше вече Фон Хайсен, не би могъл да се отърве от този чифутин без одобрението на Химлер, докато райхсфюрерът е в лагера.

— *Achtung!*

Почетният караул взе пушките за почест, щом бронетранспортърът и новата щабна кола влязоха през портата на Маутхаузен. Лъскавият черен автомобил имаше номер СС1. Фон Хайсен изпъчи гърди, изопнал дясната си ръка в нацисткото приветствие.

— Хайл Хитлер, хер райхсфюрер. Добре дошли в Маутхаузен.

В каменоломната Рамона, Ариел и Ребека се мъчеха да вдигнат голям камък, за да го пуснат във вагонетка. Леви понечи да отиде при тях, за да им помогне, и трепна от болка — войник го отблъсна с приклада на пушката си.

— Милички, опитвайте се да вземате по-малки камъни, ако ви позволят — прошепна Леви.

Озърна се и ледена тръпка плъзна по гърба му — Химлер, придружен от Фон Хайсен, се появи до парапета на една от стражевите кули. Изведнъж цял допълнителен взвод есесовци дотичаха в каменоломната. В отсрещния ѝ край колона затворници в грубите си дрехи на черни и сиви ивици бяха спрени неочаквано и по заповед се обърнаха с лица към каменната стена.

Отекна изстрел и жената в левия край на редицата се свлече с пръсната от куршума глава. Рамона припадна, Ариел и Ребека се разплакаха, свити зад вагонетката. Още час и половина в каменоломната трещяха изстрели на всеки две минути и поредният евреин умираше с куршум в тила в чест на рождения ден на фюрера.

Фон Хайсен изпроводи с поглед щабната кола на Химлер, изчака часовете да затворят портата на Маутхаузен и чак тогава закрачи към каменоломната. Смяташе, че в този ден се представи много добре. Химлер хареса честването на рождения ден на Хитлер и похвали Фон Хайсен за строгия ред в лагера, а после сподели, че тъкмо затова Маутхаузен бил избран за провеждането на най-секретните медицински експерименти на доктор Рихтоф. Райхсфюрерът на СС дори сподели, че ако всичко върви гладко и занапред, не е изключено протежето му да получи поредното повишение. Щандартенфюрер Фон Хайсен вече си представяше дъбовите клонки, извезани на яката на мундира му. Обзет от гордост, той пляскаше по ботушите си с камшика, докато вървеше нагоре по пътеката към канарата над каменоломната. Озърна се към портала — бяха изпълнили заповедта му. Жената на Вайцман и децата им бяха оковани с вериги до стената на едната стражева кула. Това подобри настроението му още малко. Оттам и те можеха да виждат какво става в каменоломната.

Шмит буташе Леви към грубо изсечената стълба.

— Това са 186 стъпала, евреино, и ще ги изкатериш всичките.

Леви се оглеждаше към Рамона и децата. Очите на Рамона зееха от страх.

— Вдигни този камък! — извика Шмит, щом стигнаха до тясната стълба, по която се стигаше до високата гранитна канара. — Ще го носиш на рамене, евреино!

Провисващите бузи на немеца червенееха, устата му бълваше тежък дъх на чесън. Леви опря големия камък на дясното си рамо.

— Сега тичай! — заповяда есесовецът.

Рамона, чиито ръце бяха приковани към желязна халка зад главата ѝ, гледаше смразена как Леви се мъчи да изкачи стълбата и се олюлява под тежестта на парчето скала.

Шмит се обърна към двама млади надзиратели.

— Знаете какво да правите. След него!

По-високият от двамата изтича с широки крачки по стъпалата и ревна до ухото на Леви:

— По-пъргаво, чифутче, още не си преполовил стълбата!

Краката на Леви трепереха от усилието да носи гранитния къс. Той залитна и падна. Другият надзирател заби приклада на пушката си в ребрата му.

— Я ставай, чифутска свиньо! Няма да мръзна тук цялата шибана нощ заради тебе!

Леви се изправи някак и пак нарами камъка, като се мъчеше да забрави за изгарящата болка в ребрата.

— Мамо, какво правят на татко? — хълцаше Ребека, чиито китки бяха стегнати от веригата високо над главата ѝ.

Въздухът свиреше в гърдите на Леви, той гледаше право напред и не смееше да спре. Още десет стъпала. С изцедени сили затътри крака на последното стъпало и пусна камъка.

— Кой ти разреши да го хвърляш?

Този път по-високият немец го удари с приклад в кръста. Леви се плъосна по лице върху камъните, счупи си носа и два зъба.

— Стани!

Леви успя да се опре на коляно, изплю кръв и парченца от зъби. Единият надзирател погледна часовника си.

— Гюнтер, губим си тук времето, вместо да пием с другите!

— Така си е. Стани, чифутски боклук! — изръмжа Гюнтер и ритна Леви в корема.

Леви се запрепъва към ръба на плоската скала, надвиснала над каменоломната. Стотина метра под него неравен гранитен ръб се проточваше напред от подножието. Измършавели затворници трошаха камъни с кирки. Леви погледна наляво и се вцепени — познатата фигура на Фон Хайсен чернееше в гаснещата светлина.

Опита да отстъпи назад, но го ритнаха в гърба с все сила.

Рамона видя в безмълвен ужас как Леви се праметна от ръба, размахал диво ръце. Викът му прониза душата ѝ, после тялото му отскочи от издатина в канарата, преди да се размаже върху назъбения гранит в подножието.

— Ей това чака всеки, който се опълчва на Райха! — кресна Шмит към затворниците долу. — Работете по-усърдно, иначе вие сте

следващите!

Ординарецът на Фон Хайсен и началникът на офицерската столова, който държеше голяма кристална чаша с „Гленфидих“ на сребърен поднос, чакаха зад тежката кедрова врата. Каменните стени бяха украсени с флаговете на Третия райх и СС и голям позлатен орел срещу входа.

— Господа — комендантът! — обяви хауптшурмфюрер Бранд и всички офицери станаха.

Фон Хайсен подаде фуражката си и камшика на ординареца и взе чашата.

— Ханс, ела при нас — заповяда на адютанта и посочи свободното кожено креело до доктор Рихтоф. — Искаш ли бира?

— Благодаря, хер комендант.

Фон Хайсен щракна с пръсти към началника на столовата.

— Едуард, всичко ли е както трябва? — обърна се към Рихтоф, който кимна.

Кожата на лекаря есесовец беше млечнобяла под щръкналата къса коса, която посивяваше. Широкото чело с дебели вежди надвисваше над бледозелените очи.

— Така изглежда, Карл. В момента моите хора проверяват оборудването. Очаквам да започнем провеждането на експериментите още утре.

— Какво ще изследвате, хер доктор? — почтително попита Ханс.

— СС ще изгради новите основи на Райха, хауптшурмфюрер. Експериментите в Маутхаузен ще подпомогнат създаването на новия германски елит — човешки ембрион, в който се съчетават заложибите на водач, учен, воин и управник. Моля да ми простите, господа, но вие и аз не сме свършени.

— Поне сме добро начало, докторе — подсмихна се Фон Хайсен и посочи на чакащия сервитьор празната си чаша.

— Ще има и експерименти — продължи Рихтоф, — чиито данни ще помогнат да подготвим по-добре войските си за възможни бойни действия на Източния фронт.

— Как ще постигнете това? — попита Бранд, нетърпелив да научи как може да бъде усъвършенствана германската раса.

— Вашият комендант беше така добър да ми осигури здрави обекти и от мъжки, и от женски пол. В първия експеримент ще бъдат съблечени голи и поставени във вани с лед, за да установим колко време ще измине до смъртта им. Разбира се, през зимата ще бъде по-лесно — добави Рихтоф, — защото можем да ги оставяме навън в клетки, за да проверим колко ще издържат. При втория експеримент ще понижаваме температурата до стойността, при която повечето умират, и ще установим колко от останалите могат да бъдат възстановени напълно. В Аушвиц вече направихме някои опити, в които вкарвахме ледена вода в червата им... но всички умряха. За съжаление се оказва, че този метод не е особено перспективен.

Рихтоф протегна ръка към своята халба бира.

— А барокамерата за какво е? — сети се Бранд.

— Ще симулираме въздушна среда с ниско налягане и ниско съдържание на кислород — обясни докторът. — Вашият комендант е майстор на парашутните скокове от голяма височина и познава тази среда.

— Отдавна не съм скачал — поклати глава Фон Хайсен.

— Проведохме и такива опити в Аушвиц — продължи Рихтоф, — но в Маутхаузен ще използваме и жени, а не само мъже. Човешкото тяло функционира най-добре на морското равнище, където кръвта е наситена с кислород. Но на височина над 4500 метра съдържанието на кислород във въздуха е двойно по-малко и възниква нуждата организмът да се приспособява. В Аушвиц установихме, че повечето обекти умряха, щом достигнахме симулирана височина 7000 метра. На такава височина сънят е затруднен, в храносмилателната система има сериозни смущения. Но един оцеля до почти 8000 метра и запазахме органите му за по-нататъшен анализ.

— Колко обекти са ви нужни, хер доктор? — попита Бранд.

— Четиридесет стигат за начало. По двайсет мъже и жени, но непременно здрави.

— Ханс, включи онази Вайцман в първата група — заповяда Фон Хайсен. — Погрижи се нейните изчадия да гледат. Ще отуча онова момченце да крие сведения, важни за Райха. Едуард, в чест на твоето пристигане наредих да ни поднесат много хубаво вино за вечеря.

Нощта се бе спуснала и в каменоломната, войниците приключиха с ваденето на златните зъби от устите на трупове под канарата. Ауспухът на големия булдозер блъвна пушек, машината запълзя тежко и започна да избутва телата в дълбока яма.

А зад внушителните стени на лагера затворниците чакаха вечерната проверка на студа. Рамона се опитваше да утешава Ариел и Ребека, както можеше. Волята ѝ оставаше несломима, но душата ѝ се късаше от скръб по мъжа, когото бе обичала всеотдайно.

— Скъпи мои, утре ще ви изпратят на работа в пералнята — говореше съвсем тихо на децата. — Ако някой предложи да ви помогне, правете точно каквото ви казва, разбрахме ли се?

— Ами ти, мамо? — промълви Ариел.

Лицето му белееше в мрака. Целият му свят бе рухнал в този ден. Ребека гледаше майка си и още не проумяваше докрай какво се е случило.

— Аз ще се оправя... ти се грижи за сестра си. Обещай ми.

— Обещавам — прошепна Ариел и стисна ръката ѝ още по-силно.

17.

Маутхаузен

Ариел се притече на помощ на Ребека. Чувалът с чаршафите и белъто на офицерите беше голям почти колкото нея и тя се напъваше безпомощно да го завлече по рампата към очуканото синьо камионче, което всеки ден сновеше между лагера и града. Ариел и Ребека понечиха да домъкнат последните чували, но шофьорката — млада жена със светлосини очи, им махна с ръка да отидат при нея там, където каросерията ги скриваше от погледите на часовите.

— Сега внимавайте — зашепна им тя. — Аз съм Катрина и трябва да ме слушате. Щом напълните камиона, ще пропълзите върху чувалите и ще се скриете зад кабината. Ще дръпнете чували върху себе си. Аз ще заключа каросерията. — Катрина се огледа спокойно наляво и надясно, за да се увери, че никой не ги наблюдава. — Побързайте и донесете онези два чувала.

— Ами мама?

Ребека се взираше умоляващо в Ариел.

— Мама заръча да правим каквото казва тази госпожица — напомни Ариел с разсъдливостта на възрастен.

— Какво става тук?

Свинските очички на войника, излязъл от склада за пране, се присвиха подозрително.

— По-пъргаво, малки негодници! Няма да си губя целия ден заради вас! — сопна се Катрина и блъсна децата покрай войника към товарната рампа. — Ама че са мързеливи тези двамата — оплака се тя на войника и седна зад волана.

— А вие какво очаквате? Нали са чифутчета...

Той влезе в склада след Ариел и Ребека. Катрина завъртя ключа, но двигателят не запали. Тя опита втори и трети път. Пак нищо. Видя, че войникът се връща.

— *Scheiße!* — изруга с престорен яд, излезе и вдигна капака.

Извади от джоба си ротор с полепнал по него зеленикав прах.

— Пак този ротор — каза с отвращение. — В работилницата нали има шкурка? — попита тя войника и пусна в ръката му пакет цигари.

— О, да — усмихна ѝ се той похотливо. — Елате с мен.

Катрина изостана крачка зад войника, погледна Ариел и Ребека и кимна рязко към отворените задни вратички на малкия камион.

Ариел грабна единия край на чувала, с който се мъчеше сестра му, и го помъкна заедно със своя. Напъхаха се вътре и той затвори припряно вратичките.

— По-бързо! — изсъска и надникна през тясното прозорче. Катрина вървеше до войника и драскаше нещо на листче. — Идват!

Двамата пропълзяха върху чувалите, свряха се до задната стена на кабината и се покриха с най-горните чували. Ребека дишаше тежко, Ариел хвана ръката ѝ.

— Все нещо такова ще ми се случи — мърмореше Катрина.

Застанала с гръб към войника, тя просто нагласи правилно разпределителя и затвори предния капак с трясък.

— Много благодаря! — каза засмяна на войника.

— Моля, винаги съм готов да ви помогна. Дали не бих могъл да ви почерпя нещо, когато съм в градски отпуск?

— Ще си помисля.

Тя включи на скорост и подкара бавно към масивната порта на Маутхаузен. Дебелият войник ѝ помаха с ръка и тръгна да се скрие зад тоалетните, за да изпуши една цигара на спокойствие.

Катрина очакваше да отворят веднага, но един от часовите слезе от стражевата купа и ѝ даде знак да спре.

— Какво карате отзад?

— Мръсни дрехи за пране, както винаги.

— Отворете!

Тя вдигна рамене, излезе от кабината и отвори задните вратички.

Ариел и Ребека инстинктивно се притиснаха до ламарината. Часовият размести няколко от големите сини чували, надникна понавътре, накрая сложи щика на пушката си и ръгна между два чувала. Децата се смръзнаха, когато острието мина между тях и остави вдлъбнатина в задната стена на кабината.

— Извинете... — нехайно се обади Катрина.

— Какво има?

— Само искам да спомена, че в тези чували има и дрехи на оберщурмбанфюрер Фон Хайсен. Едва ли ще се зарадва, ако види дупка от щик на някоя от униформените си ризи.

Есесовецът изсумтя и излезе от камиона.

— Подредете чувалите и потегляйте! — заповяда троснато и се качи в кулата.

Ариел пак стисна ръката на Ребека. С другата бръкна в джоба си да провери дали още е там другата карта, която успя да скрие от нацистите.

Половин час по-късно Катрина отби по страничен път и спря навътре в гората. Отвори задните вратички и даде на децата малка торба.

— Вътре има дрехи. След още два часа ще бъдем във Виена, но искам да се преоблечете още сега, защото излезете ли от камиона, направо се качвате на кораб.

— Благодаря ви — смънка Ариел. — Имате ли молив и лист хартия?

— Имам. Ей сега.

— За какво ти е тази хартия? — попита Ребека, когато камиончето излезе отново на главния път.

— Опитях се да запомня какво имаше на картата, която немецът взе. Татко каза, че картите са много важни...

Сълза капна на листа, докато Ариел възстановяваше картата по памет. Оказа се обаче, че помни само един от трите знака до линиите. Накрая прибра внимателно двете карти в торбата, която Катрина им даде.

Когато влязоха в града, той надникна през прозорчето и позна някои сгради.

— Май сме близо до пристанището — каза на сестра си.

Спряха рязко и след малко вратичките се отвориха. В късния следобед мъгла бе обгърнала Виена. Неколцина войници се облягаха на бали вълна, пушеха и си разказваха вицове. Никой не обръщаше внимание на ръждясалия товарен параход, който се отъркваше в гумите, сложени по стената на кея. Рехав пушек се издигаше от единствения осажден комин на „Вилхелм Колер“ и се смесваше с мъглата. Кафявите води на Дунав обтичаха покритите с ръждиви петна

бордове на парахода. Насред реката самоходен шлеп с дървени трупи се бореше упорито с течението.

— Тези са последните двама — каза Катрина на моряка, изпратен на кораба от Еврейската агенция във Виена. Тя доближи Ариел и Ребека. — Желая ви късмет, дано Бог ви пази.

С тези думи се обърна и си тръгна.

Морякът побърза да преведе децата по тясното подвижно мостче и да ги скрие в трюма.

Бягството на Ариел и Ребека може би нямаше да бъде разкрито чак до вечерната проверка, ако Фон Хайсен не беснееше заради загубата на статуетката. След като се бе погрижил бащата на еврейчетата да не издаде провала му, Фон Хайсен напомни на адютанта си, че иска хлапетата да гледат как умира майка им, преди да добави и тях в списъка с жертви за експериментите на доктор Рихтоф.

Сирената виеше заплашително, в градчето наблизко също се досетиха веднага, че някой е избягал.

— Хер комендант, претърсихме целия лагер. Видели са ги за последно да товарят камиона с прането, но след това са изчезнали — докладва изнервеният Бранд.

— Какво казаха от пералнята в града? — намръщено попита Фон Хайсен.

— Щатният им шофьор бил болен, не знаят къде са сега нито жената, която го заменила, нито камионът. Часовият на кулата настоява, че е претърсил камиона. Останалите от караула потвърдиха думите му.

— Евреите са виновни! — кипна Фон Хайсен. — Доведете собственика на пералнята за разпит.

— Да съобщя ли във Виена?

— Не! Сам ще се заема с това — натърти Фон Хайсен.

Нямаше да допусне и най-малкото петънце в служебното си досие. Имаше приятели в Гестапо, които щяха да затворят каналите за бягство през Виена или Истанбул.

— Искате ли да бъде отменен експериментът с онази Вайцман? — сети се Бранд. — Доктор Рихтоф е готов да започне.

— Кажи на доктора да си върши работата. И аз ще дойда скоро. За двете малки гадинки ще измислим нещо друго... нещо много специално.

— Слушам, хер комендант!

За по-малко от две минути Фон Хайсен се свърза с Адолф Айхман във Виена и му продиктува регистрационния номер на камиона.

— Няма проблем, приятелю — увери го Айхман. — Границите са под бдително наблюдение, а ако някой се опита да ги измъкне през пристанището, ще ги хванем.

— Благодаря ти, Адолф. Правиш ми голяма услуга.

Фон Хайсен остави слушалката върху телефона с убеждението, че децата на Вайцман скоро ще бъдат върнати в Маутхаузен.

* * *

Рамона лежеше гола на стоманена количка пред барокамерата. Трепереше от студ, но не можеше да помръдне. Черни метални скоби притискаха глезените и китките ѝ. Кабели свързваха нещо залепено по тялото ѝ с машина под количката. Страхът за децата ѝ я смазваше.

— Вкарайте я и измерете температурата, кръвното налягане и пулса — заповяда Рихтоф на свой помощник — дългурест дипломат по медицина само на двайсет и няколко години.

— Веднага, хер доктор.

Фон Хайсен и Бранд стояха пред един от прозорците в стаята за наблюдение. Двама санитарни избутаха и наместиха количката в барокамерата. Погледът на Бранд се плъзна по голото тяло на Рамона. Доста добре изглеждаше за жена на четиридесет. Рихтоф влезе при тях.

— Според вас колко ще издържи? — попита Бранд.

Докторът сви рамене.

— Трудно ми е да преценя. Наглед е съвсем здрава, но за съжаление още не сме натрупали достатъчно данни с женските екземпляри. Ще почакаме и ще видим.

Рихтоф взе малък микрофон.

— Готово ли е?

— Да, хер доктор. — Гласът на помощника прозвуча странно приглушен от високоговорителя. — Температура 38 градуса. Кръвно налягане — 160 на 115. Пулс — 110.

— Обектът е с повишена температура и кръвно налягане, както и ускорен пулс — отбеляза Рихтоф. — Може и да свърши скоро, но нека не гадаем.

Двамата санитар и помощникът излязоха от барокамерата, докторът натисна червен бутон на пулта и сигналната лампа над вратата започна да мига.

Единият санитар завъртя голямото колело на вратата и затвори херметично барокамерата.

— Внимание! Започваме!

Капитан на кораба „Вилхелм Колер“ беше турчинът Мустафа Гьоколан. Той вдигна ръка към оръфаното въже над главата си. Сирената изрева печално три пъти, но звуците заглъхнаха бързо в мъглата, разстлала се над пристанището. Той надникна от мостика и нареди с жест на моряците да приберат подвижното мостче и да отвържат кораба от кнехтовете.

Съгласи се с неохота да вземе и човешки товар, но езикът на парите звучеше много убедително в неговите уши. В четири тесни каюти на трюма се бяха натъпкали двайсет и едно еврейски деца и той нямаше търпение да потегли. Другият товар в трюма също нямаше да бъде отминат с равнодушие от митничарите, притесняваха го и германските войници на кея. Гьоколан отпи горещо кафе от очуканото канче, хвана гладката месингова дръжка на машинния телеграф и я премести на „бавен напред“.

В машинното отделение механикът — кюрд на име Хосан Барзани, избърса мургавото си лице с топка доста омазнени памучни конци и посегна към регулатора. Отвори го полека и парата нахлу със съскане в стария парен двигател с тройно разширение. Барзани завъртя регулатора още малко и още повече пара под високо налягане изригна в първия, най-малък цилиндър, после във втория, по-голям и накрая в третия — най-големия. Не бяха с еднакви размери, за да се компенсира намаляващото налягане на парата.

Старият двигател надвисваше над дребния жилав Барзани. Износените лагери на еднометровите мотовилки скрибуцаха жално, докато внушителните бутала ускоряваха постепенно движенията си.

— Кучи син! — изръмжа на кюрдски Барзани.

Караше се от месеци с неговорчивия си капитан, а полза — никаква. Не само тези лагери, но и лагерите на витловия вал отдавна се нуждаеха от подмяна. Имаше твърде голям теч на масло и лагерите прегряваха.

Плаването по голямата река не беше съвсем безопасно, особено нощем, а Барзани знаеше, че щом излязат от румънската делта на Дунав, ще продължат през Черно море към Босфора — дълъг четиринайсет морски мили криволичещ пролив, където гъстата мъгла можеше да намали видимостта до някакви си стотина метра, а острите завои скриваха идващите насреща кораби. На места проливът се стесняваше до по-малко от километър. А близо до Истанбул фериботите и по-малките корабчета само умножаваха опасностите. На Барзани бе казано, че ще продължат през Босфора към Палестина.

— Баща ти е песоглавец! — пак заяви той и размаха юмрук към ръждясалите железа над главата си.

Ама че безумие...

Коминът на „Вилхелм Колер“ бълваше черен дим и старият параход се отдалечи от пристанището, за да навлезе в течението на реката. Гьоколан си посръбваше кафето, без да подозира и за обидите отдолу, и за сирените в далечината.

Тъмната влажна каюта в трюма вонеше на гниещ брезент и машинно масло. Подът трепереше под краката на Ребека и тя се боеше да не повърне. Хвана ръката на своя брат.

— Ариел, страх ме е.

— Нищо лошо няма да ни сполети... Обещавам ти.

* * *

Хауптшурмфюрер Бранд зяпаше барокамерата през дебелото стъкло. Обектът май плачеше, иначе гледката беше доста скучна.

— Хер доктор, май не се случва кой знае какво... — подхвърли младият капитан от СС с нескрито разочарование.

— Не става бързо — промърмори Рихтоф. — Отначало намаляваме температурата до нула градуса, а налягането е една атмосфера — стойностите, които приехме за стандартни при експериментите. В тези условия би минало много време, докато обектът умре от студа, но сега и налягането спада, с което симулираме издигане на все по-голяма надморска височина.

Голямата червена стрелка в барометъра трепна и бавно се завъртя наляво. Фон Хайсен пък гледаше как стрелката на термометъра започва да отброява отрицателни стойности. Гневът му от бягството на децата не се укротяваше, но мнозина в Райха знаеха, че е покровителстван от Химлер, затова разчиташе на Гестапо да залови скоро бегълците. Границите бяха затворени, пристанището във Виена щеше да бъде претърсено, пристигащите и заминаващите кораби в Истанбул вече бяха под наблюдение.

С размътеното от сълзите зрение Рамона гледаше недоумяващо как по дебелите тръби над нея се трупа скреж. Трепереше неудържимо на стоманената количка. Главата я болеше, струваше ѝ се, че назъбена игла начесто пробоща китките ѝ. Смъртта щеше да бъде блажено избавление, но тя знаеше, че е длъжна да се вкопчи в живота. Децата бяха останали без баща, нуждаеха се от нея. Но дишането ѝ ставаше все по-тежко, усещаше колко бързо и уморено бие сърцето ѝ. Поредният пристъп на болка сякаш стисна мозъка ѝ и тя стисна зъби.

— Шест хиляди метра — отбеляза Рихтоф. — Този обект се оказва по-издръжлив, отколкото очаквах.

Бранд кимна, не можеше да откъсне поглед от барометъра. Експериментът бе започнал преди почти двацет минути и стрелката пълзеше неотклонно — 6200 метра... 6400 метра... 6600 метра...

— Обектът се гърчи — установи Бранд, щом въздухът в камерата се разрези като на височина 6800 метра.

— Много издръжлив обект, наистина — призна Рихтоф. — Пулсът вече е 180. Изумително е колко мощно може да работи сърцето, преди да се изтощи. Вижте произволните движения на главата. Дори при такава температура обектът се поти.

Рамона отчаяно се бореше да вдиша въпреки неспирните гърчове.

— Децата ми... децата ми...

— Според мен вече изпадна в безсъзнание — небрежно каза Рихтоф. — Дишането се забавя рязко.

— По устата изби пяна — възбудено добави Бранд.

Докторът се обърна към помощника си.

— Отбележи острата цианоза.

Заради лишената от кислород кръв лицето на Рамона беше станало тъмносиньо.

— Ето че и дишането спря — забеляза Рихтоф. Пет минути по-късно той се обърна към Фон Хайсен. — Обектът е мъртъв. Да, забележителен екземпляр. Почти 7500 метра... Не си спомням друг обект да е издържал толкова дълго на тази височина, камо ли пък екземпляр от женски пол. Да се надяваме, че при аутопсията ще научим повече.

— Добре. Ако имате нужда от още нещо, казвайте веднага на Ханс.

Фон Хайсен се върна в канцеларията си. Намери на бюрото две телеграми, получени преди малко. Първата беше от Алберто Феличи, който съобщаваше, че скоро ще пътува до Истанбул по възложени от Ватикана задачи. Втората — от Адолф Айхман. Имало сведения, че децата на семейство Вайцман били качени на параход, който се отправил към Босфора. Айхман го съветваше да се свърже направо с военното аташе на Райха в Истанбул.

Фон Хайсен натисна бутона на звънеца и адютантът влезе.

— Слушам, хер комендант.

— Уреди да замина за Истанбул с първия полет от Виена утре и изпрати тази телеграма във Ватикана.

Фон Хайсен предаде на Бранд отговора си до Феличи — предлагаше на италианеца да се срещнат в хотел „Пера Палас“.

18.

„Вилхелм Колер“

Гладни, зъзнеци и съсипани, Ариел и Ребека се гушеха под мостика на „Вилхелм Колер“. По-близо до кърмата други деца търсеха спасение от вятъра, свити до десния борд. Ръждивата палуба под краката им вибрираше от равномерното боботене на парния двигател. Вятърът от юг носеше дъжд из Черно море, но и това се понасяше по-леко от тежките миризми в каютата. От джоба, където съхраняваше картите на своя баща, Ариел измъкна внимателно сухар, който не изяде на закуска, и го раздели на две. Тъкмо даваше половината на Ребека и откъм мостика над тях се разнесоха крясъци.

— От три месеца ти разпращам, че основните лагери прегряват! Все искаш максимална скорост, но ако продължаваш така, накрая лагерите ще блокират!

Черните очи на Барзани се блещеха от гняв. Тази словесна битка вече му се струваше стара като самия двигател. За кюрда прегретите лагери вещаеха непоправимо бедствие. Но за инатливия турчин на мостика всяко забавяне означаваше разпавии със злонравния собственик на кораба и орязване на заплатата.

— Аз съм капитан тук, господинчо, и ти ще изпълняваш заповедите ми. Поддържай максимални обороти!

Барзани се смъкна яростно по тясната стълбичка, зацапаният му гащеризон разкопчан до пъпа — по мургавите космати гърди още се стичаше пот от жегата около двигателя.

— Кучи син! — мърмореше си под носа, докато слизаше в машинното.

Грохотът на буталата, съскането на парата и бученето на пещта бяха оглушителни, но той долови и нов звук. Досуц като изкусен диригент, който знае, че някой обой в оркестъра звучи мъничко фалшиво, механикът чу леко потракване. Зад двигателя единственият витлов вал лъщеше по дължината на кораба, закрепен от стойки с лагери колкото малка кола. Барзани провери налягането на парата и протегна ръка към очукания съд с машинно масло. Тръгна назад,

гърбеше се, за да мине в теснотията. Добра се до първата стойка и я опипа — прекалено горещца. Сипа по навик точно необходимото количество масло в отвора. Поспря само колкото да размаха юмрук нагоре.

— Копеле!

Отиде да смаже следващия лагер.

„Вилхелм Колер“ наближи Босфора в късния следобед. И Мустафа Гьоколан знаеше, че този морски път е сред най-опасните в света. Твърде много криволичеше този пролив по своите седемнайсет морски мили. На повърхността водата се устремяваше от Черно море към Мраморно, а поради различната соленост на двете морета в дълбочина имаше насрещно течение. Гьоколан ту захапваше лулата си, ту отпиваше от кафето, в което бе сипал няколко капки силна ракия.

— Виж, Ариел — рибарско селце — посочи Ребека към първата земя, която виждаха след излизането на кораба от делтата на Дунав.

„Вилхелм Колер“ се движеше на някакви си триста метра от брега. Малки, пъстро боядисани дървени лодки се поклащаха пред рибния пазар. Дъждът отслабна и на рида над пазара се виждаха къщи под клоните на чинари. По-назад се извисяваше голяма старинна крепост. На азиатския бряг отсреща можеше да се различи един от някогашните летни дворци на султаните.

От юг пълзеше гъста мъгла. Гьоколан самоуверено дръпна мръсното въже, увиснало от тавана на мостика. Три кратки изблика на пара накараха корабната сирена да изреве три пъти, но звуците не стигнаха далече в бялата мътилка. Капитанът пренебрегваше мерките за безопасност и продължаваше с пълна скорост към Кандълъ — печално известната издатина на сушата, която налагаше завой на четиридесет и пет градуса. Тук плаващите на юг кораби бяха слепи за движението в обратната посока. Гьоколан се взираше във все по-гъстия здрач и напразно търсеше носа, който бяха подминали. „Вилхелм Колер“ неусетно навлезе в онази част на пролива, където бяха пътуващите на север кораби.

Друга сирена се обади разтърсващо пет пъти — международния сигнал за опасност от скорошен сблъсък. От мъглата се подаде много по-големият корпус на руски товарен кораб.

Гъоколан изпусва и дръпна ръчката на машинния телеграф към „пълен назад“.

В машинното отделение Барзани скочи към регулатора и незабавно спря тромавия двигател сред облак от пара и скърцане на претоварени бутала. Каквото и да си мислеше за своя твърдоглав и сприхав капитан, механикът спазваше жизненоважно правило на мореплавателите. Трескавото дрънчане на машинния телеграф можеше да означава само едно — опасността е твърде голяма. Завъртя регулатора на другата страна докрай. Гледаше как мотовилките мудно ускоряват движенията си.

На мостика Гъоколан въртеше припряно щурвала надясно, но когато тежкия парен двигател достигна максималните си обороти, един от прегрелите лагери на витловия вал не издържа. В най-близката до двигателя стойка лагерът задра и се пръсна във взрив от искри. Лишен от едната си опора, блестящият витлов вал започна да се огъва и усуква. Барзани се хвърли към регулатора, но беше късно. Валът се скъса точно пред повредената стойка. Двигателят вече не се бореше да завърти витлото и изведнъж оборотите нараснаха до стойности, които не бе предназначен да понесе. Мотовилката в първия цилиндър пробви буталото, вторият и третият цилиндър се разпиляха на късове секунда по-късно. Парче нажежена стомана откъсна главата на Барзани и окървави облаците пара в машинното отделение.

Руският кораб се вряза в десния борд на „Вилхелм Колер“ между мостика и кърмата. Носът му разцепи ръждясалите метални плочи с влудяващо стъргане. Главата на Ребека се блъсна в някакъв ръб и момичето падна в несвяст. Ариел крепеше отпуснатото й тяло с едната си ръка, с другата успя да се хване за една тръба.

Руският капитан веднага заповяда „пълен назад“ и с чегъртане и скърцане на стомана в стомана неговият кораб се измъкна бавно от останките на „Вилхелм Колер“. Тонове ледена вода се вляха тутакси в трюма на кърмата, „Вилхелм Колер“ се килна застрашително надясно, а разпенената вода заливаше и останалата част от трюма, защото херметичните прегради долу не бяха затворени.

— Спуснете спасителната лодка! — извика Гъоколан.

Един от моряците се бореше с въжетата, но не постигаше нищо. Мустафа Гъоколан не си бе правил труда да проведе учебна тревога от толкова години, че макарите на скрипците бяха безнадеждно проядени

от ръждата. Капитанът изтрополи по стълбата към все по-кривата палуба.

— Хайде бе, спуснете я!

И той започна да дърпа въжетата, но лодката само се люшкаше като пияна над водата. „Вилхелм Колер“ се наклони още повече и се разтресе. Ариел, Ребека и онези деца, които не се давеха в трюма, изпопадаха в смразяващото море.

Ариел изкашля солена вода, щом подаде глава недалеч от обречения параход.

— Ребека! Ребека! — крещеше и търсеше панически сестра си в тъмната, омазнена вода.

19.

Истанбул

Алберто Феличи се наведе напред на малко протритото, но удобно кресло. Стените в кабинета на архиепископ Ронкали в посолството на Ватикана на „Йолджек Сокак“ бяха закрити от пълни библиотечни шкафове.

— Моля ви да не се съмнявате, че държавният секретар е изпълнен със съчувствие към всички потиснати хора. Но трябва да разберете и че в момента има по-важни проблеми от положението на евреите — настойчиво говореше той.

— Любопитен съм какво бихте могли да сметнете за по-важен проблем от съдбата на деца — отвърна Ронкали, чието лице беше като каменна маска. — Хитлер и Третият райх са огромна заплаха за мира в света.

— Ваше Превъзходителство, кардинал Пачели не е на същото мнение. Той смята комунизма за много по-голяма заплаха за Светата църква в сравнение с Хитлер. Светият отец е тежко болен — по-натъртено изрече Феличи — и не е изключено кардинал Пачели да е следващият, който ще седне на Светия престол.

— Този въпрос ще бъде решен от следващия конклав. Синьор, не смятате ли, че е неуместно да обсъждаме кой ще бъде следващия папа преди кончината на сегашния? — Неприязънта на Ронкали към този папски легат и по съвместителство banker се засилваше с всяка минута. — А засега Истанбул ще остане един от основните маршрути за бягство на евреи. Нацистите ги лишиха от всичко и аз им помагам. Още по-важно е в Рим да проумеят, че нацистите извършват *масови убийства*. Вместо да изпраща на Хитлер поздравителна телеграма за рождения му ден, кардинал Пачели би трябвало да настоява папата да заклеми недвусмислено убийствата. Ако и Ватикана не иска да осъди такъв геноцид, каква надежда ни остава?

— Ваше Превъзходителство, вие изглежда не желаете да вникнете в...

Телефонът върху бюрото на Ронкали прекъсна увъртанията на Феличи.

— Ронкали на телефона.

— Анджели, обажда се Мордекай Хершел. Случи се ужасно нещастие в Босфора. „Вилхелм Колер“ е потънал, след като се е сблъскал с руски товарен кораб.

— О, не... Ами децата?

— Още не знаем нищо за тях. Сега тръгвам към Кандълъ. Вече няма как да прехвърлим децата в Палестина, но друг параход отплава за Централна Америка утре вечерта. Ще ти се обаждам, когато имам новини.

— Ще се моля за тях... — прошепна Ронкали и прекъсна връзката. Погледна Феличи. — Синьор, налага се да изляза. „Вилхелм Колер“ — кораб, който превозваше еврейски деца от Австрия, е потънал в Босфора.

Оберщурмфюрер Фон Хайсен повика с жест сервитьора.

— Още една бутилка „Шато Латур“.

Ресторантът на „Пера Палас“ беше сред най-изисканите в Истанбул. Прекрасен кристален полилей, тежки плюшени драперии, бели ленени покривки и сребърни прибори се допълваха с изба, събрала някои от най-хубавите вина в света.

— Алберто, дали предложението за банка на Ватикана ще бъде осъществено?

Феличи кимна.

— Подозирам, че Пачели ще бъде следващият ни папа, а той гори от желание да я създадем. Това е поверителна информация, разбира се, но той вече ме помоли да стана член на съвета на директорите.

— Чудесна новина! — Фон Хайсен вдигна чашата си. — Предполагам, че такава банка ще разполага с внушителни средства...

— Убеден съм, че за подходящите клиенти ще можем да предложим услуги над равнището на нашите конкуренти в Цюрих — невъзмутимо каза Пачели.

Фон Хайсен се усмихна, щом се сети за трезора под щаба на СС в Маутхаузен.

— Има още нещо — продължи Пачели. — Бях при архиепископ Ронкали по-рано тази вечер. Чух, че два кораба се сблъскали в Босфора. На единия имало еврейски деца от Виена.

— Така ли? Да, този пролив е твърде опасен — отбеляза Фон Хайсен, като подбираше предпазливо думите си. — Дали има оцелели?

— Още не се знае, но Ронкали много се вълнува от случая.

— Колко бяха спасени? — попита Ронкали веднага, щом се срещна с игуменката в манастира на Сионските сестри в стария квартал Пангалти.

— Уви, само три. Момче и две малко по-големи от него момичета — отвърна сестра Марта и го поведе по тесен каменен коридор към набързо стъкмения лазарет.

Ронкали въздъхна и се прекръсти. Осемнайсет млади души... В такива мигове се съмняваше дали Бог изобщо присъства в този свят.

— Момчето в последното легло — тихо му каза сестра Марта — е Ариел. Нацистите убили баща му, майка му е в концентрационен лагер, загубил е и сестра си при катастрофата.

Очите ѝ се наляха със сълзи.

Ронкали стисна леко ръката на Ариел. Какво да каже на това момче, което бе изстрадало толкова много през краткия си досегашен живот?

— Толкова съжалявам — промълви той накрая. — Само искам да знаеш, че не си сам.

Ариел кимна безмълвно и изтри сълза от бузата си.

Ронкали се обърна — друга от сестрите бе застанала до него.

— Пред входа на манастира чака германски офицер — прошепна тя.

Ариел гледаше излизания Ронкали и си казваше, че това е човек, на когото може да се довери. Пак опипа под възглавницата и въздъхна с облекчение. Картите си бяха на мястото.

Висок офицер от СС с безупречна униформа стоеше до входа. Ронкали изпита силна погнуса при вида му, но все пак го доближи.

— С какво мога да ви бъда полезен, господин офицер? — каза кротко.

— Ваше Превъзходителство, аз съм оберщурмбанфюрер Карл фон Хайсен. Дойдох да поднеса съболезнованията на германското правителство и личните си пожелания за скорошно възстановяване на оцелелите. Потресаваща трагедия...

— Много любезно от ваша страна, оберщурмбанфюрер. Сигурен съм обаче, че разбирате в какво състояние са сега децата. Може би ще минат няколко дни, докато пуснем посетители при тях. Възможно ли е да дойдете пак вдругиден... да речем, в ранния следобед?

Фон Хайсен потисна раздразнението си.

— Разбира се, Ваше Превъзходителство... Вдругиден.

Отдавна бе минало полунощ, докато Ронкали и Мордекай Хершел най-сетне прехвърлят Ариел и момичетата на по-сигурно място — посолството на Ватикана.

Двамата продължиха да се трудят до ранните утринни часове. Едва ли други свидетелства за приемането на католическа вяра са били подготвяни с такава нежна грижа.

— Корабът „Звездата на Белиз“ отплава утре вечерта към Британски Хондурас и Гватемала — каза Хершел и си разтърка очите. — Уредих места за децата, а в столицата на Гватемала имаме агент, който ще ги посрещне. Ще занеса документите в имиграционния отдел, щом започне работното им време, и ще уредя да получат турски паспорти.

Ронкали се засмя.

— В моята родина това би отнело седмици... Всичко се протака — *домани, домани*.

— Анджело, тук е същото като в Италия, но имам познат в отдела, който е готов да помогне. Дано децата да понесат пътуването...

— Мордекай, децата често са изумително издръжливи. Все пак се тревожа за Ариел Вайцман. Преживял е толкова, колкото не би трябвало да се събере и на възрастен за целия му живот.

* * *

Архиепископ Ронкали караше бавно старичкия фиат по тъмното пристанище на южния бряг на Златния рог. Бетонът още беше мокър след проливния дъжд по-рано вечерта, релсите на крановете проблясваха в мъждивата жълта светлина от илюминаторите на корабите.

— Ето го — в края на онзи кей.

Коминът на „Звездата на Белиз“ вече бълваше пушеци, докато екипажът довършваше подготовката за отплаване. Ронкали спря малката кола до наглед крехкото подвижно мостче, но мракът изведнъж беше пронизан от два мощни фара на черен мерцедес, спрял в плътните сенки. На кея излезе висок рус офицер и Ронкали го позна мигновено.

— Ваше Превъзходителство, какво ви води на пристанището в този късен час?

Фон Хайсен потупваше дланта си с камшика.

— Оберщурмбанфюрер, бих могъл да ви задам същия въпрос — отвърна Ронкали и също излезе от колата.

— Надявам се, че не сте намислили да изведете тайно тези деца от Турция — учтиво каза есесовецът, вторачен в трите деца на задната седалка. — Опасявам се, че властите, чийто представител съм аз, имат сериозни съмнения във валидността на документите им, както и много въпроси за начина, по който са се озовали в Истанбул.

Стомахът на Ариел се сви на топка от страх. Взираше се в очите на убиеца, който погуби баща му. Още не знаеше, че и майка му е мъртва. Ненавиждаше този немец с цялата си душа.

— Бих очаквал Райхът да има по-важни занимания от имиграционните проблеми на няколко деца — поклати глава Ронкали.

— Какво става тук?! Трябва вече да отплаваме! — развика се със силен испански акцент niskият плещест капитан, който слизаше по подвижното мостче.

— Капитане — веднага каза Фон Хайсен, — тези еврейски деца са под попечителството на германската държава. Ако ги качите на борда, ще бъдете обвинен в отвличане. Съмнявам се, че във фирмата, която притежава кораба, ще се зарадват на спирането му от плаване още в следващото пристанище.

— Капитане, оберщурмбанфюрерът се заблуждава — възрази Ронкали. — Тези деца са католици и са под попечителството на

манастира на Сионските сестри в Истанбул.

Той вече вадеше кръщелните свидетелства и паспортите от куфарчето си.

Капитанът погледна документите и вдигна рамене.

— Синьор, ако има проблем, няма да си навличам неприятности.

Обърна гръб с намерението да се върне на кораба и Фон Хайсен се подсмихна.

С три крачки Мордекай Хершел пресрещна капитана, преди да е стъпил на мостчето.

— Капитане, документите им са напълно валидни, а германските власти нямат никакви правомощия в това турско пристанище.

Извади дебела пачка турски лири от джоба си. Очите на капитана блеснаха, изгледа парите, озърна се към децата и пак присви очи към пачката.

— Качете ги — заповяда накрая. — Отвързваме въжетата след десет минути.

Ариел стъпи на палубата с ръка в джоба — проверяваше за стотен път дали не е изгубил картите, които бяха толкова важни за баща му.

20.

Рим, 1944 година

— Gloria in excelsis Deo. Et in terra, pax hominibus bonae voluntatis...

Еудженио Пачели, вече папа под името Пий XII, четеше от служебника по литургия „Missale Romanum“, която един от секретарите му държеше пред него.

— Генерал-майор Уилям Донован, за доблест в сраженията, писмената и делата, които спомагат за разпространението на вярата, закрилят и възвеличават Светата църква — обяви тържествено друг от секретарите.

Той поднесе на Светия отец червена кадифена възглавничка, наред която сияеше осемлъчевата звезда от злато и бял емайл на Големия кръст на Ордена на свети Силвестър. Една от най-престижните награди, връчвани от папите, с която бяха удостоени по-малко от сто души след учредяването ѝ през 1841 година от папа Григорий XVI.

Назначеният от Рузвелт началник на Управлението на стратегическите служби пристъпи напред. След време американското външно разузнаване, засега правещо процъпалника си, щеше да стане известно в цял свят като ЦРУ. Свадливият стар генерал склони глава и Пий XII сложи на шията му златната верига на ордена.

— Това е огромна чест, Ваше Светейшество. Благодаря ви — изрече Донован и целуна пръстена на папата.

— Удоволствието е изцяло наше. Наградата е съвсем заслужена.

Алберто Феличи ръкопляскаше учтиво заедно с всички присъстващи. Ордена скрепяваше близката връзка между Ватикана и бъдещото ЦРУ, която щеше да се окаже много трайна. Всичко започваше да се подрежда. Новият папа се бе съгласил с неговите финансови препоръки и основаната наскоро Ватиканска банка имаше несравнимо преимущество над всички останали — не подлежеше на външен одит. Като член на съвета на директорите Феличи се сдоби с неизмерима лична власт. А като посланик на Ватикана за връзка с

управлението на Донован ставаше още по-могъщ. Власт и влияние, от които Феличи смяташе да се възползва напълно при срещата с Донован в римския му щаб по-късно същия ден.

— След идването на Хитлер на власт, най-голямата заплаха за Съединените щати си остава комунизмът! — дрезгаво натърти Донован.

Прякорът му Дивия Бил беше широко известен, в момента той също не беше настроен за компромиси. Феличи кимаше. Войната в Тихия океан още не бе стигнала до ужасяващия си завършек в Хирошима и Нагасаки, но вече се виждаше края на войната с Германия. Новата заплаха ставаше все по-явна. Тепърва щеше да се спусне „желязната завеса“, разделила Европа на две. Ако искаха да успеят в борбата на Щатите и Ватикана срещу комунизма, най-важните нацистки разузнавачи и учени трябваше да бъдат измъкнати тихомълком от Германия. Помощниците на Донован вече бяха съставили строго секретен списък.

— Списъкът пред вас подлежи на промени и допълване — каза генералът на тримата офицери, които щяха да се грижат за маршрутите на бегълците. — Ще се нуждаем от всеки германски офицер, който познава съветското военно дело, включително транспорта, снабдяването и промишления капацитет. Добавете и всеки германски учен, който е способен да помогне в тихоокеанските ни операции.

— Няма да бъдат включени членове на нацистката партия, нали? — обади се очилатият представител на Държавния департамент на САЩ.

Донован впи свиреп поглед в него.

— Момчето ми, всеки проклет учен в Германия е член на нацистката партия. Това се отнася и за Вернер фон Браун, вероятно най-добрия ракетен специалист в целия свят. Преди вие — лигльовците от външната политика, да започнете да кършите ръчички, задайте си въпроса дали искате тези хора да работят за Чичо Сам или за Сталин! Техните досиета могат да бъдат редактирани и изчистени... по-трудното е да ги изведем невредими, без да се разчуе.

— Генерале, според мен ние сме в състояние да ви помогнем — предложи Феличи. — Проходът Бренер на италианско-австрийската

граница все още е основният маршрут за бягство, но известен човек като Фон Браун трудно би минал оттам... без прикритие.

— Какво по-точно? — попита човекът от Държавния департамент.

— Едва ли някой ще задава излишни въпроси на свещеник, особено с ватикански паспорт. Генерале, позволих си да добавя още едно име в списъка. — Феличи бутна листа обратно към Донован. — Щандартенфюрер Фон Хайсен е от най-доверените хора на Химлер. Струва ми се, че ще бъде особено полезен и за разузнаването на САЩ.

— „Таксата“ е петдесет процента, щандартенфюрер — заяви Феличи. — Приеми или се откажи. Връзките ми в разузнаването са сигурни, а 11-та бронетанкова дивизия на американците вече мина Дунав. Ще бъдат тук след броени дни.

— Синьор, златото в трезора струва над три милиона райхсмарки. Петдесет процента... това е кождерство!

Феличи вдигна рамене.

— Никак не е лесно да превозиш цял тон злато. Дори да го промъкнеш някак покрай американските патрули, шансовете ти да минеш с него италианската граница, камо ли пък да го откараш в Централна Америка просто са нищожни.

Фон Хайсен се чувстваше приклещен в ъгъла.

— Явно нямам голям избор — озъби се накрая.

Той бе оставил радиоапарата в кабинета си включен, за да чува докъде са стигнали войските на противника.

— Говори Би Би Си. Водеща новина в този специален новинарски бюлетин е вероятното приключване на войната в Европа след броени дни. След като канцлерът на Германия Адолф Хитлер се самоуби на 30 април, очаква се началникът на оперативния щаб в германското върховно командване генерал Алфред Йодл да връчи безусловната капитулация на всички германски военни сили на генерал Айзенхауер. Министър-председателят на Великобритания Уинстън Чърчил...

Някой почука на вратата.

— Влез!

Оберщурмбанфюрер Бранд, който вече беше заместник-комендант на лагера, влезе блед и уплашен.

— Хер комендант, съобщиха ни, че в околностите на Маутхаузен са забелязани американски бронетранспортъори от 41-ви разузнавателен батальон. Възможно е да превземат лагера след по-малко от денонощие.

Фон Хайсен кимна разярен.

— Ханс, Вермахтът провали нашия Фатерланд. Разпусни охраната, кажи им да се слят с цивилното население. Евреите да правят каквото щат. И предай на моя шофьор и ординареца да са готови за отпътуване всеки момент. — Щом Бранд излезе, Фон Хайсен се вторачи във Феличи. — И как ще ме измъкнеш оттук?

Италианецът му даде малък пакет.

— По пътищата цари страхотна бъркотия и смятам да се възползвам от това. Расото в този пакет е ушито по твоите мерки. Ако някой попита, работиш в германския отдел на Държавния секретариат във Ватикана. Тези документи ти дават самоличността на отец Бартоло Ернандес. За златото ще осигуря камион, сандъците ще носят печата на Светия престол. Ще минем през Виена, където ще оставим временно златото в подземията на хотел „Империал“, преди да бъде прехвърлено във Ватиканската банка в Рим. Ако някой се заяде, остави ме аз да говоря с него. А сега, ако нямаш нищо против, искам да огледам сейфа.

Фон Хайсен набра комбинацията и отвори тежката врата. Лъснаха редица върху редица златни кюлчета с орела и пречупения кръст на Третия райх. Бръкна в чекмеджето с нагръдния кръст, отнет от Леви.

— Взех това от един евреин в лагера. — Диамантите около огромния рубин заблещукаха и в мъждивата светлина на мазето. — Ще стане твой, но чак след като се измъкна невредим от Германия.

Феличи прикри вълнението си. Не бе виждал нищо подобно на този кръст, но знаеше, че струва цяло състояние.

Дългурест американски войник свали карабината М1 от рамото си и махна заповедно на черния мерцедес и камиона да спрат пред бариерата на входа на градчето Маутхаузен. Пътят гъмжеше от танкове

и бронетранспортъори на 11-та дивизия на американците. Докато шофьорът на Фон Хайсен, преоблякъл се в обикновен панталон и пуловер, спираше плавно, ниско над тях профуча изстребител „Мустанг“.

— Вашите документи, моля — нареди на немски сержантът, командващ войниците при бариерата. — Доста далече сте от дома си, отче — добави, забелязал свещеническата яка на Фон Хайсен.

— Е, да, но угодните Богу дела нямат край, нали? — усмихна се любезно Фон Хайсен.

— Господа, накъде сте тръгнали, пътят е шибан... извинете, отче. Исках да кажа, че оттук до Виена е пълен хаос.

— Няма как, сержант, ще рискуваме — отвърна Феличи. — Имаме задача, възложена ни от Ватикана, и трябва да се доберем до Виена още тази вечер. Както вече каза отец Ернандес, не можем да отлагаме богоугодните дела.

— Щом е така, желая ви късмет — каза сержантът и им върна документите.

— Бог да те благослови, синко — благо изрече Феличи.

Фон Хайсен прибра паспорта си в тайника на куфарчето, където беше и орфаната карта на Леви Вайцман. Фатерландът беше разгромен, но Фон Хайсен беше решен да продължи търсенето на Кодекса на маите.

КНИГА ВТОРА

21.

Белият дом, 2008 година

— Господин президент, иранците вече разполагат с повече от 1800 килограма обогатен уран, годен за производство на ядрено оръжие, а това количество е предостатъчно за създаването на атомна бомба, с която да унищожат Стария град в Йерусалим или Тел Авив.

Вицепрезидентът Уолтър Монтгомъри, плешив и възпълен, плъзна пронизващия си поглед по седящите около лакираната махагонова маса в наскоро преоборудваната Ситуационна Зала на Белия дом, сякаш ги предизвикваше да оспорят твърденията му. В Съвета за национална сигурност участваха някои от най-влиятелните мъже и жени в Щатите — министърът на отбраната, държавният секретар, министърът на финансите, съветникът по националната сигурност, председателят на Обединения комитет на началник-щабове и директорът на националното разузнаване. Съветниците им седяха на столовете под новите плоски екрани по стените.

— Помолих ЦРУ да ни информира за положението в Иран — завърши сприхаво вицепрезидентът и кимна към мъжа, чакащ зад катедрата в единия край на масата.

Къртис О'Конър се бе завърнал наскоро след проведената тайна операция дълбоко в територията на Ислямска република Иран. Съзнаваше рисковете, ако САЩ започнат военни действия в трета поред страна от Близкия и Средния изток. Талибаните вече обезсмисляха усилията в Афганистан, в Ирак над четири хиляди американци бяха загубили живота си, още десетки хиляди останаха инвалиди.

— Операция „Сасанид“ започна преди две години, след като иранският президент Ахмадинежад отказа да спре обогатяването на уран в страната — обясни Къртис. — Операцията включваше прехващане на телефонни разговори, електронна поща и факсове, както и спътниково наблюдение на районите, за които предполагахме, че иранците изграждат ядрени съоръжения.

Шпионските спътници „Ключалка“ на Националната разузнавателна служба бяха с размерите на автобус и летяха с над шест километра в секунда по орбитите си 36 000 километра над планетата. Предаваните от тях изображения бяха с такова качество, че позволяваха да бъдат разчетени номерата на автомобилите и на сградите по улиците. Усъвършенстваните камери работеха и в инфрачервения диапазон, тъмнината и облаци не бяха пречка за тях. Но колкото и богата да беше информацията от спътниците, Къртис знаеше и какви пролуки има в нея.

— Въпреки денонощното наблюдение все още не засичаме надеждно системите от бункери и тунели на иранците и подозираме, че може би строят още заводи за ядрено гориво дълбоко под земята — подчерта Къртис. — Изображенията от спътниците не могат да ни дадат и точна информация какво се извършва в някоя сграда. Досега иранците са признали само за две ядрени съоръжения. Първото е в Исфахан, в централната част на Иран. — Той насочи точката от малкия лазер в ръката си към картата на стената. — Основната функция на завода в Исфахан е да преработва урановия концентрат в уранов хексафлуорид. Второто съоръжение е в Натанз. — Той посочи област южно от Техеран. — Макар че сега се опираме повече на технологиите, все пак можем да разчитаме на наши агенти на място и в двете съоръжения. — Къртис погледна язвително министъра на отбраната. — Един от агентите потвърди, че в Натанз има високоскоростни центрофуги, може би около 50 000, в които хексафлуоридът от Исфахан се преработва до обогатен уран с високо качество, подходящо за ядрени оръжия. Много ни тревожи новото съоръжение, което иранците строят в момента дълбоко под планините във Фордо, близо до техния свещен град Кум. — Той посочи хребет на югозапад от Техеран. — То се намира в база на Ислямската революционна гвардия и въпреки че е под управлението на иранската Организация за атомна енергия, малцина нейни служители знаят за него.

— Предназначено е за военни цели, така ли?

Президентът Денвър Харисън изглеждаше уморен и объркан. Към края на втория си мандат този човек се бе състарил видимо. Къртис отдавна смяташе, че той е неподходящ за поста си. Истинската

власт бездруго беше съсредоточена в ръцете на вицепрезидента Монтгомъри.

— Да, господин президент, местният ни агент е убеден в това. Преброил е само 3000 центрофуги. Твърде малко за производство на обогатен уран, който да използват в атомна електроцентрала...

— ... но достатъчно за няколко бомби — прекъсна го Монтгомъри. — Времето ни притиска, господин президент. Трябва да премахнем и трите съоръжения, и то още сега.

— Израелците вече обмислят този вариант — намеси се държавният секретар. — Заплахите на Ахмадинежад да изтрие Израел от лицето на земята изчерпиха търпението им и ние се опасяваме да не нанесат превантивен удар...

Държавният секретар не продължи, но всички в залата знаеха, че Израел е сред държавите, притежаващи ядрено оръжие, макар и да не признава това публично.

Когато през 1956 година харизматичният египетски президент Гамал Абдел Насър национализира Суецкия канал и заповяда в него да бъдат потопени десетки кораби с цимент, за да не го използва Западът, израелците не чакаха одобрението на своите могъщи американски приятели. Без дори да уведоми президента Айзенхауер, тогавашният министър-председател Давид Бен-Гурион изпрати танкове в контролираната от египтяните Газа, а парашутистите на генерал Ариел Шарон проникнаха дълбоко в Синайската пустиня и изненадаха египетските части в проходите само на няколко километра от Суецкия канал. Колко вероятно беше Израел отново да се реши на едностранни действия? Този въпрос тегнеше неизречен в залата.

— Иранците могат ли да ударят Израел? — попита президентът, взрян в Къртис.

— Засега не, но са съвсем близо до пробно изстрелване на нова версия на тяхната ракета „Седжил-2“. — Къртис показа на един от екраните снимка на най-новата иранска ракета тип „земя — земя“. — „Седжил-2“ ще може да носи ядрена бойна глава и ще бъде задвижвана от двигатели с твърдо гориво, подобни на двигателите в нашите стари ракети „Минитмън-1“. Макар че по нашите критерии технологията е остаряла, за иранците е голяма крачка напред и ще даде на тяхната ракета обсег от над 2000 километра. — Той натисна друг бутон на дистанционното и на втори екран се появи карта на Близкия изток и

Източна Европа. — Тогава биха могли да заличат не само Тел Авив и Йерусалим, но и да ударят по всяка наша база в Близкия изток дори от източната част на страната. А от западната част на Иран ракетите ще застрашават и градове като Атина и Истанбул.

— Това е още по-основателна причина да ги изпреварим — настоя вицепрезидентът.

Къртис завъртя глава.

— Господин президент, всички наши анализи показват, че ударът по Иран ще има катастрофални последствия. Например почти неизбежно е иранците в отговор да затворят за кораби Ормузкия пролив. Оттам минават осемдесет процента от световните доставки на петрол.

Лицето на Монтгомъри така се наля с кръв, сякаш всеки миг можеше да умре от инсулт, но Къртис продължи невъзмутимо:

— Господин президент, според нашите сведения съоръжението във Фордо е толкова дълбоко в планинските недра, че и най-мощните ни бомби за унищожаване на бункери няма да му навредят. Сред нашите аналитици преобладава мнението, че вместо да нападнем Иран, много по-добър вариант е да започнем диалог с управляващия елит на страната, както и със Сирия. Истинското средоточие на властта в Иран не е президентът Ахмадинежад, а висшият им духовник аятолах Хаменей. Ако Съединените щати възприемат по-уравновесен подход към проблема с окупираните палестински територии и окажат по-голям натиск върху Израел да спре строежа на еврейски селища в тях, както и да се стреми към мирно решение на палестинския проблем като цяло, според нас Иран би могъл да се държи по-разумно в преговорите.

— Стига, О'Конър! — обади се дрезгаво вицепрезидентът. — Позволявате си съждения далеч над равнището на вашата служебна компетентност и очевидно не сте осведомен за експериментите, които провеждаме в Аляска. — Президентът го погледна озадачено. — Сеизмична томография, господин президент. Радиовълни с много ниска честота, които могат да бъдат насочвани, за да установяваме точното положение на подземни съоръжения. Новите данни дават надежда, че ако мощността бъде увеличена достатъчно, тунелите и всичко в тях ще бъде разрушено.

— Свържете ме със заместник-директора Уайли. Веднага! — излая Монтгомъри към секретарката, щом нахълта в кабинета си.

Заместник-директорът на ЦРУ по оперативната дейност отговаряше за всички тайни операции на САЩ по света. Хауърд Дж. Уайли беше вторият по могъщество човек в ЦРУ. Често знаеше повече и от директора.

Когато чу гласа му по защитената линия, Монтгомъри изръмжа:

— За какъв се мисли онзи шибаняк О'Конър?

— И аз току-що научих, господин вицепрезидент. Уверявам ви, ще бъде наказан.

— Наказан ли? Заслужава да го изритате! Ако слушаме такива като О'Конър, накрая ще поканим Ахмадинеджад и смахнатите му имами на барбекю пред Белия дом! Разкарайте го от Вашингтон. Станал е дупе и гащи с онези чекиджии в Държавния департамент. Пратете го да държи под око скапаняка Мугабе и неговите гангстери в Зимбабве. Още по-добре ще бъде да го натирите в Аляска. Чух, че там температурите паднали до четиридесет градуса под нулата. Нека поживее с хъскитата и белите мечки, за да започне да гледа по-практично на живота.

— Смятайте, че вече е там, господин вицепрезидент — отговори Уайли, но само си похаби думите.

Връзката бе прекъсната.

22.

Гакона, Аляска

Виелицата беше незапомнено свирепа. Вледеняващи ветрове брулеха долината на Медната река с над сто километра в час. Къртис погледна екраните на охранителните камери и потрепери неволно. Температурата бе паднала до минус петдесет градуса. Аляска беше може би най-гадното място, в което да отпразнуваш четиридесет и втория си рожден ден, каза си той мрачно, докато поредният напор на урагана връхлиташе центъра за управление на HAARP — Програмата за високочестотни активни изследвания на полярните атмосферни явления. Този наглед безобиден научен проект се извършваше и ръководеше от база в полярната пустош близо до Гакона, на 320 километра североизточно от Анкоридж. Къртис обаче знаеше достатъчно за предвидените експерименти.

Навън преспите се трупаха около сто и осемдесетте мощни антени, разположени на повече от 150 декара. Всяка беше висока повече от дващест метра, а общо антените можеха да постигнат смайващата мощност от 3,6 милиарда вата в радиочестотите.

— Тази буря доста се развилия.

Доктор Тайлър Джаксън, старшият учен, назначен от ЦРУ в проекта, се шумгна приведен през двойната врата и избърса снега от ъгловатото си лице и пясъчнорусата брада.

Високият мъж още на младини бе свикнал да влиза прегърбен през нормалните врати, а вече беше на шейсет и четири и приближаваше времето да се пенсионира. Работеше за „Фирмата“ повече от четири десетилетия, но също като Къртис невинаги се съгласяваше с официалната политика, налагана от шпионската централа в Лангли, щат Вирджиния.

— Задава се и друга буря — промърмори Къртис. — Иранците току-що проведоха още едно пробно изстрелване на „Седжил-2“.

Само за две седмици, откакто пристигна в Гакона, между двамата се установи взаимно доверие. Не само защото Къртис също бе

започнал като учен и не само защото и двамата имаха най-високия достъп до секретни материали.

— Погледни това.

Къртис пусна на един от мониторите записа от спътник. Тежащата двайсет и шест тона ракета се издигна величествено в нощното небе над Иран от изпитателния полигон в Семнан, недалеч от Техеран.

— Напредват твърде бързо — съгласи се Джаксън.

— Следващата стъпка за тях е тристепенен ракетен двигател... и тогава градове като Рим и Лондон също ще бъдат в обсега им.

Къртис кимна.

— Може и да не остава много време дотогава. Като се сетя за първата изстреляна от тях ракета — виждаше се как разни парчетии падат от нея, щом се отдели от стартовата площадка... А само година по-късно изведеха спътник в стабилна орбита.

— Как мислиш, получават ли помощ? Малко се откъснах от света тук.

— Аз знам, че им помагат. Видях сведенията от наш агент в Иран. Първо, за корпуса на ракетите са имали нужда от извънредно здрава стомана с ниско съдържание на въглерод — тя е задължително условие, за да намалят собственото тегло на ракетата. Има международни споразумения износът ѝ да се контролира, но иранците успяха да си купят отнякъде, значи има кой да им я продаде. А сплавта на волфрам и мед, която им е нужна за направляващите лопатки в ракетния двигател с твърдо гориво, също е забранена за износ, но си набавиха някак и нея... може би от Китай.

— За какво им е сплав, съдържаща волфрам?

— Реактивната струя от този двигател съдържа алуминиев окис, който износва материалите страховито, но иранците създадоха и реактивно сопло, и направляваща лопатка, които издържат шейсетте секунди работа на първата степен на ракетата. Ако се справят с проблемите около защитата от прегряване и ако създадат ядрена бойна глава, съотношението на силите в света ще се промени рязко.

— Според тебе близо ли са до това?

Къртис кимна отново.

— Знаем, че те строят нов завод за обогатяване на уран близо до свещения град Кум, но е заровен толкова надълбоко в плътните скали

на планината, че е почти невъзможно да бъде ударен, поне с конвенционални бомби. В Пентагона се опитват да създадат ново мощно оръжие за проникване през такава защита. Ще съдържа тонове експлозиви и ще го носят бомбардировачи, невидими за радарите, но може би и то няма да се справи с укрепени бункери в планинските недра.

— Това може би обяснява защо ни притискат да ускорим нашите експерименти тук, което си е същинска лудост.

— Толкова ли е опасно?

— Хипотезите ни още не са потвърдени, а това е предостатъчна причина да бъдем предпазливи.

— Опитай се да кажеш това на вицепрезидента...

— Именно. Или на безразсъдните шефове на Пентагона. Виждал ли си предложението за „Операция Ефир“?

— Без подробностите.

— Състои се от три фази. В първата импулс с мощност три милиарда вата трябва да нагрее и да вдигне равнището на йоносферата, за да видим можем ли да отклоним ракета от траекторията ѝ. А в последната ще се мъчим да намерим начини да контролираме климатичните процеси — военните се опитват да постигнат това още от Виетнамската война. Но макар че и тези експерименти може да се окажат много опасни, най-много ме тревожи втората фаза.

Джаксън включи флаш памет в компютъра на Къртис и пусна презентация, отбелязана със „Строго секретно“.

— Във втората фаза вълни с крайно ниска честота трябва да бъдат насочени към земното ядро. Това наподобява методите на добивната индустрия, която използва сеизмична томография, за да търси залежи на петрол и природен газ.

— Да, но те използват мощност от трийсет, четирийсет вата, нали?

— Точно така. Знаем, че при по-висока мощност можем да получим изображения на тунели и бункери. В Пентагона обаче искат да проверим възможно ли е да постигнем такава мощност в самия край на диапазона, че направо да унищожим подземните съоръжения... А ядрените инсталации на Иран май са на първо място в списъка.

Къртис подсвирна.

— Наистина ли сме готови да бомбардираме земното ядро с три милиарда вата?

— Има твърде влиятелна група във Вашингтон, която иска непременно да получи резултат. Опасявам се, че нашият директор е само марионетка и прави каквото му заповядат. Знаеш ли какво означава „колебания на Чандлър“?

Къртис кимна. През 1891 година американският астроном Сет Карло Чандлър открил, че земната ос се колебае с отклонение до петнайсет метра.

— Един от най-уважаваните индийски сеизмолози — продължи Джаксън — се позова на данни от международната служба, наблюдаваща въртенето на Земята. През трите месеца преди унищожителните земетресения и цунами през 2004 година колебанията на Чандлър са нараснали значително. Обикновено за година се случва не повече от едно земетресение над 7 степен по скалата на Рихтер, но на 23 декември 2004-та имаше мощно земетресение в подводната падина Макуори до Нова Зеландия със степен 8,1. Само три дни по-късно имаше още по-мощно земетресение, около девета степен, ако не се лъжа... и то предизвика онези цунами, които погубиха стотици хиляди хора по бреговете на Азия. Честотата на тези силни трусове нараства, а колебанията на Чандлър са предизвикани от разпределението на масата в разтопеното външно ядро на планетата, както и на земната кора и океаните.

— Тоест ако започнем да бомбардираме ядрото с милиарди ватове електромагнитна енергия...

— ... можем да предизвикаме още по-големи отклонения на оста. Това си е безумие, но адмиралите и генералите не желаят да ни чуят.

— Нито пък политиците. Има ли други данни, които да свързват колебанията на оста с честотата на земетресенията?

— През 1967 година двама канадци предложиха теорията на Масинха-Смайли, която обяснява тази връзка, но повечето учени не й обърнаха внимание. Има и нещо по-лошо.

Джаксън се премести при друг компютър и на монитора се появи впечатляваща снимка, направена от орбиталния телескоп „Хъбъл“.

— Това е галактиката NGC 1300, която по вселенските мащаби не е толкова далече от нас — на около шейсет и девет милиона

светлинни години от Земята. Диаметърът ѝ е 88 000 светлинни години.

Къртис се взираше в прекрасното изображение на спиралната галактика — гигантско червено-синьо колело с два спирални ръкава в съзвездието Еридан.

— Хъм. Значи е широка осемдесет и осем хиляди светлинни години... Възголемичка е, бих казал.

Джаксън се ухили.

— Е, ако се замислиш за размерите на цялата вселена... Само в нашия Млечен път има между 200 и 400 милиарда звезди. Умножи това по около 200 милиарда галактики в известния ни космос и губиш способност да си представиш кое колко е голямо. Из този безкрай има трилиони планети и е нелепо да смятаме, че само на Земята има живот. Аз обаче избрах снимката на NGC 1300, защото е подобна на нашата и центърът ѝ се вижда съвсем отчетливо. — Джаксън посочи екрана. — А този център е огромна черна дупка с невъобразима гравитационна и електромагнитна енергия.

— Галактиката изглежда плоска... почти като диск.

— Вярно. И двамата знаем, че с въздействието си черните дупки сплескват всичко наоколо. Нищо, дори светлината не може да им избяга, затова ги наричаме „черни“. Тъкмо това тяхно могъщество задържа звездите и планетите им в орбита около галактическото ядро. Но на всеки 26 000 години Слънчевата система пресича плоскостта на диска, оформен от черната дупка в центъра на нашата галактика. Представи си, че черната дупка е по средата на плоска чиния. В тези случаи Слънчевата система се изравнява с ръба на чинията... — Джаксън помълча, потиснат от значението на следващите думи, които се канеше да изрече. — Поредният цикъл от 26 000 години завършва през 2012 година и отново ще се озовем точно срещу черната дупка.

— И това би могло да обясни някои от екстремните климатични явления напоследък?

— Да. Намесваме се в равновесието на Земята, тъкмо когато е най-неустойчива по орбитата си. Отгоре на всичко земното магнитно поле е най-слабо за целия период, откакто се правят измервания. Полусите се местят из арктическата и антарктическата ледена пустош с повече от трийсет километра годишно. Ако съчетаеш това с най-новите данни на НАСА за слънчевите изригвания, които са с

незапомнена активност, бъдещето на нашата планета се оказва несигурно, меко казано.

— Виждал съм таблиците — съгласи се Къртис, докато обмисляше трескаво бездната, която можеха да отворят пред човечеството експериментите в Гакона.

— А енергията на слънчевите петна продължава да нараства рязко — добави Джаксън. — Според НАСА тя ще достигне своя максимум също през 2012 година на равнища, каквито не сме наблюдавали досега. Може пък индианците хопи и майте да са предусетили нещо...

— Нима мислиш, че има някакъв смисъл в тези мистични врили-некипели?

— Не е изключено. Ние се смятаме за доста напреднала цивилизация, но още през 850 година майте са предсказали, че в 11:11 часа в петък, 21 декември 2012 година нашата планета ще се изравни с плоскостта на черната дупка в Млечния път. Астрономите потвърдиха, че изчисленията на майте са били точни до секундата. Щом са можели да направят толкова точно предвиждане, и то 800 години преди Галилео да погледне през първия си телескоп, дали не е време да се опомним и да приемем много по-сериозно тяхното предупреждение?

23.

Вашингтон

Вицепрезидентът Уолтър Монтгомъри бе поканил неколцина висши служители от ЦРУ на малък прием на моравата пред своята официална резиденция — достолепна бяла сграда от деветнайсети век. Помоли обаче заместник-директора Уайли да дойде по-рано, за да поговорят насаме в библиотеката на първия етаж.

Тази стая беше обзаведена с мебели от бяло дърво, имаше бледобежови тапети и удобни кресла в същия оттенък. В нея се долавяше очарование, на което и двамата мъже несъмнено бяха чужди.

— Уверен съм, че онзи мръсник О'Конър се радва на природните красоти в Гакона — изръмжа Монтгомъри и покани с жест Уайли да се настани в креслото срещу него.

— Най-близкото място до Сибир, където можех да го изритам — похвали се заместник-директорът. — Ще остане там, докато не измисля някакво по-трайно решение за него.

— Добре. А сега да те попитам — видя ли последните твърдения на онази кучка Вайцман? — Вицепрезидентът подхвърли на изящната масичка новия брой на „Археология на маите“.

Погледът веднага се приковаваше в корицата, на която доктор Алета Вайцман изглеждаше твърде привлекателна до Пирамидата на изгубения свят в джунглата, погълнала Тикал. И заглавието се набиваше на очи:

**„ВАЙЦМАН ТВЪРДИ, ЧЕ ЦРУ Е ЗАМЕСЕНО В МАСОВО УБИЙСТВО В ГВАТЕМАЛА.
ОТПРАВЯ ОБВИНЕНИЯ И СРЕЩУ ШКОЛАТА НА ДВЕТЕ АМЕРИКИ.“**

Уайли знаеше, че фактите зад това заглавие са погребани в дебрите на джунглата, а неговите подбуди да не допусне разгласяването на истината бяха несравнимо по-силни от тези на вицепрезидента. Да съобщи ли на Монтгомъри за дневниците, които бе

водил човекът на ЦРУ в Сан Педро — бившият комендант на лагера Маутхаузен? Дневници, чиято следа се губеше...

— Хауърд, не е нужно да ти напомням, че изборите приближават — гневно продължаваше вицепрезидентът, — а ние сме затънали до коленете в лайната на Ирак и Афганистан. Нито президентът, нито аз искаме журналистите пак да подхванат разузнаването, тайните затвори или мъченията. Впрочем и шибаните гватемалци. Или мексиканци, венецуелци или който и да е друг в онова сметище на юг. Никсън беше прав за Централна Америка. На никого не му пука за нея.

— Съгласен съм, господин вицепрезидент. Сборище на боклуци.

— Не знам как ще го направиш, но искам да притиснеш тази Вайцман. Научи кой издава разрешенията за експедиции и им прати нещо от името на благодарен анонимен дарител с условието тя да попадне в черния списък. И без това една побъркана жена, която смята, че не Колумб е открил Америка, не заслужава да бъде археоложка. Ако има и най-слабия признак, че се кани да разкрие наши операции в Гватемала, Парагвай или където и да било, отърви се от нея. И се постарай гнусните медии да не споменават ЦРУ!

— Разчитайте на мен, господин вицепрезидент. Когато приключи с Вайцман, а и с О'Конър, онези данни на „Асошиейтед Прес“ ще бъдат още по-благоприятни за нас.

И Уайли, и Монтгомъри бяха насърчени от допитването на „Асошиейтед Прес“, според което дванайсет процента от американците никога не бяха чували за ЦРУ или не знаеха с какво се занимава.

Когато излизаше от резиденцията по-късно вечерта, Уайли вече бе замислил поредния ход на своята зловеща шахматна дъска. Налагаше се да върне О'Конър от Аляска, но пък щеше да се отърве веднъж завинаги от Вайцман.

24.

*Централата на ЦРУ
Лангли, Вирджиния*

За разлика от своя предшественик, заместник-директорът Уайли никога не оставяше вратата на кабинета си отворена. Къртис пренебрегна възраженията на секретарката му, почука уверено на вратата и влезе. Първо забеляза промененото обзавеждане. Предишната му задача беше да не допусне терористична атака на ислямски екстремисти срещу Олимпиадата в Пекин. Смяташе тогавашния заместник-директор Том Макнамара за свой съмишленик, който също настояваше за преговори с иранците и сирийците, вместо да се стреми към затъването на Щатите в поредната безнадеждна касапница в Близкия изток. Макнамара упорито отказваше да изхвърли кафявите дивани с напукана и прокъсана кожа, но тях вече ги нямаше заедно със сърдечния поздрав на предишния му шеф: „Здрасти, приятел! Настани се удобно“.

— О’Конър, много се проточи пътуването ти от Аляска. Седни — нареди Уайли, без да го погледне, и посочи тесен стол с права облегалка, докато се взираше в отвореното на лакираното бюро досие в червена папка.

Къртис се подсмихна мислено. Предлагаш на посетителя неудобен стол и не му обръщаш внимание — класическа грубиянска тактика за налагане на надмощие, която трябва да го изнерви, но често се използва именно от неуверени в себе си хора. Той огледа преобразената стая. На облицованите с дървена ламперия стени бяха окачени картини с маслени бои — все сцени от Гражданската война. Иначе навсякъде се виждаха безчет снимки на Уайли с какви ли не важни особи. Имаше и една с вицепрезидента, но Къртис се вторачи в онези на масичка до стената. На първата бяха Уайли и папа Йоан Павел II заедно с кардинал, чието име не знаеше. След време обаче щеше да опознае Салваторе Феличи твърде добре.

Нямаше съмнение обаче с кого е съвсем младият Уайли на втората снимка — стоеше пред вашингтонския хотел „Мейфлауър“ до

усмихнатия Дж. Едгар Хувър, дългогодишния директор на ФБР. Къртис умуваше какви по-точно са били отношенията на Уайли с Хувър. Знаеше, че заместник-директорът не се е женил никога. Започнал кариерата си във ФБР и стремглавото му издигане породило множество коментари дори в старомодните по онова време вестници, които иначе не се заяждали с „героя“ Хувър. Само за половин година новакът Уайли, който нямал никакъв оперативен опит, бил назначен в личния екип на Хувър.

— О'Конър, имам нова задача за тебе — каза най-последно заместник-директорът.

— А аз тъкмо свикнах с Аляска...

Уайли го изгледа навъсено. Сред хората от разузнаването той беше известен с прякора Невестулката. Имаше квадратно лице, дълъг тънък нос и високо чело. Острата червеникава коса беше вчесана назад. С ръст метър и шейсет Уайли явно се чувстваше оцетен от природата и Къртис се зачуди дали безмилостната му наглост се дължи на Наполеонов комплекс, на някогашната близост с Хувър или просто на факта, че си е боклук по рождение. Каза си кисело, че вероятно се съчетават и трите причини.

— Това е нашето досие за доктор Алета Вайцман. — Заместник-директорът побутна към него тънката папка. — Тя е археоложка и работи за онова долнопробно правителство в Гватемала, което накарахме да си кротува още преди десетина години. Археолозите трябва да ровичкат древни кости, а не да отварят голяма уста като нея.

— Хауърд, мислех, че си имаме достатъчно грижи с Бен Ладен и талибаните. За какво ни е да се занимаваме със световно неизвестни археоложки?

Лицето на Уайли доби цвета на косата му.

— Мамка му, О'Конър, аз решавам какво е важно! — Юмрукът му се стовари на бюрото. — От тебе се иска само да научиш всичко за кучката, а после да ѝ затвориш устата!

— Това ми изглежда прекалено. Може да е на корицата на това списание, но читателите му сигурно се броят на пръсти. Няма да попадне в телевизионните новини.

Заместник-директорът пак впи поглед в Къртис и веничките по слепоочията му се издуха.

— О'Конър, стъпваш по тънък лед. Вицепрезидентът е вбесен от предложенията ти за преговори с терористи, затова предлагам да оставиш анализа на мен и просто да си вършиш шибаната работа!

Думите на Уайли потвърдиха подозренията на Къртис. Заповедта идваше от най-горния ешелон на властта и Невестулката спазваше строго правилата на ЦРУ за мръсните операции — „Нито дума черно на бяло“.

— Вайцман ще участва в някакво тъпо сбирание на археолози следващия месец — продължи заместник-директорът, а очите му още святаха яростно. — Ти ще се вмъкнеш между тях като човек със силен интерес към археологията на майте, така че започвай да зубриш професионалния им жаргон.

Уайли стана и се изпъна в цял ръст, доколкото можеше. Срещата бе приключила. Къртис спря напирещата усмивчица. Изправен, Уайли изглеждаше още по-нисък, отколкото седнал.

Къртис си тръгна умислен. Усетът, изострен от безбройните часове, посветени на опасни операции, му подсказваше, че в случая с Вайцман крият твърде много факти от него. Но какви? Знаеше, че намесата на ЦРУ и Белия дом в Гватемала има дълга и кървава история. Дали доктор Вайцман не се е натъкнала случайно на операции на ЦРУ в Централна Америка? Той се запъти право към архива.

Хауърд Уайли позяпа през прозореца няколко минути, докато се уталожил кипящият му гняв. Вицепрезидентът беше прав — О'Конър е вироглавец, на когото не бива да се доверяват. Още докато преглеждаше електронната си поща, както винаги препълнена, Уайли бе решил, че се нуждае от резервен план, за да бъде изпълнена неговата заповед. Отвори съобщение от Салваторе Феличи, един от най-влиятелните кардинали във Ватикана.

„Приятелю, поздравявам те за новото ти назначение, което заслужаваш напълно!

Светият отец ме помоли да ти предам неговата благодарност за размяната на информация относно Близкия

изток миналата седмица. За нас срещата беше много полезна и мога да те уверя, че държавният секретар на Ватикана ще прави всичко възможно, за да подкрепи устията на вашия президент в този проблемен регион.

В момента ние на свой ред сме все по-разтревожени от заплахите за нас в Централна Америка — изумени сме от равнището на подкрепа, която получава там т.нар. «теология на освобождението». Папа Йоан Павел II беше твърд противник на това движение и нашата позиция стана още по-категорична при новия папа.

Прилагам към писмото статия от една гватемалска археоложка — доктор Вайцман. Спомняш си, че когато бяхме в столицата на Гватемала преди време, имахме неприятности с нейния баща. Дъщерята е още по-опасна. Тя не само е настроена критично и към ЦРУ, и към Ватикана, но както научавам от свои източници, започнала е собствено разследване на смъртта на нейните близки. Тази заплаха трябва да бъде отстранена, преди да навреди непоправимо на нашите интереси.“

Уайли вдиша рязко от досада. Електронната поща между неговия сървър и компютъра на Феличи минаваше по криптирана линия, но си оставаше напълно достъпна за четене в източника. Кардиналът бе нарушил основно правило — операцията, която обмисляха, не биваше да се споменава писмено в никакъв случай. Прегледа писмото до края:

„Ще бъде от полза за нас, ако можем да обсъдим лично общите поводи за безпокойство. Кога би могъл да дойдеш в Рим? Редовната размяна на информация би могла да се съсредоточи върху Централна Америка, а ако имаме време, ще ти уредя и лична среща със Светия отец.

Наскоро получих няколко сандъка с превъзходно вино от приятели в Бордо и ще можем да обсъдим особените моменти в тези проблеми, докато се наслаждаваме на бутилка прекрасно червено вино.“

Твой брат по вяра: Салваторе Феличи

Хауърд Уайли завъртя креслото и се загледа разсеяно над моравата към дърветата по брега на река Потомак. Пръстите на едната му ръка потропваха по бюрото. Винаги можеше да отрече, че е знаел за възложеното убийство, а ако О'Конър случайно загинеше при нещастен случай, никой нямаше да задава излишни въпроси. Трябваше да се допита до Феличи за контактите му в подземния свят на Рим.

Откакто папа Пий XII удостои с орден Дивия Бил Донован, връзките между Ватикана и ЦРУ ставаха все по-близки. През 1978 година Розалин, съпругата на тогавашния президент Картър, бе приета на частна аудиенция от папа Йоан Павел II и му връчи писмо от Вашингтон, което правеше официални контактите, започнали още по времето на Донован. С писмото си Картър одобри редовни информационни срещи между ръководители на ЦРУ, папата и високопоставени кардинали. Ако се наложеше, директорът на ЦРУ и Уайли биха могли да се свържат със Светия отец на личния му номер — вътрешен 3101 в централата на Ватикана. Уайли обаче предпочиташе да поддържа връзка с Феличи.

Нямаше никакъв проблем да организира поредната размяна на информация, посветена на нарастващите заплахи за католическата църква в Централна Америка.

25.

Виена

Конференцията за майките щеше да започне в осем и половина сутринта, но Къртис зае позицията още в седем — можеше да наблюдава през витрината на кафенето входа към дома на Алета в квартала Щефансдом.

Към осем без четвърт археоложката излезе от сградата, пременена в черен костюм с панталон и черни боти до глезените. Къртис я последва на достатъчно разстояние, докато се увери, че тя отива към станцията на метрото, после се върна към сградата, където беше нейният апартамент. В двора се влизаше откъм „Щернгасе“, близо до една от най-известните виенски книжарници за издания на английски език. Дървената врата беше дебела и здрава, но за човек с опита на Къртис не беше никакво препятствие. Огледа тясната улица, но имаше само трима минавачи, които се отдалечаваха от него. След секунди затвори вратата безшумно и се озова в безлюден двор с няколко входа, защитени със стоманени врати.

На домофона до най-близката врата апартамент номер четири беше отбелязан само с фамилията Вайцман. Той поклати глава — тези врати само залъгваха обитателите на жилищата, вместо да ги предпазват наистина. Бръкна в куфарчето си и половин минута по-късно преодоля и това препятствие. Изкачи стъпалата и застана пред вратата на апартамент номер четири. Същият тип брава... Къртис бе завършил с превъзходни резултати множество курсове на ЦРУ. Спомни си за миг стария майстор в отварянето на сейфове, когато Управлението бе привлякло да учи агентите на незаконния си занаят. На югоизток от Ричмънд в щата Вирджиния се намираше военноморската база „Кемп Пиъри“, която всъщност беше един от най-секретните центрове за обучение на ЦРУ. Къртис бе прекарал стотици часове там, за да овладее по-сенчестите страни на професията си.

Скоро затвори тихо отвътре и тази врата. По късия коридор се влизаше в дневната с изглед към „Щернгасе“ и „Юденгасе“. Друг коридор вляво водеше покрай просторната кухня към спалните и

банята. Той огледа дневната. Мъхести бели килими и плюшени завеси в златно и черно допълваха мебелите в стил рококо. Взря се по-продължително в книгите по рафтовете на махагоновата библиотека. Както и очакваше, много от тях бяха посветени на археологията, особено на маите. Имаше трудове на легендарния Алфред Модсли, който в края на деветнайсети век поставил началото на съвременните проучвания за цивилизацията на маите. Видя и изследванията на Дж. Томпсън — „Аритметиката на маите“ и „Слънчевият календар на маите“. На други рафтове откри книги на Айнщайн, Ервин Шрьодингер и Макс Планк с посвещения на авторите за професор Леви Вайцман. Подсвирна тихичко и си спомни студентските си години в „Тринити колидж“ в Дъблин. Как напрягаше ума си да вникне в уравненията на Шрьодингер, описващи толкова трудните за разбиране явления в квантовата механика като движението на електрона около атома. Очевидно Леви Вайцман се бе сприятелил с някои от най-изтъкнатите учени в историята на човечеството.

В големия апартамент имаше три спални и в една от тях библиотечните шкафове също бяха от пода до тавана. Къртис провери големия вграден сейф, но се оказа заключен. Би загубил прекалено много време в отварянето му, затова отиде в съседната спалня. Претърси я внимателно, но не намери нищо, което би обяснило защо във Вашингтон се бяха захванали с Алета Вайцман. Взе от нощното шкафче папка, надписана „Архиви в Бад Аролсен“. През 2006 година германското правителство се бе съгласило най-после да направи достъпни нацистките архиви за седемнайсет милиона души, които били затворени, изтезавани или избити от Третия райх. На шкафчето имаше и две книги — „Попол Вух“, свещената книга на киче, едно от най-могъщите племена сред маите, и „Тайният код на маите“ от монсиньор Матиас Дженингс. Къртис предположи, че Алета Вайцман ще присъства на лекцията на Дженингс. Остави всичко, както го завари, и влезе в банята.

Отвори шкафчето. Между тоалетните принадлежности изпъкваше единственият флакон „Сарафем“, пълен до половината с лилаво-розови капсули. Той ги сравни с таблетите и капсулите във всевъзможни цветове, размери и форми, които имаше в куфарчето. Питаше се за какво ли са предписали на Алета флуоксетин, най-известен с търговската марка „Прозак“, а специално за жени —

„Сарафем“. Дали пиеше лекарството заради остра форма на предменструален синдром? Или лекарите са установили, че страда от депресия? Предполагай, че второто е по-вероятно, но беше най-малкият проблем на Вайцман, щом някой в сградата на „Пенсилвания авеню“ 1600 искаше главата ѝ на тепсия.

В едно от пликчетата намери капсула, която не можеше да бъде различена от онези във флакона. Поредното „аспиринче“, както се шегуваха симпатягите от отдела за наука и технологии в Лангли. Тази капсула обаче съдържаше огромно количество морфин, равно на 200 милиграма хероин — над два пъти повече от смъртоносната доза дори за закоравял наркоман. Австрийската полиция би установила наличието на морфин в кръвта на жертвата, журналистите биха се впуснали в догадки. Но без явен мотив за престъпление и без други отровни капсули във флакона накрая биха стигнали до подозрението, че Вайцман се е пристрастила към морфина. Накрая медиите биха загубили интерес към остарялата новина, а съдебният лекар не би успял да стигне до категорично заключение.

Къртис обаче се колебаеше и си припомняше разговора с Уайли: „От тебе се иска само да научиш всичко за кучката, а после да ѝ затвориш устата!“. И пак го тормозеше въпросът „Защо?“. „О’Конър, стъпваш по тънък лед!“

За пръв път в дългата си кариера Къртис О’Конър наруши заповед, и то заповед за отстраняването на „явна заплаха“, която можеше да бъде издадена само с одобрението на президента. Но Къртис подозираше, че президентът дори няма представа с какво са се захванали вицепрезидентът, Уайли и празноглавците в Пентагона. Прибра „аспиринчето“. ЦРУ вече не беше организацията, към която се присъедини преди почти две десетилетия. Нямахме да посегне на живота на тази жена, докато не разбере защо във Вашингтон я искат мъртва.

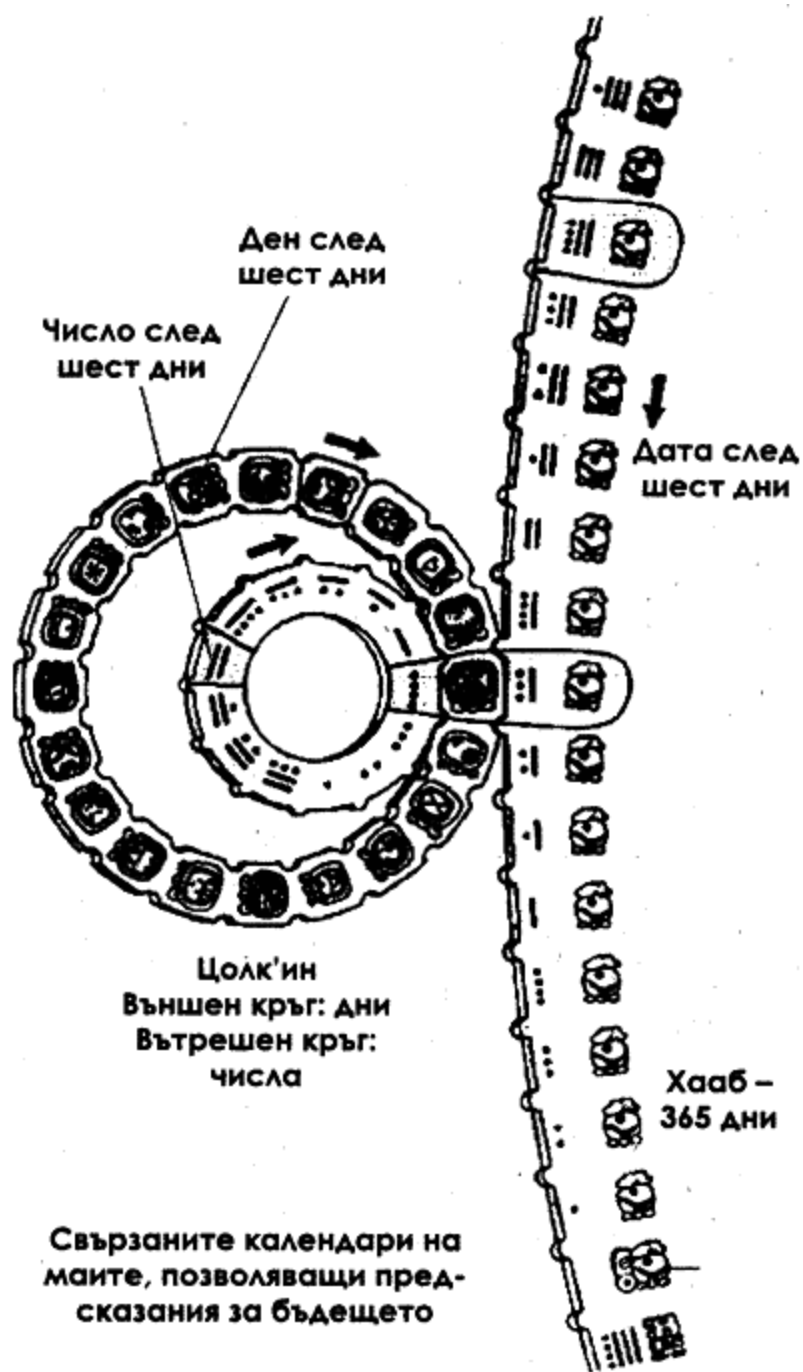
26.

Ватикана, Рим

Префектът на Конгрегацията за доктрината на вярата^[1] — кардинал Салваторе Феличи, седеше зад огромното си бюро в пищно обзаведения кабинет, разположен в „Палацо дела Сакра инквизиционе“. Този мрачен дворец все още носеше името на Светата инквизиция. Бащата на Салваторе — Алберто, някога беше доверен съветник на папа Пий XII, а кардиналът продължаваше семейната традиция, като се бе посветил на католическата църква.

Висок и мускулест, Феличи се гордееше с чудесната си черна коса, само тук-там прошарена и прилежно вчесана назад под алената кардиналска шапка. Имаше издължено ъгловато лице и голям орлов нос. И погледът на сивите очи му придаваше сходство с хищна птица.

В момента четеше статия от гватемалската археоложка доктор Вайцман и се ядосваше все повече. Статията му бе изпратена от папския нунций в столицата на Гватемала. Червената химикалка в ръката му беше готова да подчертае поредното възмутително твърдение, докато той се опитваше да проумее диаграмата за календара на майте в статията:

„За разлика от нашите линейни календари, календарите на маите, както показва диаграмата, са мерили времето на кратки и дълги цикли и така давали възможността да предсказват по-важните повтарящи се явления. Краткият и дългият календар са били свързани

подобно на зъбни колела. По-големият кръг — Хааб, се е основавал на земните цикли и в него са използвани 18 месеца по 20 дни, тоест общо 360 дни. Кратък допълнителен месец от 5 дни е допълвал годината до 365 дни. По-малкият кръг — свещеният Цолк'ин, се е основавал на циклите в звездния куп Плеяди в съзвездието Телец. Двайсет и първият ден от декември 2012 година бележи рядко, случващо се веднъж на 26 000 години съвпадение в календарните кръгове, които могат да дават предсказания за 4, 4000 или 40 000 дни в бъдещето.

Живеем в «края на дните» по календара на маите — края на период, определен съвсем точно от движението на планетите. Големият цикъл, състоящ се от 26 хилядолетия (по-точно от 25625 години), се състои от пет по-малки цикъла по 5125 години. Маите открили, че нашето слънце, наричано от тях Кинич-Ахау, застава на една линия с центъра на галактиката веднъж през всеки малък цикъл.

Има достатъчно данни, които потвърждават точността на предвижданията, направени от маите. Преди повече от хилядолетие те са определили момента на слънчевото затъмнение на 11 август 1999 година до последната секунда — 11:03:07 по Гринуич. Това беше затъмнението, наблюдавано от най-много хора в цялата история.

Живеем в петия слънчев цикъл. Открити в Гватемала каменни стели на маите отбелязват, че четири предишни цивилизации са били напълно унищожени от ужасяващи бедствия, предизвикани от изравняването на слънцето с центъра на галактиката. Мощната енергия от галактическият център поражда слънчеви изригвания с невъобразима сила, съчетани с обръщането на полюсите в собственото магнитно поле на слънцето. Можем ли да направим нещо? Древен кодекс на маите крие ключа за оцеляването ни, но старейшините на потомците на маите не разкриват къде се намира този кодекс.“

Феличи написа в полето на страницата с острия си четлив почерк:

„Езическите ритуали на маите открай време са заплаха за единствената праведна вяра. Имало е защо да бъдат изгорени библиотеките им. Ако Кодексът на маите съществува, задължително е да бъде взет и съхраняван в нашия таен архив. Вайцман също го търси и трябва да бъде наблюдавана.“

Кардиналът върна списанието в купчинката документи за четене и се взря за малко в портрета на Томазо де Торквемада, изпъкващ по средата на библиотеката. Някогашният Велик инквизитор на Испания и несломим защитник на вярата беше неговият неизчерпаем източник на вдъхновение.

Феличи се надигна иззад бюрото и прекоси стаята безшумно по мекия червен килим към отсрещната стена. Безценната картина „Свети Жером“, рисувана от Леонардо да Винчи, привличаше погледа, взета временно от ватиканската Пинакотека. Свети Жером пък беше любимият светец на Салваторе Феличи. През 393 година Жером бе заклеил половите сношения като поквара, а Феличи също беше убеден, че съпружеските двойки трябва да си ги позволяват единствено с цел зачеване на деца. Бутна настрана подвижната рамка с картината, набра шифъра на скрития сейф и извади яркочервена папка, на която бе отпечатан в златно личният му герб. Тя съдържаше копие от досието на ЦРУ за доктор Алета Вайцман, които Уайли му бе изпратил миналата седмица с дипломатическа поща. В папката бяха и редовните доклади на папския нунций в Гватемала — много от тях се отнасяха за идването на власт на левичарски правителства в Латинска Америка и тяхната враждебност към Ватикана.

Феличи се настани отново на мекото кожено кресло. Дворецът на Светата Инквизиция бе построен през 1571 година от папа Пий V. През онова столетие Светият престол се отнасял с благоволение към масовите изтезания, прилагани от инквизиторите. А онези, които отказвали да се подчинят и да склонят глави пред католическата догма, завършвали живота си в пламъците на кладите. Инквизицията се

превърнала в едно от страшилищата на Европа. Ватикана бе дал по-благовидно име на наследилата я институция — Съвет по вероучение, но той се помещаваше във все същата сграда и все още разследваше всеки случай на ерес. Както и Алета бе подчертала другаде в статията си, кардинал Йозеф Ратцингер бе оглавявал съвременната Инквизиция двайсет и четири години и си бе заслужил прякора Божия ротвайлер, преди да бъде избран за папа Бенедикт XVI през 2005 година. Път нагоре, по който се бе устремил неотклонно и кардинал Салваторе Феличи. На шейсет и две години той беше сред най-безспорните кандидати да стане следващият, комуто ще поверят папския престол и ключовете на Свети Петър. Феличи обаче не забравяше, че ако миналото му се разчуе някога, неговата кариера във Ватикана ще завърши безславно.

Той опипваше неспокойно тежкия нагръден кръст, увиснал над аления му пояс на дебела златна верижка, която пък висеше от едно от трийсет и трите копринени копчета на расото му — символ на годините, прекарани в служба на Исус. Необикновеният кръст, инкрустиран с огромен рубин сред дванайсет големи диаманта, беше трофей на баща му от Втората световна война.

Феличи се съсредоточи отново върху заплахите за светата църква, надигащи се в Латинска Америка — не само нарастващото влияние на новите партии, но и твърде гръмогласните учени, сред които Алета Вайцман беше начело в неговия списък. Отвори досието от ЦРУ, но го прекъсна тихо почукване по звукоизолираната врата на кабинета. Влезе отец Кордона, личният му секретар.

— Ваше Преосвещенство, идват представителите на ЦРУ. Камерхерът на Негово Светейшество ги посрещна и ще пристигнат при Арката на камбаните след двайсет минути. Оттам ще бъдат въведени в личната библиотека на Негово Светейшество.

Феличи знаеше всяка подробност от церемонията.

— А материалите за срещата?

— Личният секретар на Негово Светейшество вече ги прегледа.

— Кой друг ще присъства?

— Държавният секретар. Негово Светейшество пожела да дойдат също префектите на Конгрегацията за епископите, на конгрегацията за духовниците и на Конгрегацията за католическо образование.

Феличи цъкна с език раздражено. Той се стараеше да се среща достатъчно често с равните му по ранг кардинали, но не изпитваше никакво уважение към тях. Освен това не искаше да споделя ценни сведения с никого, особено с могъщия и амбициозен държавен секретар на Ватикана.

— Негово Светейшество смята — добави отец Кордона, който долови настроението му, — че щом префектите трябва да изразят мнението си относно назначенията на епископи в Америка, редно е да присъстват и на тази среща.

— А моята уговорка с Уайли за тази вечер?

— Синьор Уайли ще вечеря с вас в осем часа в личната ви трапезария. Менюто и избраните вина са при входящите документи на бюрото ви. Имате ли други поръчения за мен, Ваше Преосвещенство?

— Не — троснато отвърна Феличи.

Свикнал с неговата сприхавост, отец Кордона се изсули тихомълком от кабинета.

Феличи излезе за кратката разходка до папския дворец през площад „Свети Петър“. Папският нунций в Гватемала вече бе изпратил сведения, че доктор Вайцман не само търси Кодекса на майте, но и разследва връзките между ЦРУ и престъпленията на „отрядите на смъртта“ в Централна Америка. Феличи знаеше и най-лошото — тя ровеше във връзките между ЦРУ и Ватикана. Тази Вайцман беше много по-опасна, отколкото изглеждаше.

[1] Най-старата от деветте конгрегации на Римската курия, отговорна за надзора на католическата доктрина. Основана е през XVI в. Като Върховна свещена конгрегация на Римската и Вселенската инквизиция. — Б.ред. ↑

Природонаучен музей, Виена

Колекцията на Природонаучния музей във Виена беше сред най-големите в света. В почивката след сутрешната програма Алета Вайцман бродеше сред огромни мамути, динозаври, птеродактили и други редки находки от отдавна отминали епохи. На връщане към конферентната зала мина през главното фоайе, в което се извисяваше огромен препариран лос. Насреща му стоеше вечно озъбен лъв. Тя изкачи стъпалата и докато си избираше място в първите редове, видя Матиас Дженингс да застава зад катедрата. Не я изненада тълпата журналисти, събрали се в дъното на залата — раздухващият скандали йезуит ги привличаше, където и да отиде. Зад нея Къртис се вмъкна в залата и седна в единия ъгъл, откъдето можеше да наблюдава всичко.

— Дами и господа, за мен е голямо удоволствие да ви представя монсиньор Матиас Дженингс, макар че за повечето от вас той не се нуждае от представяне!

Председателят на Европейското дружество по маянистика се засмя на собствената си изтъркана шега, а Дженингс кимна учтиво.

„Надут въздухар“ — прецени го Къртис и се озърна към Алета, за да види реакцията ѝ, но изражението ѝ остана съвсем спокойно. Огледа и останалите в залата. Мургавият, наглед пращящ от сила младеж, който влезе късно и седна на последния ред, изобщо не се вписваше сред събралите се тук хора. Къртис бръкна в джоба си за миниатюрната камера с висока разделителна способност, която му осигуриха техници от Управлението. Избра подходящ момент и скоро разполагаше с чудесна снимка на подозрителния мъж.

— Благодаря, господин председател — каза Дженингс. — За мен е чест като член на това дружество да съобщя на всички вас резултатите от последните ми изследвания.

Крецящо жълтата папийонка на йезуита се открояваше нелепо върху тъмночервената риза. Къртис си мислеше, че монсиньор Дженингс не само има странен вкус в облеклото, но и външността му е чудновата. Едър и твърде пълен, Дженингс имаше червендалесто лице,

а тежката рамка на очилата му се опираше на самия край на дебелия нос. Воднистосините очи шареха непрекъснато насам-натам, а гъстите червеникави вежди стърчаха така, сякаш се опълчваха на земното притегляне.

— В медиите — продължи йезуитът — се разпространяват какви ли не тревожни измислици за приближаваща катастрофа, които включват както рязко намаляване или дори изчезване на земното магнитно поле, така и нарастване на слънчевата активност наред с размяна на местата на магнитните полюси през 2012 година. И всичко това уж било предсказано от древните май — натърти той, вторачен над очилата си в журналистите.

— Винаги съм се придържал към мнението, че привържениците на подобни безсмислици не знаят нищо за истинската същност на древните май. Те изобщо не са били културен, отдаден на духовността народ, поддържащ тясна връзка с природата. Напротив — майте са били сред най-невежите и кръвожадните народи в цялата история на човечеството. В сравнение с тях завоевателят Атила е достоен кандидат за момчешкия хор в някоя от виенските църкви. Отдадох целия си живот да изучавам тази примитивна цивилизация, а през последната година получих възможност да се запозная с много интересни нови йероглифи от открита наскоро гробница в Тикал. — Дженингс включи подготвената презентация и на голям екран над главата му се появи поредица от изображения. — Тези стели... Обяснявам за седящите на последните редове — каменни паметници, на които майте са издълбавали с глифи сложните си послания... Тези стели показват недвусмислено всекидневния живот в един град на майте във всичките му кървави подробности. Първата изобразява масовото изнасилване на млади момчета и момичета. Съвсем обичайно за майте. — Дженингс изсумтя надменно. — Втората стела е намерена в джунглата североизточно от Тикал. Тя ни убеждава без никакво съмнение, че за майте човешкият живот не е имал никаква ценност — нищо не ги е възпирало да изтръгнат още туптящите сърца на пленници по време на жестоките и мрачни жертвоприношения в чест на техните езически богове...

Лекцията продължаваше, а Къртис забеляза, че Алета наблюдава йезуита с напрегнато внимание. Понякога поклащаше глава безмълвно, а стиснатите ѝ устни бяха изтънели от гняв. Но какво я възмущаваше

— дивацината на маите или тълкуванията на монсиньора? Къртис си отдъхна, когато Дженингс приключи и председателят на дружеството прикани слушателите да задават въпроси.

— Монсиньор, за мен беше интересно да чуя вашето описание на маите като невежи и кръвожадни хора. — Гласът на Алета звучеше уверено и ясно. — Никой не би отрекъл, че жертвоприношенията са били неразделна част от техните ритуали. Но аз бих направила и че те са били присъщи на късния, посткласически период в историята им, като има и връзка с войнствените ацтеки и толтеки на север. Жертвоприношенията почти винаги са били обвързани с войни. Ако сравним склонността на маите да се сражават с нашата готовност да разпалваме войни, бих си позволила да кажа, че не са били кръвожадни като нас.

Къртис се ухили. Въпреки приятния испански акцент английският на Алета беше безупречен. А изтъкнатият йезуит направо се вбеси.

— Освен това — продължи Алета — известно е, че маите често са решавали разногласията си чрез свещената игра с топка, вместо да се стига до война, както ние постъпваме твърде често. И като споменаваме техните богове, струва ми се, че повечето войни поначало се коренят в сблъсъци на религии: ислямски фундаментализъм и тероризъм, католици срещу протестанти в Северна Ирландия, твърденията на американския президент, че Бог му е наредил да нахлуе в Афганистан, кръвопролитията в Ирак, а можем да се върнем в миналото чак до кръстоносните походи... Освен това си позволявам да твърдя, че маите изобщо не са били невежи, както вие ги описвате. На тях дължим някои от най-големите постижения в астрономията и архитектурата. Вярвали са и че духовна сила присъства във всяка част от природата.

Къртис долавяше как настръхнаха журналистите и операторите — досущ глутница, надушила кръв. Неколцина от тях се смееха открито. Най-сетне още някой се осмели да предизвика високомерния йезуит.

— Коя е тя? — прошепна един журналист.

— Доктор Алета Вайцман — отговори колегата му от вестник „Таймс“. — Тя е гватемалка, но баща ѝ е живял и работил във Виена. На път е да се прочуе също като него.

— Доктор Вайцман — подхвана Дженингс, — изненадан съм, че във вашите оценки не се придържате към по-академичен подход. Е, вие сте жена, а и нямате неограничения достъп до находки от древността, на какъвто се радват учените от моя ранг.

Йезуитът изсумтя отново.

— И защо сте толкова изненадан, монсиньор? — намеси се журналистът от „Таймс“. — Отричате ли, че маите са могли да изчисляват движението на планетите? Според вас трябва ли да пренебрегнем напълно подреждането на планетите през 2012 година?

— Значението на тези мистични глупости се преувеличава безкрайно — заяви Дженингс. — Убеден съм, че 21 декември 2012 ще има за нашия свят не по-голямо значение от смяната на хилядолетията, с която вие — журналистите, се занимавахте толкова настървено.

— Самият вие признахте, че маите са предупреждавали за разместване на магнитните полюси, свързано с нарастваща слънчева активност — каза репортер на монреалския „Газет“. — Някои учени, включително от НАСА, потвърждават предвижданията на маите за огромен скок в появата и активността на слънчевите петна през 2012 година. Фактите потвърждават, че слънчевите изригвания стават са все по-мощни. Не смятате ли, че ако една древна цивилизация е знаела предварително какво може да се случи през 2012 година, поне си струва да проучим предупрежденията ѝ?

— Няма нищо ново в периодичното нарастване на слънчевата активност — възрази с досада Дженингс.

— Монсиньор, отдавна се разпространяват слухове за изчезнал кодекс на маите. — Младата журналистка от „Женски свят“ очевидно искаше да насочи спора към нещо по-интересно за нейните читателки. — Кодекс, който би могъл да ни предупреди навреме за огромно бедствие... и да даде шанс на някои от нас да оцелеят. Има ли според вас някакво основание за тези слухове?

— Така нареченият Кодекс на маите е само плод на въображението на журналистите — невъздържано се изсмя Дженингс. — За съжаление повечето писмени паметници на маите са били изгорени по време на испанското нашествие в региона. Малкото оцелели кодекси — Дрезденският, Мадридският и Парижкият, наречени на градовете, където се съхраняват, както и откъсът на Гролиър, са написани на хуун. Маите са правили тази хартия от кората

на *Ficus continifolia* или *Ficus radifolia*. — Журналистката се обърна отегчено към фотографа до нея, а Дженингс продължи: — Хуун е много по-издръжлива от папирусите на древните египтяни. Аз имах рядката възможност да проучвам оригиналите. От тези сборници Дрезденският изяснява най-добре що за кръвожадни диваци са били майте, които без да им мигне окото са жертвали и собствените си деца. И макар че сборниците несъмнено ни помогнаха да разберем свирепостта на майте, в тях не се споменава нищо за бъдеща катастрофа — абсолютно нищо! — завърши той непреклонно.

Алета пак поклати глава. Съвременната наука бе потвърдила подреждането на планетите, за което предупреждаваха майте. Тя знаеше и че Дженингс е научил достатъчно за изчезналия кодекс, но отричаше съществуването му. Кого или какво защитаваше йезуитът? Ватикана? Дали нещо в кодекса застрашаваше католическата църква?

След края на лекцията тя забеляза доктор Хосе Арана, застанал невъзмутимо до първата редица столове. Побърза да отиде при него.

— Доктор Арана, аз съм Алета Вайцман — протегна му ръка. — Срещали сме се веднъж или два пъти в детството ми, тогава живеех в Сан Маркос. Отдавна искам да говоря с вас.

— Най-после дойде — отвърна той тихо. — Застрашава те голяма опасност.

28.

Ватикана, Рим

Салваторе Феличи не погледна отдалите му чест швейцарски гвардейци, когато мина през бронзовата порта на Апостолическия дворец, мислеше само за предстоящата среща. Устреми се енергично към асансьора, с който щеше да се качи в личната библиотека на папата на четвъртия етаж.

Влизаният не можеше да не се вторачи в картината на Перуджино „Възкресението на Христос“, окачена точно срещу входа. Електронният проектор, подготвен за информацията от ЦРУ, изглеждаше неуместно до двете стени с внушителни библиотечни шкафове от шестнайсети век — в тях бяха всички папски енциклики, както и пълните събрани съчинения на църковните отци. На масичка също от шестнайсети век бе отворено много старо издание на Библията. Държавният секретар и другите поканени кардинали вече бяха дошли. Феличи им кимна любезно, преди да се обърне към Хауърд Уайли.

— Радвам се да те видя отново. Надявам се, че дългият полет не те е изморил прекалено.

— Салваторе, дори с реактивен самолет на ЦРУ пак се налага да търпим летищата. — Усмивката на Уайли беше формална, сивите му очи таяха безпокойство. — Предполагам, че познаваш нашия старши представител в Рим Ричард Снайдър?

— Разбира се. Здравейте, Ричард.

Един от личните секретари на папата влезе ненатрапчиво в библиотеката и обяви, че Светият отец идва. Малко по-късно се появи и папата, следван от още един секретар.

— Ваше Светейшество, позволете да ви представя синьор Хауърд Уайли, заместник-директор по операциите в ЦРУ. Вече познавате синьор Ричард Снайдър.

— Добре дошли във Ватикана — усмихна се сърдечно папата и протегна ръка, за да целуне Уайли пръстена му. Говореше английски с отчетлив баварски акцент. — Благодаря ви за информацията, която ще

споделите, синьор Уайли. Централна Америка като че ли не е толкова стабилен регион, колкото би ни се искало — подхвърли той и седна.

— Наистина е така и това е повод за известна загриженост — започна Уайли и на екрана светна карта на Централна и Южна Америка. — Скорошните избори в Никарагуа, Бразилия, Еквадор и Венецуела показаха, че тази част от Америка се ориентира много наляво в политическия спектър. Съединените щати следят внимателно тези процеси. Както ви е известно, бившият католически епископ Фернандо Луго бе избран за президент на Парагвай. Той е първият свещеник, избран някога за президент. Луго е явен привърженик на „теологията на освобождението“. Освен това е първият парагвайски президент след 1946 година, който не принадлежи към консервативната партия Колорадо.

Феличи се опитваше да отгатне отношението на папата. След избирането на Луго мнозина очакваха, че щом папата откажа да приеме оставката му като епископ, директно ще лиши от свещенически сан човека, известен навсякъде в Парагвай като „поп на бедните“. Изражението на папата си оставаше неразгадаемо.

— Луго няма намерение да се премести в президентския дворец — продължаваше Уайли. — А наскоро заяви, че Парагвай нямало вече да търпи намесата на която и да било държава, колкото ще да е голяма. Такива изявления също ни тревожат, защото поставят под съмнение възможността да използваме военната си база в Парагвай, която създадохме през 2005 година в Марискал Естигарибия, на 200 километра от границата с Боливия.

— А какво е военното ви присъствие там? — уточни папата.

— След като Парагвай ни гарантира защита от съдебно преследване както от местните съдилища, така и от Международния наказателен съд, разположихме там оборудване и персонал с численост около 500 души. Базата може да побере 16 000 военнослужещи. За нас е важно, Ваше Светейшество, поради огромните запаси от природен газ в страни като Боливия, да запазим влиянието си в този регион. Имаме и крайбрежна база в Манта, Еквадор, но откакто там избраха за президент левичаря Рафаел Кореа, ползата от нея също стана съмнителна.

— Ваше Светейшество — вметна Феличи, — може би е време да заемем по-твърда позиция спрямо Луго или дори да обмислим

отлъчването му от църквата?

— Ваше Светейшество — намеси се държавният секретар на Ватикана, — отлъчването му от църквата би имало твърде сериозни последствия. Минали са векове, откакто Светата църква е стигала до толкова крайни мерки срещу един от своите епископи. Дори да се влияе прекалено от теологията на освобождението, популярността му сред бедните прослойки е толкова голяма, че само ще отслабим собственото си влияние.

— Отстъпчивостта пред Хитлер не ни донесе нищо добро, няма да ни помогне и в отношенията с Луго и Централна Америка — отсече Феличи.

Вторачи се неприязнено в държавния секретар, който обаче го изгледа присмехулно. Все пак ветеранът на дипломацията не напомни на Феличи каква горчива ирония е вложил неволно в думите си заради ролята на собствения му баща в позорното съглашателство с нацистите.

— Всички тези доводи и обстоятелства трябва да бъдат обмислени задълбочено — авторитетно изрече папата, за да покаже недвусмислено на всички, че не би позволил да го тласкат към прибързано решение.

— Господин Уайли, имате ли подобни причини за безпокойство и в другите държави от Латинска Америка?

— Уви, да. Ако позволите да напомня, Ваше Светейшество, там има и немалко заплахи за църквата — добави Уайли в усилие да подкрепи Феличи. — Например Уго Чавес във Венецуела не само е яростен противник на Съединените щати и на нашите усилия да подпомагаме демокрацията в региона, но е настроен крайно критично и към католическата църква.

— А в същото време се обявява публично за християнин и твърди, че Христос е бил най-великият социалист в историята на човечеството! — възмутено добави Феличи.

Уайли кимна.

— Всички знаете за неприятния инцидент в столицата Каракас, когато поддръжници на Чавес нахълтаха в резиденцията на архиепископа и изгониха епископ Хесус Гонсалес де Сарате на улицата. За щастие кардинал Веласко не е бил там в този момент.

— Те изтъкнаха като повод — каза папата, — че ние сме подкрепяли опита за преврат срещу Чавес през 2002 година, но се заблуждаваха.

Феличи и Уайли се спогледаха крадешком.

— Ваше Светейшество — продължи заместник-директорът на ЦРУ, — повечето правителства в Латинска Америка се ориентират към лява политика. Ево Моралес в Боливия, Мишел Башле в Чили, Табаре Васкес в Уругвай, Лула да Силва в Бразилия и онзи сандинист Даниел Ортега в Никарагуа. В много от държавите там парламентите подготвят узаконяване на абортите. Не е изключено да последват примера на Испания, където разрешиха хомосексуалните бракове. Още през първата година над 4500 хомосексуални двойки в Испания се възползваха от новия закон и сега могат да отглеждат деца също като хетеросексуалните партньори. Тази тенденция се разпространява къде ли не, както ни убеждава примерът на Калифорния.

— Тъжни времена за църквата в Испания и Съединените щати — отбеляза папата.

Феличи наблюдаваше с одобрение, докато лазерният показалец в ръката на Уайли се плъзгаше по картата, а заместник-директорът обясняваше колко е опасна всяка от държавите за снабдяването на Щатите с петрол и природен газ, както и за католическата църква. Но в стаята присъстваше и държавният секретар на Ватикана, затова Феличи отложи откровеността си за вечерята насаме с Уайли.

29.

Природонаучен музей, Виена

Изнервена и наежена, Алета отпиваше от кафето без захар в барчето на музея.

— Знаех, че все някога ще дойдеш — каза доктор Арана.

Колкото и кротко да говореше, гласът му караше събеседника да се вслушва в неговите думи. Подобно на мнозина от сънародниците си той беше нисък и плещест. Лъскавата черна коса, вързана на опашка, започваше да посивява. На шията му висеше верижка с нефритена плочка, на която имаше релефно изображение на ягуар — рождения знак, който му бе отредила традицията на маите. Бръчки се вдълбаваха в грубоватото кафеникаво лице, но черните очи излъчваха невъзмутимостта и проникателността на шаман.

— Как... как бихте могли да знаете това, доктор Арана? — запъна се Алета, която още не можеше да се опомни.

Той се усмихна загадъчно.

— Наричай ме Хосе, моля те. Моят баща Роберто, който беше шаман на Сан Маркос преди мен, ми предаде мъдростта на старейшините. Той ми каза името ти и че някой ден ще потърсиш помощ от мен.

— Не разбирам...

— Бъди търпелива, мила. Всичко ще ти се изясни постепенно. Засега стига да знаеш, че имаш много важна задача в живота си. Известно ти е, че древните май са оставили предупреждение за днешните хора.

Алета кимна.

— Намерих някои бележки в книжата на моя дядо, говори се и за кодекс, но не бях сигурна дали не е само измислица... дали кодексът съществува.

— Има го — спокойно потвърди Арана, — но времето ни изтича. Скоро ще ни споходи зимното слънцестоене.

Пулсът на Алета се ускори отново. Трудно би се усъмнила в честността на шаман от Гватемала.

— И ти знаеш къде е, така ли?

— Да. Дядо ти беше близо до намирането му преди трагичната си гибел...

— Не разбирам, Хосе. Ако знаеш къде е, защо не го вземеш и не разгласиш съдържанието му пред целия свят?

— Де да беше толкова лесно... За нещастие повечето хора отхвърлят мъдростта на майките като безсмислици. В епоха, когато щастието се търси в материалния свят, ние пренебрегваме за своя вреда знанията на цивилизацията, която е можела да изчислява и предвижда движението на планетите с точност до секунда, и то без да си служи с телескопи. Предзнаменованията на разрухата вече се виждат.

Алета долавяше каква дълбока печал го е обзела.

— През последната година — продължи Арана — огромни айсберги се откъснаха и стопиха в ледените полета на Арктика и Антарктика. Планетата ни предупреждава — все повече силни трусове, все по-често изригват вулкани, бушуват пожари, връхлитат цунами и циклони, урагани и наводнения. Но мнозина от световните управници отричат промените в климата като измислица. Освен това някои държави провеждат експерименти, които остават тайна за обществеността, но излагат на риск цялата планета.

— И въпреки всичко ти си убеден, че хората няма да ти повярват?

— Алета, хората се подчиняват на стадното чувство. Ако политиците и журналистите проявяват недоверие, обикновените хора също се настройват скептично. Ако аз обявя съдържанието на кодекса, медиите ще го принизят до поредната любопитна случка, а мнозина ще го обявят за измама или мошеничество.

— Не мога да проумея своето място в това...

— Също като мен ти си родена под древния слънчев знак *Балам-Икс* — ягуар. Този дух е пропит с неизчерпаема обич към Майката Земя. Енергията на ягуара, чийто дух е господар на джунглата, е женска. Древните са познавали добре този дух и са скрили кодекса така, че да го намери само човек, съзнаващ колко е нарушено равновесието в света и какви са истинските последствия от подреждането на планетите през декември 2012 година. Не е случайно, че вървиш по стъпките на своя дядо. Една *археоложка* има несравнимо

по-голям авторитет от старейшина на майте. Журналистите, а и мнозинството от хората ще се отнесат по-сериозно към предупреждението в кодекса. Ще бъде обаче откровен, както моят баща към твоя дядо — кодексът е под защитата на безмилостни сили. Не един търсач на съкровища е платил с живота си досега, защото древните са искали кодексът да бъде намерен от човек, чието духовно равновесие го прави способен да разбере правилно посланието.

Арана се взираше изпитателно в Алета, която пък се ококори.

— За мен ли говориш?!

— Ти бе насочена към тази среща, но само от тебе зависи дали ще приемеш изпитанието или ще се откажеш.

— Ако приема такава предизвикателство — бавно изрече Алета, която още се опитваше да вникне в казаното от него, — ти ще ми помогнеш ли, Хосе?

— Мога да бъда твой наставник, но повтарям — всичко зависи от тебе. Ако ще те напътствам, трябва да се пречистиш и да съградиш наново вътрешния си дух.

— Това май не го проумявам...

— Алета, ти не спиш добре — уверено каза Арана и тя пак почувства каква духовна мощ се таи в него.

— Вярно — призна Алета. — Доста отдавна...

— И погледът ти издава, че си нещастна.

— Толкова ли е очевидно?

— Не за всеки срещнат. Външно поддържаш деен и енергичен живот, но очите ти казват друго. Има наситенокафяви кръгове около ирисите ти, а това показва нервно напрежение и тежка депресия.

Застанал до стъклена витрина в коридор пред барчето, Къртис наблюдаваше тихия разговор между Алета Вайцман и мъжа с посребрената коса. За него не беше изненада, че мургавият младеж с вид на изпечен бандит, влязъл на лекцията на Дженингс, също е седнал да пие кафе в барчето и се преструва, че чете списание. Къртис пак извади микрокамерата от джоба си.

— Тези кафяви кръгове... — промълви Алета. — Да не са проява на връзката между очите и мозъка?

— Точно така — отговори Арана. — След зачеването очите в началото са част от мозъка, но дори след оформянето и отделянето им нервите на ириса остават свързани с хипоталамуса в мозъка. Всъщност

очите отразяват състоянието на всички органи и по тях можем да установим проблем със здравето като злокачествен тумор, дълго преди появата на други симптоми. По очите може да бъде открита и депресията. Ако искаш да успееш в намирането и разгадаването на Кодекса на майте, духът ти ще се нуждае от изцеление.

— Ти каза и че ме застрашава голяма опасност...

— Защото си решила да откриеш кой е убил близките ти, особено твоя дядо и твоя баща. Дядо ти наистина е бил съвсем близо до намирането на кодекса, когато нацистите са го погубили.

Алета преглътна тежко, мъката ѝ се пробуди отново.

— Какво означава „съвсем близо“?

— Моят баща е говорил много пъти с него, когато е идвал при езерото Атитлан или в Тикал. Дядо ти открил две от трите статуетки, които са необходими, за да бъде намерен и кодексът. Започнал да разгадава йероглифите, които биха го отвели при третата статуетка и Кодекса на майте. Уви, бил е убит, преди да довърши начинанието си.

— Дядо ми е оставил бележки — сподели Алета, — в които споменава статуетките... но аз никога не съм виждала двете намерени.

— Убеден съм, че твоят дядо се е погрижил да ги опази. Алета, виждам божествена намеса в подреждането на събитията. Както вече можем да различим твърде тревожните предзнаменования в природния свят, така двете статуетки, до които е стигнал дядо ти, също и третата и самият кодекс ще останат скрити, докато не настъпи уреченият момент... и този момент приближава. С усилията си да откриеш убийците на твоите близки ти привлече към себе си вниманието и на ЦРУ, и на Ватикана. Двама мъже с прекалено голяма власт ще сторят всичко по силите си да ти попречат. И двете организации — всяка по свои подбуди — се стреми неотклонно да се сдобие с кодекса и да го скрие от обществеността. — Арана помълча, да даде време на Алета да обмисли думите му. — Има още двама мъже, единият от тях ще се разправи с другия. Ще повериш живота си в ръцете на първия. Ако решиш да продължиш, трябва да дойдеш при езерото Атитлан, за да се подготвиш за свещената си мисия.

30.

Хотел „Империял“, Виена

След вечеря Къртис се качи в стаята си. Извади лаптопа от сейфа в гардероба и набра поредица от кодове, за да се свърже с огромната база данни на ЦРУ, събрана в суперкомпютри „Крей“. Трябваше да почака, докато искането му за достъп мине през няколко процедури по кодиране и декодиране.

Щом влезе в базата данни, Къртис въведе снимките, които направи по-рано през деня. Секунди по-късно на екрана се появи профил на Антонио Содано, в който имаше други снимки, направени от *Гуардия ди финанца* — италианската финансова и митническа полиция.

АНТОНИО СОДАНО — РЕЗЮМЕ

„Роден в Корлеоне, Сицилия, на 14 август 1987 г. Член на Коза Ностра, издига се в йерархията. Заподозрян в извършването на поръчкови убийства. Все още го смятат за млад и неопитен. Арестуван през 2006 г. за убийството на виден член на мафиотска фамилия в Палермо заради разногласия коя фамилия да прибира парите от изнудване на собствениците на каменоломни. Съдебният процес е прекратен поради липса на доказателства. Нито един свидетел не е дал показания.“

Премества се в Рим през 2007 г. Има връзки с масонската ложа «Пропаганда Тре» — разклонение на ползващата се с лоша слава «Пропаганда Дуге», която бе заподозряна в съучастие с «Червените бригади» в убийството на италианския премиер-министър Алдо Моро. Содано има връзки и с Ватиканската банка. В момента е заподозрян и разследван от *Гуардия ди финанца* за трафик на наркотици.“

Къртис прегледа набързо по-подробните данни и се взря за дълго в снимките. Содано бе сниман на пристанището в Неапол, на летището в Рим и на маса с друг мъж в „Ла Пергола“ — един от скъпите римски ресторанти. Снимката беше доста лоша и Къртис не можеше да различи другия, който му се струваше смътно познат. Самият той имаше незабравими спомени от „Ла Пергола“, чиято изба се славеше със своите 48 000 бутилки вино. Къртис бе вечерял там с Кейт Брейтуейт.

Изпита с нова сила яростта и скръбта, но се пребори да овладее чувствата си. „Кейт...“ Представи си я в костюма за биологична защита четвърта степен, докато обработва с непоклатимо спокойствие някои от най-страшните патогени, познати на човечеството. Тя беше изумително способна микробиоложка. Двамата изпълниха заедно задачата в Пекин, за да предотвратят най-голямата биологична заплаха в историята. А взаимната им страст беше неукротима. И тъкмо когато Къртис започна да вярва, че в живота му се е появила отдавна търсената жена, отнеха му Кейт безмилостно. Игла пробива защитното ѝ облекло в заразна зона на лаборатория за смъртоносни бацили в Центъра за контрол и профилактика на заболяванията в Атланта. Още щом вирусът „Ебола“ проникна в кръвта на Кейт, тя беше обречена. Нищо и никога нямаше да заличи агонията ѝ от паметта му.

Заключението на съдебния лекар гласеше „смърт поради трудова злополука“, но Къртис не повярва дори за секунда в това. Двамата с Кейт бяха предизвикали враждебността на могъщи хора във Вашингтон и Лангли. Иглата бе пробива ръкава на костюма за биологична защита *отзад*. Още тогава се замисли дали да не напусне ЦРУ, но се отказа — отвътре имаше по-голям шанс да научи как бе погубена Кейт. И още таеше надежда, че ЦРУ може да се промени... да се превърне отново в някогашното Управление, ръководено от свестни професионалисти.

Пое си дъх и се застави да не мисли за Кейт. Пак се вгледа в снимката на екрана. Изведнъж си спомни къде е виждал другия мъж. Отначало строгият костюм на втория човек бе отклонил вниманието му, но сега се сети, че видя същото лице на снимката с Уайли и папа Йоан Павел II. Архиепископ Салваторе Феличи.

Къртис поклати глава. „*Никога* не записвай онова, което не искаш да бъде прочетено. И *никога*, в *никакъв случай* не позволявай да

те снимат.“ Подтикнат от подозренията си, той потърси в „Гугъл“ официалния сайт на Ватикана. Знаеше, че Уайли не поддържа контакти с хора, които нямат огромно влияние или не могат да му осигурят ценни сведения. Снимката на масичката в кабинета на Уайли беше отпреди двайсетина години. Предположи, че Салваторе Феличи вече е кардинал.

„Познах!“ Веднага намери името му на страницата с биографични данни за кардиналите, които Ватиканът охотно предоставяше на набожните и любопитните. Научи, че Салваторе Феличи представлявал Ватикана в Гватемала в началото на 90-те години. И вече беше сред старшите по ранг кардинали. Къртис сравни сериозното лице от портрета в сайта със снимката от ресторанта. Защо уж безупречният префект на Конгрегацията за доктрината на вярата се срещаше с млад бандит като Содано? И какви бяха сегашните отношения на Уайли и Феличи?

Къртис пак влезе в мрежата на ЦРУ и набра кода за достъп на Уайли, който се бе погрижил да научи отдавна. Докато двамата с Кейт изпълняваха задачата в Пекин, Къртис се приятели с невероятен млад хакер, когото ЦРУ благоразумно бе привлякло на своя страна. Научи много от него. Кори Барино се бе подвизавал отрано на хакерската сцена и можеше да се похвали с проникване в секретните мрежи на Пентагона и НАСА. ЦРУ му обърна внимание, след като се напъха и в тяхната мрежа и остави кратко послание до директора. На стената в кабинета на директора още имаше следа от запратеното по нея преспапие.

Къртис видя на екрана „Отказан достъп“ и допусна, че Уайли е променил кода си. Стигаше и да е добавил по един знак в началото и в края на паролата си. Макар че Кори бе обяснил на Къртис как да се възползва от мощта на суперкомпютрите в Лангли, можеше да мине много време, докато те отгатнат новата парола. Къртис умуваше мрачно, че времето може и да не е страната на Алета Вайцман, не биваше да се бави излишно.

Усетът, придобит през дългите години като оперативен агент, му подсказа следващия ход. Възползва се от сравнително простичка, но унищожително ефективна програма на Кори. Хакерът бе усъвършенствал подхода на майсторите на „фишинг“, които успяваха да се сдобият със стотици хиляди адреси на електронна поща.

Престъпниците използваха подобна система, за да подлъжат хората да им дадат номерата и паролите на банковите си сметки, като им пробутваха страница на „Техническото обслужване“ на Ситибанк или някоя друга от стотиците финансови институции с обяснението, че данните са необходими за „отстраняване на проблем в базата данни“. За програма на гений като Кори Барино беше детска игра да разгадае имейл адреса на кардинала.

Разбира се, тя просто би блокирала повечето отделни компютри или мрежи, но машините на „Крей“ в подземията на Лангли извършваха трилиони операции в секунда. След по-малко от десет секунди Къртис научи адреса и паролата. Смръщи се озадачено — защо паролата се основаваше на „нагръден кръст“ и „Маутхаузен“? Прегледа получените съобщения, но нямаше писма от ЦРУ. Започна да рови в изпратените съобщения. Кардиналът явно не се бе замислял, че някой може да проникне в пощенската му кутия. Къртис отвори имейл до личния адрес на Уайли и така откри цяла поредица разменени между двамата предишни съобщения, сред тях и едно, което Феличи бе изпратил преди месец.

Четеше писмата на кардинала и се проклинаше, че дори за миг е бил склонен да изпълни заповедта на заместник-директора. Но в ЦРУ внушаваха вяност и послушание към висшестоящите. Къртис се вбесяваше полека. Очевидно Уайли и някогашният архиепископ Феличи бяха замесени в смъртта на семейството на Алета, но последните редове от отговора на Уайли преобърнаха света му с главата надолу.

„Ще пристигна в Рим на 24-ти и за мен ще бъде удоволствие да ви осведомя лично за положението в Централна Америка. Надявам се, че с тебе ще имаме възможност да обсъдим и изгубения Кодекс на маите, за който Вайцман споменава в статията си. Ще ти обясня защо този кодекс представлява заплаха. Щом Вайцман го търси, важно е да я изпреварим. Погрижил съм се за проблемите с Вайцман, но се нуждая и от резервен план. Научих, че Содано се е върнал в Рим. Ако ме свържеш с

него, това би ме улеснило да се отърва както от случая с Вайцман, така и от един вътрешен проблем.“

Къртис вдиша дълбоко, за да се успокои. Изведнъж осъзна в каква опасност се намира и самият той. Изобщо не се съмняваше за какъв „вътрешен проблем“ е писал Уайли и дори жалките остатъци от лоялността му ЦРУ се изпариха. Стомахът му се сви от увереността, че кариерата му в Управлението приключи веднъж завинаги. А докато Уайли оставаше заместник-директор там, щяха да бъдат застрашени всички свестни служители на ЦРУ, които всеки ден рискуваха живота си за своята страна. Тяхната страна обаче се луташе в безпътица. И един от безсъвестните и безразсъдните ѝ управници беше Уайли, ползващ се с покровителството на вицепрезидента. Къртис знаеше, че е време да се намеси, ако ще после да бяга и да се крие, докато не измисли как Уайли да си получи заслуженото.

Той копира цялата кореспонденция между заместник-директора и кардинала, преди да заключи лаптопа в сейфа. Слезе във фоайето и тръгна бързо, но без припряност към най-близката станция на метрото. Проникването в чужди тайни му отне повече време, отколкото се бе надявал, и не можеше да си позволи бавното пътуване с трамвай. Размишляваше колко принципи и правила е нарушил Уайли, докато влизаше във вагона, който щеше да го пренесе до „Шведенплац“.

По навик огледа спътниците си, после си припомни изблика на бяс у Уайли, когато му възрази за ликвидирането на Алета Вайцман. Заместник-директорът бе изпратил имейла същия ден и може би това обясняваше грешката да спомене името на Содано. Къртис беше убеден, че на Содано е възложена същата задача — поредното нарушение на основно правило. Явно Алета се бе натъкнала на нещо много по-значимо от истината за безмилостната разправа със семейството ѝ. С какво ли се бяха занимавали Уайли и кардиналът в Гватемала, щом заместник-директорът не се поколеба да заповяда убийството на една уж безобидна археоложка? И какво в тайнствения Кодекс на маите плашеше толкова и ЦРУ, и Ватикана? Дали кодексът не би помогнал на Къртис да разобличи Уайли и Феличи? Имаше намерение да научи. Ако с помощта на Алета се добере до кодекса

преди тях... Трябваше да опази живота ѝ на всяка цена. Погледна часовника си. Десет часа вечерта.

Ами ако беше закъснял?

31.

Ватикана, Рим

Кардинал Салваторе Феличи се славеше с една от най-добрите колекции на вино в Рим. Нямаха чет желаещите да получат покана за вечеря в личната му трапезария в „Палацо дела Сакра инквизиционе“, но малцина бяха избраниците — само онези, които имаха важна информация или можеха да насочат събитията в желаната от Феличи посока. Естествено Хауърд Уайли отговаряше и на двете условия. Двамата се настаниха край дъбовата маса и кардиналът кимна на сестра Бриджит, която чакаше до отрупания със съдове бюфет в стил Луи XIV. Появата ѝ сред пряко подчинените му служители предизвика недоумение у мнозина.

Впрочем Уайли също ценеше житейските удоволствия и по примера на първия си наставник Дж. Едгар Хувър умееше да използва държавни пари, за да си ги набави. Избата в дома му не можеше да се мери по изисканост с колекцията на Феличи, но беше внушителна.

— Хауърд, прочетох досието на онази Вайцман — започна кардиналът. — Тя е нещо по-лошо от дребна досадна пречка. Ако продължи да рови в смъртта на хората от семейството ѝ...

Той млъкна, докато сестра Бриджит поднасяше първото блюдо.

— Положението може да стане твърде неудобно и за двама ни — довърши Феличи, щом монахинята излезе.

— Съгласен съм, Салваторе. Погрижил съм се да реша проблема. Хората като Вайцман не би трябвало да се чудят защо накрая ги сполетяват злощастия. Но е добре да се предвидят всички възможни обрати... Човекът, с когото ме свърза, вече получи указания.

Уайли се стараеше да не разкрива действията си и да не въвлича излишни свидетели, затова възложи лично задачата на Содано. Нито резидентът на ЦРУ в Рим, нито Феличи знаеха, че той поръча на убиеца да го отърве и от вироглавия О'Конър, чиято смърт във Виена щеше да бъде представена като трагична случайност.

— Радвам се да ти бъда полезен — кимна Феличи и отново напълни чашите.

Кардиналът също споделяше само необходимия минимум. Не би казал на Уайли от какво се бои най-много в разследването на Вайцман. Извършеното от Ватикана, ЦРУ и „отрядите на смъртта“ в Гватемала можеше да бъде отречено невъзмутимо. Но ако Вайцман стигнеше до цялата истина за случилото се в Маутхаузен и до връзките на неговото семейство с нацистите... Не би допуснал това да се случи.

— Какво мислиш за твърденията й, че има Кодекс на маите? — попита Уайли.

— Хауърд, защо ЦРУ проявява интерес към някакъв си древен текст? — отвърна с въпрос Феличи и тънките му устни се извиха в бездушна усмивка.

Двамата приличаха на майстори на шпагата, готови във всеки миг да нападнат или да отбият острието на противника.

— Причината не е само една. Първо, ако Вайцман наистина намери такъв кодекс, тутакси ще се прочуе подобно на Хауърд Картър, който открил гробницата на Тутанкамон. А това не е в наш интерес, Салваторе. Много по-добре е кодексът да бъде намерен от човек, който е на наша страна.

— Ето защо не бива да допускаме никакви грешки в решаването на проблема, който тя представлява.

— Това е ясно — каза Уайли, без да прояви външно досадата си. — Но ако слуховете за съдържанието на кодекса се потвърдят, няма да е лесно да овладеем паниката по света. Вече има достатъчно научни данни за движението на магнитните полюси и промените в магнитното поле на Земята, но медиите още ги пренебрегват. Във Вашингтон се придържат към мнението, че кодексът е мистична измишльотина. Но я си представи, че някой като Вайцман го открие и съпостави научните данни с предсказанията на маите за катастрофално обръщане на полюсите. Журналистите ще нададат такъв вой... Стига само да раздухат историите как основните финансови центрове ще се окажат под един километър вода, за да уплашат до смърт инвеститорите, които пък ще се втурнат да търсят сигурност в покупките на злато. Вложителите ще обсадят банките с искания да изтеглят парите си и ще последва крах на борсите, пред който са нищо и сегашната криза, и дори онази през 1929 година.

Феличи кимаше, но размишляваше колко е опасен кодексът за църквата.

— Президентът смята — продължи Уайли, — че всякакви съвпадения между установеното от науката и написаното в кодекса са чиста случайност, но е съгласен, че трябва да предпазим хората от подобни сензации.

— Вашият президент е прав — отвърна кардиналът. — Маите са били некултурни диваци, кланящи се на какви ли не езически божества. Жалко, че не всички техни сборници са били унищожени. Страхът само поражда още по-силен страх. А на финансовите пазари паниката на инвеститорите не се поддава на никакви логически доводи. Ако Кодексът на маите съществува, не бива да се разчува за него, поне до 2012 година... може би и по-нататък — добави Феличи, защото заплахата за католическата доктрина беше по-важна за него от финансовите кризи.

Не забравяше и за по-скорошното предупреждение, отправено към вярващите от Дева Мария при явяването ѝ във Фатима. Дали и то се сбъдваше? Дали третото предупреждение беше свързано някак с Кодекса на маите? Папа Йоан Павел II бе разгласил „версия“ на третото предупреждение през юни 2000 година, но Феличи знаеше, че истинският текст си остава погребан в архивите на Ватикана.

— Хауърд, трябва да си помагаме взаимно по този проблем — натърти кардиналът.

— Искам да обсъдим още нещо — предпазливо подхвана Уайли. — Срещал си нашия човек в Сан Педро, когато двамата бяхме в Гватемала, нали?

— А, да — отец Ернандес.

— Водил си е подробен дневник...

Ледена тръпка плъзна по гърба на Феличи, но по стар навик и той не се издаде.

— Нима? Мислех, че Ернандес отдавна се е оттеглил от оперативната работа. Би трябвало да е на почти деветдесет години.

— Навърши деветдесет преди няколко години, но е учудващо жизнен за възрастта си... или поне беше последния път, когато се видяхме при езерото Атитлан. Той изчезна заедно с дневниците си преди три години. Има сведения, че е заминал за Перу. Явно е бил предупреден, че някои негови врагове имат намерение да се заемат с него.

— Известно ли ви е какво има в тези негови дневници?

— Не знаем подробности. Но ми подсказаха, че е писал много за кодекса.

— Тоест ако се сдобием с дневниците, те биха могли да ни улеснят в намирането на кодекса?

— Може би. По-важно е, че в дневниците вероятно са описани и операциите ни в Гватемала, както и бягството на Ернандес след разгрома на нацистка Германия. Не само ЦРУ търси Ернандес — в Мосад са много амбицирани да го докопат.

Феличи пребледня.

— Ще бъде крайно неприятно, ако дневниците попаднат при израелците... или в други неподходящи ръце. Ще поискам от папския нунций в Гватемала да следи за всякаква информация. Имам доверие и на папския нунций в Лима, ще проверя има ли нещо вярно в сведенията за преместването на Ернандес в Перу.

32.

Виена

Алета запали камината и си наля чаша вино. Въпреки непреклонното си решение да намери скритите статуетки и Кодекса на майките, на каквито и трудности да се натъкне, първо щеше да замине с влак за Бад Аролсен — балнеоложки курорт в централна Германия. Оттам щеше да отиде и в Маутхаузен недалече от Линц, където бе завършил животът на нейния дядо, когото толкова обичаше, макар че бе починал много години преди раждането ѝ. Не очакваше да намери допълнителни следи в концентрационния лагер, превърнат в мемориал, но се чувстваше длъжна да го види с очите си.

Взе от нощното шкафче папката, където бе събрала предварително материали за Бад Аролсен. Шестте сгради на казармата, използвана някога от есесовците на Химлер, сега побираха рафтове, чиято обща дължина надвишаваше двайсет и шест километра. Картотеката заемаше цели три стаи, а само чрез нея някой би могъл да открие търсените медицински доклади, транспортни отчети, регистрационни книги и още безчет отделни документи. Въвеждането на архива в компютърна база данни още не бе завършено, пък и Алета не би пропуснала да провери всичко лично.

Намерението ѝ укрепна още откакто научи, че в Бад Аролсен се съхраняват и така наречените *Тотенбухен* — „Книгите на смъртта“ от Маутхаузен. Потръпна неволно, щом си представи как намира в тях и името на своя дядо. „Книгите на смъртта“ бяха попълвани от прилежни писари и един от деловите записи в тях смразяваше кръвта. По заповед на коменданта оберщурмбанфюрер Фон Хайсен на всеки две минути в продължение на час и половина един затворник бил застрелван в тила — неговият „подарък“ за рождения ден на Хитлер. Дали убийците се бяха разправили и с нейния дядо през онзи ден?

Алета стана от креслото и доближи солидните библиотечни шкафове. На един рафт бе сложена рамка със снимка на семейството на нейните баба и дядо. Леви и неговата висока привлекателна съпруга Рамона, заедно с баща ѝ Ариел — тогава на десет години, и по-малката

му сестра Ребека. Снимката бе направена през 1937 година, когато нацистите вече се готвели за война. И все пак личеше, че тогава семейството било щастливо. Стояха на палубата на туристически кораб в стръмна клисура, през която протичаше Дунав. Зад тях се виждаше склон в прочутата с виното си област Вахау, терасите с лозята се издигаха над камбанарията на черквата в село Йохинг. Усмивката на баща ѝ беше палава, каквато я помнеше и Алета.

Тя изтри сълзите от бузите си, щом спомените нахлуха в съзнанието ѝ — как я носеше на раменете си към брега на езерото Атитлан. Сядаха в лодката си и отплаваха към тайното си местенце за риболов. Сега Алета се досещаше, че някои от рибите, които хващаше тогава, са били пуснати от баща ѝ на това място. Той винаги успяваше да озари живота ѝ с тайнственост и вълшебство. Но вече го нямаше също като дядо ѝ.

Уморена и посърнала, тя отиде в банята и изтръска на дланта си поредната лилаво-розова капсула „Сарафем“. Лекарството и дългият сън през нощта щяха да я крепят, за да върши каквото трябва и през следващия ден. Знаеше обаче, че няма да ѝ върнат жизнеността, нито ще заличат вечно тегнещото чувство за безнадеждност.

Антонио Содано се вмъкна незабелязано в двора. С шперц, който почти не се различаваше от онези, които използваше Къртис О'Конър, той отвори стоманената врата към стълбището. Сложи черна вълнена маска на главата си и се качи безшумно към площадката пред апартамента на Алета.

33.

Ватикана, Рим

Кардинал Феличи разглеждаше последните сведения за Дженингс, които му бе изпратил папският нунций в Гватемала. На няколко снимки се виждаше как йезуитът излиза от западащ бар в Ла Линеа — пълно с бандити и проститутки гето в покрайнините на столицата. Двете момчета с Дженингс наглед не бяха на повече от дванайсет години. На друга снимка Дженингс влизаше заедно с момчетата в още по-жалък „мотел“, скалъпен някак от метални корабни контейнери.

Феличи затвори папката и се замисли. Досега отпусканите от Ватиканската банка пари за археологически експедиции в Централна Америка осигуряваха предаността на Дженингс, но това едва ли беше достатъчно. Знаеше и че няма смисъл да разчита на набожността на йезуита. Феличи бе научил отдавна за сексуалните му наклонности, но чак сега получаваше конкретни доказателства. Папският нунций си бе свършил работата добре.

Секретарят се появи на вратата.

— Ваше Преосвещенство, монсиньор Дженингс е тук.

— Покани го да влезе. — Феличи погледна златния си „Ролекс“.

— И нареди колата да ме чака в единайсет часа.

— Веднага, Ваше Преосвещенство.

Отец Кордона се отдръпна, за да влезе Дженингс, и затвори вратата отвън.

Дори да се питаше защо кардиналът често излиза някъде със служебната си кола късно вечерта или защо има апартамент под наем в модния, но населен с какви ли не хора квартал „Виа дел говерно векио“ на северния бряг на река Тибър, отец Кордона никога не допускаше съмненията му да проличат.

— Добре дошъл в Рим.

Феличи протегна към Дженингс костеливата си ръка.

— Благодаря, Ваше Преосвещенство.

— Няма да те задържам дълго, но възникна един проблем. Познаваш ли доктор Алета Вайцман?

— Уви, да. Държа се много досадно на лекцията ми пред конференцията във Виена.

— Тя спомена ли изчезналия Кодекс на майките?

— Тя — не, но една журналистка подхвана темата. Някаква кукличка от женско списание. Не знам защо бе дошла на конференцията. Също като останалите си колеги не прояви интерес към същността на проучванията ми напоследък.

— А според тебе дали Вайцман подозира, че кодексът съществува?

— Ваше Преосвещенство, когато бях в столицата на Гватемала, казаха ми, че Вайцман била наскоро в Националния музей по археология и етнография. Това не е странно, разбира се, все пак и тя е археоложка. Но моят познат твърдеше, че била много развълнувана след оглед в едно от хранилищата на музея.

— Известна ли ти е причината за това вълнение?

Монсиньор Дженингс завъртя глава.

— Ще попитам при следващото си отиване там.

Феличи опипваше неспокойно нагръдния си кръст.

— Остава все по-малко време до 2012 година и вниманието към древните майи и Гватемала ще се изостря... и преди всичко към Кодекса на майките.

— Няма какво да сторим, за да предотвратим това. Аз обаче изпълнявам вашите указания и се старая да омаловажа при всеки повод значението на 2012 година...

— ... от което зависи финансирането на твоите експедиции от Ватиканската банка — прекъсна го Феличи.

— Не го забравям — сви рамене Дженингс, — но журналистите направо обожават загадките.

— Още една причина да удвоим усилията си, за да намерим кодекса, преди някой да ни изпревари.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Сред малобройните потомци на майките знаещите къде е скрит кодексът сигурно се броят на пръстите на една ръка, а и всички те са старейшини.

— Тоест никак не са словоохотливи.

— Именно.

— Чувал съм от тебе, че в Гватемала парите могат да разприказват всекиго.

— Ваше Преосвещенство, на този свят все още има хора, които не могат да бъдат подкупени.

Феличи потисна яда си.

— Имаш ли поне догадки кои може да са тези старейшини?

Дженингс пак завъртя глава.

— Всъщност не. Но по високите плата най-почитаният старейшина е един шаман — доктор Хосе Арана. Впрочем и той присъстваше на конференцията във Виена...

Феличи се надигна от креслото и застана пред прозореца. Площад „Свети Петър“ беше опустял, но движението край Ватикана по „Виа ди Порта каваледжери“ беше оживено. Любимите на италианците клаксони прогонваха нощната тишина.

— За доброто на Светата църква — изрече накрая кардиналът — ние сме длъжни да приберем Кодекса на майте в нашия таен архив.

— Ами ако го намерим и се окаже, че наистина предсказва огромно бедствие? Трупат се научни данни, които може би потвърждават правотата на майте. Не сме ли длъжни да предупредим света? Поне някои хора биха могли да се преселят по високи места, където катастрофата няма да ги засегне...

— За мен е най-важно — ледено отвърна Феличи, — както би трябвало да е и за тебе, че съдържанието на кодекса може да застраши единствената истинна вяра. Наше основно задължение, монсиньор Дженингс, е да защитаваме Светата църква.

Йезуитът вдигна рамене. Изобщо не се тревожеше от какво е застрашена църквата. А и предупреждението не го стряскаше прекалено. Някои учени вече правеха изчисления, без да се разчува. Дженингс бе разгледал придиричиво картите с прогнозите за катастрофалните последствия от обръщане не само на магнитните, но и на географските полюси. Накрая реши да си купи имот в едно от съвсем малкото места в света, което би останало безопасно през декември 2012 година. Не можеше обаче да пренебрегне самия шанс за намиране на кодекса. За усилията му не подозираше дори Феличи.

— Ваше Преосвещенство — не се сдържа Дженингс, — Кодексът на майте би се превърнал в археологическа сензация също

като ръкописите от Мъртво море, Розетския камък, теракотената армия в Китай... Онзи, който открие пророчеството, ще впише завинаги името си в историята.

— Е, и? — изсумтя кардиналът.

— Ако просто скътаме кодекса в нашия таен архив, не само ще лишим археологията от велико откритие, но и ще погазим дълга си да разгласим пред целия свят предупреждението на маите — упорито повтори йезуитът.

— Аз пък ти напомням отново, че финансирането на твоите експедиции не е безусловно, а зависи от готовността ти да изпълняваш заповеди.

— Ваше Преосвещенство, Ватиканската банка не е единственият възможен източник на средства... — процеди Дженингс.

Той вече бе говорил с богати хора, склонни да дават пари за наука, но щеше да е по-благоразумно, ако си мълчеше за това. Разбира се, благоразумието не беше сред достойнствата на йезуита.

— Надявах се да не стигнем до този момент — поклати глава Феличи, — но не ми оставяш избор.

Той натика папката със снимките в ръцете на Дженингс и зачака самодоволно реакцията му. Монсиньорът онемя и прежълтя.

— За твой късмет аз искам да опазя доброто име на Светата църква — тежко каза Феличи. — Ти си ни полезен и няма смисъл да те опозорявам. — Кардиналът си взе папката от притихналата жертва. — След като изяснихме въпроса как трябва да постъпим с Кодекса на маите, имам за тебе още една строго поверителна задача.

Йезуитът кимна унило.

— В края на Втората световна война — продължи Феличи — в името на победата над комунизма Съединените щати и Ватикана си сътрудничиха, за да изведат от Германия учени и офицери, чиито знания и дарби са били ценни. Сред тези хора е бил и офицерът от СС Карл фон Хайсен. Той е получил нова самоличност като католически свещеник в енорията Сан Педро. Според нас има вероятност той да е жив и до ден-днешен. Ти си го познавал под името отец Ернандес.

— Да, спомних си. Имаше подчертано испанско произношение, но вие казахте, че е немец?...

— Школата по испански език на остров Антигуа е била много добра, а обучението на Фон Хайсен е било продължително. В ролята

си на отец Ернандес той направи много за краха на комунизма и досега нямаше причини да разкриваме истинската му самоличност. За съжаление и той като тебе е проявявал нехайство. Неотдавна научихме за навика му да води подробен дневник.

— Който би поставил Ватикана и Щатите в неудобно положение?
— опомни се Дженингс.

— Освен това в дневника може би има информация къде е Кодексът на майте — неприветливо добави Феличи. — Искаме този дневник да попадне при нас.

— Знаете ли къде е Фон Хайсен?

— След оттеглянето си от оперативна дейност той остана в Сан Педро, но явно е бил предупреден, че Мосад най-после го е открил, и е побързал да изчезне... вероятно е избягал в Перу.

— Значи следите му се губят.

— Дори да е така, от тебе се иска да разпиташ предпазливо. Прикритието ти е, че посещаваш по решение на Ватикана енорията в Сан Педро, където от известно време нямат свой свещеник. Основната ти задача си остава намирането на кодекса. Заминаваш за Гватемала утре. Отец Кордона ще подготви документите ти. Ако е необходимо да ми събщиш нещо, папският нунций там ще ти осигури надеждна връзка, но и той не знае каква е истинската цел на връщането ти в Гватемала. А тези снимки, монсиньор Дженингс, ще останат на съхранение в моя сейф. — Феличи размаха папката пред лицето на йезуита. — Дано не ми дадеш повод да ги използвам срещу тебе.

34.

Виена

Антонио Содано боравеше почти безшумно с шперца, докато отваряше вратата на апартамента. Открехна я полека и се заслуша. Отляво беше осветено, чуваше шум на течаща вода в мивка. Промъкна се натам и надникна откъм коридора. В банята в дъното жена си миеше зъбите. Жената от снимката, която му дадоха. Тя беше висока, с чудесно тяло. Докато проверяваше пред огледалото дали си е почистила добре зъбите, гърдите ѝ опъваха нощницата. Содано се отдръпна.

Алета угаси лампата в банята и тръгна към спалнята си. Содано чакаше долепен до стената. Жената го подмина, без да погледне настрана. Той я настигна с една широка крачка, затисна устата ѝ с дясната си ръка, а с лявата дръпна рязко косата ѝ назад.

Тя изпищя приглушено и Содано трепна от яростното ѝ ухапване.

— Кучка!

Натика жената в спалнята и я притисна до стената. Очите на Алета се изцъклиха от страх, когато усети острието на ножа, опрян в шията ѝ.

Къртис завари и вратата към двора, и стоманената врата на сградата отключени. Опасенията му се сбъдваха. Извади своя „Глок 21“ и изтича нагоре към апартамента на Алета. И тази врата беше само притворена. Чу мъжки глас отвътре.

— Вече не се инатим толкова, а? — изсмя се Содано и плъзна свободната си ръка по бедрото на Алета.

Тя се изплю в лицето му.

— Ще те накарам да съжаляваш, кучко!

Содано пак опря ножа в гърлото ѝ и стисна силно едната ѝ гърда.

Къртис уж внимаваше, когато подаде глава в рамката на вратата, но Алета го зърна тутакси и ахна. Содано реагира мигновено и я

завъртя пред себе си.

— О'Конър, остави пистолета, иначе ще гледаш как я коля!

Къртис пусна неохотно оръжието си на пода. Содано знаеше името му — потвърждение, че Алета не беше единствената набелязана жертва.

— Сега излез в коридора! — заповяда сицилианецът.

Содано бутна Алета настрани и понечи да пристъпи към пистолета, но тя се спъна в килима до леглото и залитна. Содано се опита да я задържи и се разсея за миг. Къртис скочи, отблъсна се мощно с левия крак и го изрита с десния в ребрата. Сицилианецът изпъшка от болка и пусна Алета, а ножът излетя от пръстите му и издрънча в гардероба. Къртис заби чело в носа на убиеца, но едва запази равновесие, защото niskият жилав мъж успя да промуши крак зад дясното му коляно и да го тласне назад. Къртис го удари с лакът по шията, събори го и се стовари на гърба му. Обви с дясната си ръка шията на Содано, опря лявата си мишница в рамото му и натисна врата му напред. Напрегна се докрай да събере двете си ръце и Содано се оцъкли от ужас. Къртис стискаше гърлото на убиеца, докато главата му се люшна безсилно. Щом се увери, че противникът е мъртъв, Къртис се търкулна встрани от трупа и опита да си поеме дъх. Алета стоеше над него с ножа на Содано в ръка.

— Аз съм на твоя страна — изгъгна дрезгаво Къртис. — Махни това нещо.

— Не и докато не чуя кой си ти и какво правиш в апартамента ми, по дяволите!

Ръцете ѝ се тресяха.

— Името ми е Къртис О'Конър. И ако ще да ти прозвучи странно, дойдох да те опазя жива.

Думите на шамана нахлуха в съзнанието на Алета: „Има още двама мъже, единият от тях ще се разправи с другия. Ще повериш живота си в ръцете на първия“.

— *Кой си ти?* — повтори тя по-настойчиво.

— Дълга история...

— Да чуя кратката версия!

— Работя в ЦРУ и тъкмо те в момента искат да те махнат от пътя си. Вбесила си доста могъщи хора.

— Щом си от ЦРУ и те ме искат мъртва, как тъй си дошъл да ме спасяваш? А този кой е?

Алета посочи с ножа трупа на пода в нейната дневна.

— Той е... тоест беше Антонио Содано, наемен убиец. Но защо не оставиш ножа, за да чуеш дългата версия на по чаша кафе?

— Отивам да се обадя в полицията!

— Тъкмо това не бива да правиш.

— И защо пък не? Някакъв бандит току-що се опита да ме убие!

— Помисли добре — спокойно я посъветва Къртис. — Ако се обадиш в полицията, всеки журналист във Виена ще се изтърси пред прага ти. Крачка не би могла да направиш, без да те следват незнайно колко оператори и репортери. И понеже е трудно да се изясни кой е поръчал да бъдеш ликвидирана, журналистите ще ровят упорито.

— И може би така ще бъда защитена донякъде от мръсници като тебе!

— Дали не си мъничко неблагодарна? — подхвърли Къртис с крива усмивка.

Тя си замълча. Идеше ѝ да се разплаче.

— Така изобщо няма да си в безопасност — продължи Къртис. — Щом историята се разчуе, онези, които искат да ти затворят устата завинаги, ще направят и невъзможното да успеят следващия път. Те не се отказват, а пари си имат в изобилие. Алета, най-добре е да ми се довериш. Първо трябва да се отървем от трупа.

Тя пак си спомни какво ѝ каза доктор Арана.

— Добре, ще се отървем от трупа — промърмори Алета, докато ударите на сърцето ѝ се забавяха полака. — Но когато някой го намери, полицаите ще дойдат да си поприказват с мен. И тогава какво ще правя?

— Само ако установят, че е бил в твоя апартамент. Кога ще събират боклука?

— Утре сутринта.

— Ще отскоча навън за малко, но първо ще използвам банята ти, ако разрешаваш.

Той се взря в отражението си.

— Ама че картинка съм...

Опипа синините по лицето си. След няколко минути излезе от сградата. По „Щернгасе“ не се мяркаше никой. Надяваше се да му

провърви и да няма минувачи още няколко минути. Тръгна забързано по тясната улица към няколко малки контейнера за отпадъци, вече изкарани на колелцата си до книжарницата. Избра един, който не беше пълен догоре, и го задърпа обратно към дома на Алета. Преди да влезе в двора, пак провери има ли някой наоколо. Изсипа боклука в контейнера на Алета и качи опразнения в апартамента. Алета седеше до масата в кухнята.

— Добре ли си?

— Ще се оправя. И сега какво — просто изкарваме трупа навън при другия боклук?

— Слушай... знам, че си преживяла големи нещастия, а тази вечер също беше гадна, но вече ти казах — трябва да ми се довериш. Защото нищо още не е приключило. Напротив. Понякога и простите методи вършат работа. Ако имаме късмет, този контейнер ще бъде хванат от повдигача на камиона и изсипан вътре. Ако шофьорът или минувачи не видят как трупът пада в камиона, ще се озове на сметището и може никой никога да не го намери. В най-лошия случай полицията ще установи, че това е Содано. Ще предположат, че е очистен от конкуренти в наркотрафика и ще задраскат поредния бандит от списъка с издирваните престъпници. Няма да нахълтат при тебе, поне няма да е веднага, а и да дойдат, ние отдавна няма да сме тук.

— „Ние“ ли?

— Да, ние. Защото сме затънали заедно в блатото, колкото и да не ти харесва. Ако кипнеш вода за кафе, ще ти обясня, щом се върна.

Къртис претърси трупа. Остави портфейла и италианския паспорт в джобовете на сакото, но взе мобилния телефон.

— За какво ти е? — стъписа се Алета.

— Картата може да бъде проследена от оператора. Но ако подхвърля телефона на първия минаващ шлеп, знае ли човек къде ще се озове накрая? — ухили се Къртис.

Вдигна тялото и го напъха с главата надолу в контейнера. Сицилианецът беше с широки рамене, но нисък. Къртис успя да сгъне краката му в коленете и да го натика целия в контейнера. Затвори капака и се опита да издърпа контейнера, но едното колело беше хлътнало в дупка под килима.

— Май сме ти повредили дюшемето — сви рамене той и сгъна килима, за да открие пода пред камината.

Дъската беше леко разместена и Къртис я вдигна. Кухината отдолу бе запълнена от стара тенекиена кутия, дълга почти метър.

Забравила за малко враждебната си подозрителност, Алета му помогна да вдигнат кутията.

— Ако е принадлежала на твоя дядо, искал е да я скрие добре — подхвърли Къртис и отстъпи крачка назад, за да не ѝ пречи.

— Мисля, че знам защо го е направил — промълви Алета и отвори капака с треперещи пръсти.

Пантичките изскърцаха и двамата видяха пожълтял бележник и два предмета, увити в парчета червено кадифе. Алета махна плата от първия — държеше сложна малка скулптура от нефрит. Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Господи!... Статуетките! — възкликна тя.

— Търсеше ли ги?

Алета не отговори, въртеше в ръцете си втората статуетка и я оглеждаше отблизо. Накрая остави изваянието в кутията и се вторачи в очите на О'Конър. Да му се довери ли, както ѝ бе подсказал шаманът? Този мъж като че знаеше кой я иска мъртва, а и *наистина* ѝ спаси живота, но Алета още не можеше да преодолее силните си подозрения.

— Кажи ми поне една причина да ти се доверя — предизвика го тя.

— Не бива да се доверяваш никому. Може би дори след като опознаеш добре човека.

— Според тебе някой иска да ми затвори устата. Откъде знаеш?

— Знам, защото и мен изпратиха да те убия.

— Какво?! — втрещи се тя. — И защо не го направи?

— Това също е дълга история, но пак ще минем с кратката версия засега.

Алета слушаше със сковано от шока изражение, докато Къртис изреди набързо събитията, довели до намесата на Содано. Наблягаше на ролята на Уайли и Феличи.

— Чуй ме — помоли той накрая. — Можем да спорим до сутринта, а можем и да сключим примирие. Не искам от тебе да ме харесваш, но се налага да разчиташ на мен... поне докато не те отведе на по-безопасно място.

Тя го изгледа смразяващо. Къртис бръкна под сакото си, извади пистолета и го подаде с дръжката напред.

— Вземи го.

— За какво ми е?

— Вземи го! — настоя той. — Бих могъл да те застрелям по всяко време, нали? Само че дойдох да те защитя. Внимавай, зареден е...

Алета се взираше изпитателно в него.

— А сега ти ме застреляй или извикай полицията, или първо едното, после другото, както искаш — продължи Къртис. — Или пък се разбираме, че изчезваме оттук.

— Още сега ли? — попита тя и му върна оръжието.

Той тръсна глава.

— Утре. Първо да се отървем от хубавеца, а и трябва да подремнем малко. Имаш ли и друга спалня? Бих те поканил в хотела, където отседнах, но това ни е първата среща...

— Не прекалявай, *О'Конър* — натъртено произнесе тя фамилията му.

— Чувал ли си някога за Кодекса на маите? — попита Алета, щом сложи каната с кафе на кухненската маса.

— И аз бях на лекцията на монсиньор Дженингс — призна Къртис.

— Защо ли не съм изненадана? — поклати глава тя, отново обзета от гнетящото чувство, че я дебнат непрекъснато. — Не се съмнявам, че си искал да те сметнат за археолог.

— Четох две-три ноци, за да знам поне нещо — смънка той.

— Е, поне си чул въпроса на журналистката за кодекса.

— Дженингс ѝ се присмя, че всичко било измислица на медиите. Вярно ли е?

— Кодексът съществува.

— Защо си толкова уверена?

— Сега е твой ред да ми се довериш.

Тя се постара да му обясни набързо диренето на нейния дядо и предупреждението на доктор Арана.

— И ти очакваш тези статуетки да ти покажат пътя към кодекса?

— Е, няма как да съм сигурна. А и първо трябва да намеря третата. Маите са се погрижили много старателно кодексът да си остане скрит, докато не настъпи моментът да бъде намерен.

— И според Хосе Арана моментът е настъпил, така ли?

— Може би не е случайно, че намерихме двете статуетки днес. Разгледай ги внимателно. Това дърво е дървото на живота в традицията на маите. Могъщ символ на сътворението, над което сега е надвиснала огромна опасност. В основата на едното дърво има мъжки ягуар, а на другото — мъжки и женски. То е неутралното, възплава равновесието. Ясно е, че под третото дърво има женски ягуар — символ на изгубеното женско начало.

— Ако съм запомнил правилно, ягуарът също е бил свещен за древните маи...

Алета се усмихна за пръв път откакто Къртис нахълта в нейния апартамент.

— Двете ноци четене не са били загубено време.

— Само че виждам колко малко съм прочел...

— Не се притеснявай, моят дядо цял живот е изучавал маите, но едва е проникнал под повърхността. Ние си въобразяваме, че сме най-развитата цивилизация, а още не сме опознали истинската история на древността. Чак тогава ще открием, че маите също като египтяните и инките са постигнали много повече, отколкото допускат надменни псевдоисторици като Дженингс.

— Може и да си права — съгласи се Къртис. — Нещо в този кодекс стряска и Ватикана, и онези, за които работех досега. Готови са на всичко, за да го вземат, затова нашето примирие ще продължи, докато ти помагам да го намериш.

— Защо си убеден, че и Ватикана, и американското правителство искат кодекса? И защо си готов да ми помагаш?

— Не знам подбудите им, но се стремят да те изпреварят. Успейт ли, подозирам, че ще скрият кодекса от хората.

— Ами предупрежденията?

— Ще рискуват да ги пренебрегнат. Няма да е първият случай, когато са премълчавали важна информация.

Алета се замисли.

— И аз не знам защо американците се плашат от кодекса, но май се досещам защо Ватикана се опитва да го прибере. Нали криха

ръкописите от Мъртво море цели три десетилетия, за да не застрашават техните догми за учението на Исус? А Кодексът на маите може да се окаже много по-страшен за тях от онези свитъци.

— В какъв смисъл?

— Имам бележки на моя дядо — според него кодексът ще бъде намерен в джунглите на Гватемала и не само предупреждава какво може да ни сполети, но е свързан някак и с посланията на Дева Мария във Фатима. — Тя си позволи бегла усмивка. — О'Конър, Ватикана открай време вижда заплахи в духовността на маите.

И неговата усмивка беше сдържана.

— Не може ли да минем без това „О'Конър“?

Алета въздъхна.

— Искам да знаеш, че съм ти благодарна за постъпката ти тази вечер... Само че не съм свикнала да ми се изтърсват хора с ножове и пистолети. Трябва да мине доста време, докато ти се доверя, ако изобщо се пристраша. Ако казваш истината и си нарушил заповед на своя началник, ще подгонят и тебе...

— Меко казано. Още една причина да се махнем по-скоро от Виена и да потеглим към Гватемала.

Тя завъртя глава.

— Не преди да науча как е умрял моят дядо. Утре ще отпътувам с влак към Бад Аролсен. Там има милиони документи за жертвите на Холокоста. Най-после са достъпни.

— Да, май четох нещо за това. Значи очакваш да намериш данни за дядо ти и баба ти?

— Също и за баща ми и неговата сестра, макар че те са успели да избягат.

— Ами добре... но не забравяй, че щом Уайли разбере какво се случи тук, ще ни подгони така, както не са издирвали дори Осама бен Ладен. От колко време ще се нуждаеш в Бад Аролсен?

— Един ден... Най-много два. Уговорих предварително ползването на архива. Документите от Маутхаузен са подредени и търсенето е улеснено.

— После искаш да отидеш в самия лагер Маутхаузен. Заедно с пътуването ще се задържим още поне пет дни в Европа. Може и да ни се размине, но рискът е голям. Както и да е, нека поспим, после ще видим.

Къртис огледа „Рингщрасе“ и в двете посоки, после отвори вратата на кафене „Шварценберг“, за да влезе Алета първа.

Намериха свободно сепаре в тих ъгъл на кафенето, което съществуваше още от осемнайсети век, разположено срещу хотел „Империял“. Нямаше много хора и Къртис се взря поред във всекиго, но не забеляза нищо необичайно. Повечето бяха бизнесмени, прелистващи вестници, докато хапнат кифла с кафе мока. Твърде рано беше за туристите.

— Кафе, кифла, мармалад и рохко яйце — обърна се Къртис към сервитьора.

Черният костюм и папийонката на възрастния мъж подхождаха напълно на полилеите, гоблените, облицованите с дърво колони и старите столове с кожена тапицерия.

— Господинът желае ли вестник?

— Да. „Ню Йорк таймс“, моля.

— За вас, госпожо?

— Искам „Ди Велт“ и същата виенска закуска. Благодаря — каза му Алета на безупречен немски. — Колко езика владееш? — изви вежди към Къртис, когато сервитьорът се отдалечи.

— Говоря добре немски, френски и италиански. Справям се горедолу с испански, руски и китайски.

— Впечатляващо. Да речем, че руският е остатък от Студената война, но защо и китайски?

Стори й се, че очите му помръкнаха за миг.

— Поредната дълга история. Помагах за безопасността на Олимпиадата в Пекин.

— Не си от приказливите, както виждам.

Къртис се подсмихна.

— Професионално изкривяване, струва ми се.

Той благодари на сервитьора, който им поднесе закуската и за негово облекчение отвлече вниманието на Алета.

— Какъв е планът? — попита тя след малко. — Сега ще си вземеш багажа от хотела, така ли?

— Влакът тръгва в 10 часа и 40 минути, а хотелът ми е отсреща.

Къртис кимна към фасадата на „Империял“.

— Я гледай — поклати глава Алета. — Вие, шпионите, знаете как да си угаждате.

— Все някой трябва да бъде клиент и на такива хотели — отвърна той с пресилена скромност.

В този миг срещна погледа на висок слаб мъж с черно палто и барета, който стоеше до будка за вестници на другия тротоар. Мъжът веднага се престори, че го интересуват заглавията на всекидневниците.

— Не се озъртай — помоли Къртис. — Има един дългуч с барета, който ни наглежда. Когато изляза, почакай той да тръгне след мен и отиди с такси на *Вестбанхоф*. Аз ще му се измъкна и ще се срещнем там.

Алета гледаше как човекът, който я спаси предишния ден, подтичва към хотел „Империал“. Кльощавият мъж с черното палто забърза подире му по „Рингщрасе“.

35.

Централата на ЦРУ

Лангли, Вирджиния

Хауърд Уайли показа на големия екран последната схема от резюмето, подготвено за посещението на новоизбрания президент в централата на ЦРУ. Уайли смяташе, че изборите са завършили катастрофално — новият президент поне на думи предпочиташе преговорите пред употребата на сила. Иначе казано, говореше на чужд за Уайли език.

— Ако позволите да обобщя, господин президент, Съединените щати са изправени пред множество различни предизвикателства в света. Терористичните мрежи разширяват обхвата си и набират нови членове. Разпространението на ядрено оръжие продължава да бъде тежък проблем. Знаем, че Северна Корея има достъп до обогатен уран от своите реактори, а търговците на оръжие снабдяват тайно страната с технологии за все по-усъвършенствани балистични ракети. Необходима е крайна предпазливост в каквито и да било преговори с Иран — подчерта Уайли. — Техеран няма да се откаже от производството на обогатен уран и ако не направим нищо срещу тяхната програма, след броени години заплахата на Ахмадинежад да изтрие Израел от лицето на земята може да бъде осъществена.

Той се опитваше да долови дали думите му повлияват някак на президента, но лицето на новия „лидер на свободния свят“ оставаше безизразно.

— Въпреки някои икономически трудности — продължи заместник-директорът на ЦРУ — Китай модернизира упорито въоръжените си сили, а това също е заплаха не само за равновесието на силите в Тайванския пролив, но и за собствените ни военни части и съоръжения там. И накрая — макар че министър-председателят Путин формално е подчинен на президента Медведев, Путин остава истинският ръководител в Кремъл и вероятно отново ще се кандидатира за президентския пост, когато изтече мандатът на Медведев. Няма съмнение, че Путин се стреми да възстанови

позициите на Русия като доминираща сила в Европа. Можем да очакваме, че руснаците ще бъдат още по-непреклонни спрямо Чечня, Украйна и Грузия, защото Путин иска да наложи по-голям контрол върху залежите от нефт и природен газ в този регион.

— Получих информация от вашия колега в ДНР за проекта НААРР в Аляска — неочаквано каза президентът.

Уайли потисна гнева си. Дирекцията на националното разузнаване бе създадена заради провала на ФБР в предотвратяването на терористичното нападение на 11 септември 2001 година. Той не можеше да понесе, че ЦРУ загуби заради некадърността на ФБР старшинството си сред разузнавателните институции в страната. Сега сбирщината от фукльовци и аматьори в ДНР се пъчеше пред политиците във Вашингтон и бълваше информация за всеки строго секретен проект, до който получаваше достъп. А Уайли винаги внимаваше дори собственият му директор да не е запознат с операциите, които предпочиташе да ръководи лично. Политиците, готови да преговарят с врага подобно на новоизлюпения президент, трябваше да бъдат държани настрана от тайните. За заместник-директора на ЦРУ проектът НААРР беше прекалено важен и ако зависеше от него, не би позволил да изтичат сведения. Чудеше се какво ли е научил президентът.

— Според вас, доколко достоверни са предположенията, че руснаците могат да контролират климатични процеси? — попита президентът.

— Имаме неоспорими доказателства, че руснаците изследват възможността да насочват урагани, както и да увеличават разрушителната им сила. Освен това извършват експерименти с цел да предизвикват земетресения.

— А какви изследвания провеждаме ние?

— Започнахме още по време на войната във Виетнам. Проектът „Попай“ трябваше да променя времето над Северен Виетнам чрез разпръскване на сребърен йодид и сух лед за предизвикване на валежи. Не бе постигнат пълен успех, макар че така наречените „пътеки на Хо Ши Мин“ за снабдяване на партизаните в Южен Виетнам понякога се превръщаха в непроходими тресавища. Но руснаците са започнали още по-рано. През 1962 година научихме, че облъчват с електромагнитна радиация нашето посолство в Москва, и то предимно

кабинета на посланика. През 70-те години на миналия век имаше развитие на този проект — така нареченият „Руски кълвач“. Поредица от електромагнитни сигнали в честотния диапазон от 3 до 30 мегагерца.

— „Кълвач“ ли?

— Сигналят бе излъчван във вид на 10 до 12 пулсации в секунда, затова радиолобителите по света го кръстиха „Руски кълвач“. Този сигнал беше достатъчно силен да наруши комуникациите тук — в Щатите. Имаме основания да предполагаме, че е бил предшественикът на руския вариант на HAARP.

— Значи HAARP може да променя времето? Нали има решение на ООН, което забранява такива експерименти?

— Да, Резолюция 3172, гласувана от Общото събрание на ООН през декември 1976 година. — Уайли се усмихна снизходително, защото бе предвидил въпроса. — Наложена е забрана върху експерименти, които манипулират климатичните процеси като разновидност на военни действия срещу друга държава. Разбира се, това не пречи да провеждаме нашите експерименти за мирни цели, господин президент.

Уайли се върна в кабинета си доволен, че президентът на Съединените щати не е научил нищо съществено въпреки въпросите му за климатичните войни, а и изобщо не подозира за „Операция Ефир“. Президентите идваха на власт и си отиваха, но истинската власт беше в Управлението и Уайли възнамеряваше да запази статуквото. Този път обаче самодоволството му се изпари бързо. Имаше съобщение от старшия агент във Виена, отбелязано като крайно спешно.

„О’Конър забелязан да закусва заедно с обекта в кафене «Шварценберг». Не е ясно дали това е част от плана за отстраняването на обекта. О’Конър влезе в хотел «Имperiал» и не е видян да излиза, но проследяването на мобилния му телефон показва, че се отдалечава бавно от хотела. Опитваме се да възстановим наблюдението над

обекта. Мобилният телефон на Содано е засечен в района на Братислава и се движи по Дунав към Будапеща. Очаквам по-нататъшните ви указания.“

— Маmicата му!

Уайли халоса с длан бюрото. Що за идиотизъм — Содано в Братислава? И какво ще прави в Будапеща? Когато го наемаше, Уайли не можеше да си позволи пазарлъци за стоте хиляди евро, които бандитът поиска предварително. Ако нищожният боклук е решил да офейка с парите, това ще е последната глупост в живота му, зарече се заместник-директорът. Трупаха се твърде много въпроси без отговор. Седна пред компютъра и започна да трака ядно по клавиатурата.

„До бюрото във Виена: Не само се «опитвайте». Наблюдението над обекта да бъде възстановено на всяка цена, включително чрез контрол на летищата, гарите и граничните пунктове. О’Конър и Вайцман получават кодови имена Тутанкамон и Нефертити. Агентите ни в Берлин са предупредени и в пълна готовност за подкрепа. Съобщете незабавно, когато откриете обекта.“

Уайли вложи особен смисъл в кодовите имена, които избра. И Тутанкамон, и Нефертити били застигнати от ранна смърт, която историците не успяваха да разгадаят докрай. Той имаше намерение да отреди същата участ на жертвите си.

Обади се на помощника си Лари Дейвис.

— Имаме текуща операция. Искам ситуационната зала да бъде подготвена веднага, като включите в анализа и всички данни за Кодекса на майте. Ще слеза при вас след три минути.

36.

Гара Вестбанхоф, Виена

Къртис се постара да огледа навсякъде първия етаж на огромната международна гара във Виена. Тук беше пълно с хора и шумно, съобщенията на немски и английски отекваха от облицованите с мрамор стени. Не забеляза нищо подозрително и застана с Алета на опашката пред една от касите.

— Два билета до Бад Аролсен, бизнес класа.

Къртис плати в брой и предложи на Алета:

— Горе можем да прием кафе.

— Влакът тръгва след двацет минути. Имаме ли време?

Той се усмихна.

— Винаги предполагай, че те следят. Влакът тръгва от шести перон, но ние ще отидем там в последния момент. Така ще ги затрудним максимално да си купят билет... но австрийците са толкова услужливи, че вече можеш да си платиш пътуването и в самия влак — добави и усмивката му изчезна. Подаде нов мобилен телефон на Алета. — Сложи го в чантата си. Най-добре е вече да смяташ, че всичко казано от тебе по телефона се подслушва, а текстовите ти съобщения се преглеждат.

— Няма ли да проследят твоя телефон?

— То се знае. Но той вече е увит в целофан и си плува във виенската канализация. Дано това ги обърка, за да спечелим малко време.

Качиха се с ескалатора на етажа, откъдето потегляха влаковете. Високият слаб мъж с черното палто влезе на етажа под тях.

Влакът се носеше бързо, тихо и плавно на запад към Линц — областния център на Горна Австрия. Градът, където Хитлер бе учил в гимназия и от който концлагерът Маутхаузен беше отдалечен само на двацет и пет километра. Полята край линията и горите в далечината

отново бяха побелели от сняг, слънцето едва надничаше през облаците, нахлуващи откъм италианската граница.

— Пак не жалиш парите — подхвърли Алета и се облегна удобно на една от само четирите кожени седалки в луксозното купе.

При тях нямаше други пътници.

— Не и докато плаща ЦРУ. След около три часа ще минем границата с Германия при Пасау, после още три часа до Вюрцбург, където ще се прехвърлим на друг влак към Бад Аролсен.

Тя потръпна, щом помисли какви подробности би могла да научи там. Къртис побърза да я улиса в разговор.

— Колко добре познаваш монсиньор Дженингс?

— Достатъчно добре, макар че това не е повод за радост. Все пак никога не съм работила с него. Открай време за мен е загадка защо го ценят толкова в средите на археолозите.

— Значи го надценяват?

— Той е нагло нищожество с огромно самочувствие. Има връзки във Ватикана, което явно му влияе още по-зле.

Къртис се ухили.

— Чувствата ви са взаимни, доколкото можах да разбера.

Алета се смръщи гнусливо.

— Освен това се говори, че имал слабост към малките момчета.

И неговото лице застина.

— Това му е лошото на Ватикана — продължи Алета, — всички там са лицемери. Папа Пий XII не си е мръднал пръста да помогне на милионите евреи, сред тях и дядо ми, които били избити от нацистите. А оттогава май нищо не се е променило. Виж го Бенедикт — благослови епископ, който отрича, че изобщо е имало газови камери! Как му беше името...

— Уилямсън.

— Ричард Уилямсън! Как можах да забравя! А Бенедикт, който през годините си като главен инквизитор е събирал подробни досиета за кого ли не — от Ханс Кюнг^[1] до Теяр дьо Шарден^[2], сега твърди, че всичко се дължало на недоразумение? Как пък не! — Алета още не можеше да овладее гнева си, че трябва да бяга от могъщи врагове, и нямаше намерение да щади и О'Конър. — А вие — американците, сте най-силната страна в света и не пропускате да напомните това на всички. Обявявате се за защитници на свободата, но когато ви е

изгодно, без никакви угризения натикват хората в тайни затвори по света, където ги изтезават. Затвори под контрола на мръсниците от твоето ЦРУ! И повечето от тези хора накрая изчезват безследно. А онзи идиот, когото избрахте да седи толкова години в Белия дом, едва ли беше прочел и един ред от Женевските конвенции. Привлече за свой юридически съветник някакъв тип, според когото нямало нищо лошо да измъчваш хора. Как се беше изразил?... „Тероризмът прати в миналото строгите ограничения на Женевските конвенции при разпитите.“ Същото отношение, което проявили нацистите към моя дядо. Вие, гадове, с нищо не сте по-добри от тях! *Вие* обучихте „отрядите на смъртта“, които убиха моя баща!

— С други думи, изтезанията са удобно средство — спокойно вметна Къртис. — Права си, разбира се — и във Ватикана, и във Вашингтон се самозабравиха. Нямам намерение да оправдавам непростимото. Имаш всички основания да се отвърщаваш от външната политика на Щатите. Половината свят вече ни мрази.

— Голям оптимист си, ако си въобразяваш, че само *половината* свят ви мрази. Там, където живея, доста трудно ще намериш някой да каже добра дума за американец. Не се залъгвай, че и в Европа са настроени много по-благосклонно към вас. Не ми се вярва, че имаш представа колко навреди на Щатите политиката на вашето правителство, господин О'Конър. — Алета неприязнено наблегна на фамилията му. — Или трябва да те наричам агент О'Конър?

— Така е само във филмите. Ако започнеш да ме понасяш, предпочитам да ме наричащ Къртис.

— Като те слушам какво ми наговори досега — продължи тя покрито, — не мога да проумея защо още работиш за ЦРУ.

— Е, щом разгадаят какво се случи в твоя апартамент, ще изхвърча на секундата от Управлението. Но каквото и да си мислиш, мнозинството мъже и жени в ЦРУ са, общо взето, почтени хора, които се опитват да служат на своята страна. Има и отвратителни изключения. — Къртис помълча, опитваше се да осъзнае собствените си чувства. — Постъпих в ЦРУ, защото се надявах, че мога да направя нещо смислено. Жалко, че тези надежди се оказаха заблуда. Знам ли... Ако намерим кодекса, може и променим мъничко положението към по-добро. В бележника на твоя дядо има ли някакви насоки?

— Не успях да прочета всичко внимателно, но когато правил разкопки в Тикал през 30-те години, Леви намерил каменна плоча. — Тя отвори бележника на страниците, към които беше прикачена снимка на стелата, наречена от нея „Стела D“. — Алигаторът е символ на Млечния път — посочи Алета бележките на Леви, — а йероглифите обясняват, че устата на алигатора е „тъмната бездна“ на галактиката — *Ксибалба бе*. Всички йероглифи около изображението на алигатора са посветени на зимното слънцестоене през декември 2012 година.

— А Дженингс го омаловажава упорито. Не знае ли за тази стела?

— Би трябвало да знае, защото тя и досега е в Тикал. Подобна е на стелите от Исапа, намерени при разкопки близо до границата между Мексико и Гватемала през 60-те години. Смисълът им е разгадан от видния познавач на културата на майте Джон Мейджър Дженкинс. — Тя обърна на друга пожълтяла страница и започна да четете написаното от нейния дядо: — „Убеден съм, че йероглифите на Стела D показват как това рядко случващо се противостояние на нашата Слънчева и центъра на Млечния път ще бъде съпроводено с рязко отслабване на земното магнитно поле, както и рязко повишаване на слънчевата активност.“

Къртис и Алета бяха толкова погълнати от бележките на Леви Вайцман, че не забелязаха как кльощавият дългуч мина в коридора пред купето. Той се огледа само за миг към тях.

А Алета четеше на глас:

— „Обсъдих това с Алберт и той смята, че трябва да се отнесем сериозно към тази опасност.“

— Изглежда дядо ти е бил приятел на Айнщайн...

Алета кимна.

— И двамата са ненавиждали нацизма. Вероятно знаеш, че по времето, когато дядо ми намерил Стела D в Тикал, Айнщайн вече е публикувал труда си за теорията на относителността.

— Спомням си колко мъчна за разбиране е математическата ѝ основа. Всички тези нелинейни частни диференциални уравнения...

— И тъкмо те позволяват да бъде предсказано съществуването на черни дупки. Дядо ми е бил не само археолог, физиката винаги го е увеличала. Както виждаш, тези хора още тогава са се занимавали с днешните ни проблеми.

Къртис погледна през прозореца. Линията минаваше близо до Дунав, клоните на дърветата по брега бяха отрупани със сняг.

— Може и да е съвпадение — каза накрая той, — но сега магнитното поле на Земята е най-слабо, откакто са започнали измерванията му. Наскоро бях за малко в една от изследователските ни бази в Аляска. Силата на полето вече е под 0,5 гауса, а магнитните полюси се местят все по-бързо, с повече от трийсет километра годишно. Северният магнитен полюс вече не е на канадска територия, където е бил през последните четири века, а е северно от островната група Кралица Елизабет и се измества през Северния ледовит океан към Сибир.

— Не се случва за пръв път — напомни Алета. — Ако магнитното поле изчезне напълно, ще стане страшно за всички ни...

— Така си е. Не само ще настане пълен хаос в комуникациите и в навигацията на кораби и самолети, но и ще загубим защитата си срещу смъртоносната космическа радиация.

— Ще оцелеят само онези в подземни бункери — добави тя. — Неотдавна прочетох статия на група учени, които са сондирали древни вулкани и пробите показват, че магнитните полюси невинаги са били в Арктика и Антарктика...

— Не бяха ли открили и останки от тропически коралови рифове при сондиране в Нюфаундленд?

— О, има още много доказателства. Под леда в Антарктида са намерени вкаменелости от тропически дървета и папрати, а възрастта им съвпада с твърденията на майте за събитията в древността. Близо до Северния полюс пък в пробите има останки от блатни кипариси, в северните райони на Гренландия — от смокинови дървета. Тоест в миналото е имало размествания не само на магнитните, но и на географските полюси, които са опустошавали живота на планетата.

— Покачването на слънчевата активност също показва, че ни предстоят тежки времена — промърмори Къртис, — но монсиньор Дженингс като че не иска да повярва в знанията на майте за магнитното поле на слънцето?

— Струва ми се странно след всичко, което би трябвало да е научил за майте — съгласи се Алета и обърна на друга страница. — Леви е написал: „Стела F ни дава неоспорими доказателства, че майте

са познавали добре 22 годишния цикъл на слънчевото магнитно поле и свързаното с него засилване и отслабване на слънчевата активност“.

— Твоят дядо има ли предположения как една древна цивилизация може да е проучвала слънчевите петна без дори подобие на телескоп?

Тя завъртя глава.

— Само споменава, че не е сигурен дали майте са знаели нещо за по-бързото движение по екватора на слънцето в сравнение с полюсите и дали това е причината за бъркотията в слънчевата плазма. Той се съмнява и че са били наясно със силната електромагнитна радиация и „слънчевия вятър“. Предполага обаче, че са знаели за въздействието на слънчевите петна върху нашата планета. Поне няма спор, че са могли да предсказват циклите им.

— Сегашният цикъл ще достигне върховата си активност през 2012 година. Като си представя изместване и на географските полюси — Северният в Ню Йорк или Южният в Сидни...

Къртис предпочете да не се впуска в подробности какво би могло да се случи. Ако Кодексът на майте наистина предсказваше и изместване на географските полюси, човечеството трябваше да вложи огромни усилия, за да се предпази поне отчасти, но въпреки това животът на Земята не би могъл да оцелее в сегашния си вид.

[1] Ханс Кюнг (1928) — швейцарски католически свещеник, противоречив теолог; отхвърля доктрината за непогрешимостта на папите и е яростен критик на папа Бенедикт XVI. — Б.ред. ↑

[2] Теяр дьо Шарден (1881–1955) — френски палеонтолог, антрополог, теолог и философ. Опитва се да помири научните и религиозните възгледи за света. Създава еволюционна теория, различна от Дарвиновата, според която Божието начало е скрито в „сърцето на материята“ и насочва нейното развитие. Критикува църквата за начина, по който разделя природата, историята, вярата, спасението и божията благодат. Учението му е отхвърлено от Ватикана. — Б.ред. ↑

Централа на ЦРУ

Лангли, Вирджиния

— Дейвис, всички ли са тук? — попита Уайли, щом влезе в оперативната зала.

Компютърен екран показваше изображение от сателит в реално време — влак в Германия, който се отдалечава на северозапад от границата с Австрия. На друг екран върху карта, по средата на която беше река Дунав, мигаше синьо кръстче с изписан до него мобилният номер на Содано. Кръстчето се местеше на юг през Будапеща. На трети екран върху картата на Виена също със синьо кръстче беше отбелязан мобилният телефон на О'Конър. Той се движеше от „Мариа-Терезиан щрасе“ към *Донауканал*.

— Готови сме, сър — потвърди Дейвис. — Имаме защитена видеовръзка с резидентите ни във Виена и Берлин.

Лари Дейвис не беше много по-висок от Уайли. Затлъстял, оплешивяващ и вечно задъхан, сега той бършеше с кърпа челото си.

— Имаме извънредна ситуация! — изръмжа Уайли към шестимата агенти, на които Дейвис бе дал достъп до строго секретната част от „Операция Май“. — С най-висш приоритет! Виена, какво можете да ни кажете?

На поредния екран се появи резидентът на ЦРУ във Виена. Малката оперативна зала, в която беше той, се намираше в недрата на четириетажното посолство на САЩ на тихата „Болцманщрасе“.

— Наш човек се качи в експреса Виена-Вюрцбург. Той потвърди, че Тутанкамон и Нефертити са в трети вагон. В момента влакът е на десет километра северозападно от Нюрнберг. По разписание ще пристигне във Вюрцбург след петдесет и две минути.

— В такъв случай у кого е мобилният телефон на Тутанкамон?

— Не знаем, но още се движи бавно към *Донауканал*.

— Който и да го е взел, искам да бъде установен незабавно!

— Наблюдаваме района.

Старшият агент във Виена беше побелял ветеран в края на шестото десетилетие от живота си и не се плашеше от избухливостта на заместник-директора.

— Ами Содано?

— Изглежда, че още е на шлеп, който в момента минава през Будапеща.

— „Изглежда“ ли?! Искам да *знам*!

Уайли се вторачи яростно в екрана. Синьото кръстче доближаваше остров Маргитшигет южно от моста Арпад.

— Нашите хора в Будапеща да качат някого на шлепа! — сопна се Уайли на помощника си. — Искам да приберат Содано колкото се може по-скоро!

Дейвис на свой ред кимна на заместничката си — стройна и привлекателна брюнетка, на която не ѝ личеше, че отдавна е прехвърлила трийсетте. Последните три години бе работила като втори по старшинство агент в Лима, преди това — в Белия дом. Върна се наскоро и успя да се сръфа два пъти с Уайли. Вече съжаляваше, че прие да се премести в отдела за Латинска Америка на централата в Лангли. Тя въведе паролата си в резервен компютър, но секунди по-късно се вторачи заедно с останалите в друг екран. Резидентът във Виена ги бе предупредил навреме да гледат предаването на живо в интернет сайта на „Ди Велт“.

— Един момент... — запъна се водещият. — Току-що научихме, че австрийската криминална полиция разследва намирането на труп на италиански гражданин в камион за извозване на отпадъци...

Техник в залата вече превключваше на интервю с инспектор Ханс Бьом. Смръщеният началник на група в криминалната полиция стоеше до модерната инсталация за преработване на отпадъци при *Донауканал*. Отличаващата я сребриста кула, сякаш взета от фантастичен филм, стърчеше зад гърба му. Около него се тълпяха журналисти.

— Die Stelle zu sein scheint, von Antonio Sodano, Sizilianer, dernun Wohnsitz...

— Искам превод! — кресна Уайли.

— „Трупът е на Антонио Содано, сицилианец, който е живял напоследък в Рим.“

Елън Родригес бе прекарала три години и във Виена и Берлин.

— „Инспекторе, известна ли е причината за смъртта?“

— „Изглежда, че е бил удушен, но не можем да твърдим това със сигурност преди аутопсията.“

— „Къде е извършено престъплението?“

— „Това също не е установено, но камионът, в който е намерен трупът, е събирал отпадъци в квартал Щефансдом.“

— О’Конър! — процеди вбесеният Уайли.

А инспектор Бьом се усмихваше търпеливо на екрана.

— „Знаем обаче, че господин Содано е разследван от италианската *Гуардия ди финанца* за участие в наркотрафик, затова не изключваме версията убийството да е свързано с търговията с наркотици.“

— Маmicата му! — Уайли се извъртя към шестимата си подчинени, включени в „Операция Маи“. — Нефертити представлява явна заплаха за сигурността на Съединените щати. Дотук се провалихме с гръм и трясък в отстраняването ѝ, а би трябвало да е лесно. Освен това е ясно, че Тутанкамон мина на страната на противника. — Уайли се обърна към камерата. — Виена, вашият човек във влака има разрешение да премахне и двамата!

— И двамата ли? — стъписа се резидентът във Виена.

Той бе работил съвместно с О’Конър в няколко операции.

— И двамата! — излая Уайли. — Содано не беше никакво смотано хулиганче. Можеше да се погрижи за себе си. Щом е убит, няма кой друг, освен О’Конър да го е направил.

— Защо човек като О’Конър би решил да се обърне срещу Управлението? — поклати глава Елън Родригес. — Засега нямаме доказателства, че е така.

Уайли се извъртя към нея, погледът му изгаряше.

— Родригес, аз вземам решенията тук.

И останалите в залата изглеждаха смутени, но никой друг не се застъпи за О’Конър.

— Берлин, искам ваши хора да са в готовност за незабавни действия. — Уайли пак се вторачи в камерата. — Поставете под наблюдение гарата във Вюрцбург. Искам разписанието за всички влакове и автобуси, потеглящи от града. Ако не ги очистим във влака, трябва да знам накъде ще тръгнат. — Той изви глава към Дейвис. — Научете какво е правила Нефертити през последния месец. Разговори

по мобилния и домашния телефон, движение по банковите й сметки и кредитни карти — всичко, което може да ни подсказе защо е в Германия. — Уайли заговори съвсем тихо. — Обясни на онази кучка Родригес, че ако ми се опълчи още веднъж, ще я пратя да сервира кафе в бюфета.

Дейвис пак си избърса челото, когато заместник-директорът излезе.

— Родригес, мери си приказките. Пак опъна нервите на шефа до скъсване.

— Ау, опънала съм му нервите! За бога, Лари! Не разбираш ли с какво се занимаваме в момента? Работила съм с О'Конър. Не е фурнаджийска лопата. Ти чел ли си досието на Вайцман? Каква ти „явна заплаха“?! Бездруго злоупотребихме с този израз спрямо Ирак. Тя е археоложка, по дяволите! Може ли някой да ми обясни с какво е толкова опасна за американските власти?

И зелените очи на Родригес пламтяха. Двама от по-младите мъже в залата се подсмигнаха. Лари Дейвис не беше много по-популярен от Уайли.

— Просто кажи на онези в Будапеща да приберат мобилния телефон на Содано — сърдито заповяда Дейвис. — Останалите се захващайте с пътуванията и телефонните разговори на Нефертити и Тутанкамон. Хайде, на работа!

— Скапаняк — промърмори Родригес, когато се настани пред бюрото си.

38.

Нюрнберг-Вюрцбург, Германия

Влакът профучаваше през еднообразен пейзаж от ниви и селски къщи.

— Баща ми избягал само с дрехите на гърба си и две карти — каза Алета, преди да извади първата карта. — До края на живота си беше убеден, че тази е свързана някак с Тикал, но не успя да я разгадае.

Къртис се взря в схемата върху хартия от хуун.

— Триъгълник в Тикал... Може да означава какво ли не.

Алета кимна.

— А тази не е истинската — подаде му втората карта. — Оригиналът бил даден на дядо ми от старейшини на майте и също бил нарисуван на хартия от кора.

— Къде е сега оригиналът?

— Нацистите го взели, когато арестували цялото семейство, но баща ми нарисувал копие по памет. За съжаление не помнел всички фигури и копието е съвсем приблизително. Смяташе, че очертанията напомнят формата на езерото Атитлан.

Къртис разглеждаше озадачен втората карта.

— Не си ли съгласен? — попита тя.

— Може и да е езерото Атитлан, не съм бил по онези места. Проблемът е, че само за едната линия от трите има някакви координати, стига това да е значението на фигурите. Само че... Ами да, разбира се! — възкликна той. — Обратна засечка!

— Обратна засечка ли?

— Стар похват на военните топографи. Използвали са го, преди технологията на GPS да развали цялото удоволствие от лутането в горските дебри. Ако не знаеш координатите си, качваш се на високо място и с компаса мериш приблизително посоката към три видими ориентира, които са отбелязани на картата, тоест знаеш техните координати. Обръщаш измерванията в посоките от трите точки към твоето място и на картата се получава доста малък триъгълник, в който

би трябвало да се намираш ти. Има ли такива открояващи се ориентирани около езерото Атитлан?

— Вулканите! Има три вулкана, най-големият от които е Атитлан. — Алета посочи най-южната точка на картата. — На север от него е вулканът Толиман, а на изток — Сан Педро, в чието подножие има малко село. Високи са над три хиляди метра, затова се виждат от всяка точка в езерото. Два от тях са близо един до друг, както показват и линиите на картата. Всичко съвпада.

— Но и това не помага много. Само една от посоките е с някакви знаци, а триъгълникът, в който се пресичат, става големичък.

— Това е запомнил баща ми — вдигна рамене Алета, — а и там, където линиите се пресичат, няма кой знае какво. Най-близкото село до Сан Педро е Сан Маркос, където израснах като малка. Разположено е около това заливче. Има насаждения от кафе, отглеждат и царевица. Има също зеленчукови и овощни градинки... Животът там беше простичък и спокоен, докато не дойдоха „отрядите на смъртта“.

Къртис я погледна със съчувствие и пак посочи триъгълника.

— А това тук?

— Голям вулканичен хребет, който се спуска към езерото. Без другите координати все едно търсим игла в купа сено.

— А вулканите активни ли са?

— Атитлан е активен, последното му изригване е било през 1853 година. Толиман — може би, но не е изригвал през последните векове. Самото езеро е създадено от изригване.

— Много ли са селата около езерото?

— Не. Панахачел е най-голямото градче на северния бряг... с около 14 000 жители. Иначе има само селца като Сан Педро, Сан Лукас, Сан Маркос и Сан Хуан. Имената подсказват влиянието на испанската католическа църква, но духът на маите още е жив там.

— Все пак и трите линии минават през езерото. Дали не търсим нещо, което е под водата?

— Атитлан е много дълбоко езеро, на много места дълбочината е над 400 метра, има и подводни пещери. — Двамата се смълчаха, докато обмислят какво означава това за тяхното начинание. — В Санта Крус има школа по подводно плуване, но не ми се вярва, че отиват да се гмуркат толкова на юг...

— Гмуркането в езера на голяма надморска височина е свързано с особени рискове — напомни Къртис, който се питаше дали Алета ще сподели с него какъв опит има като водолаз. — Необходимо е специално обучение.

И двамата знаеха, че на голяма надморска височина нараства опасността от кесонна болест.

— Ти гмуркач ли си? — попита Алета.

— Обучавах се с отряд „тюлени“ от флота...

Гласът му заглъхна, когато погледна към коридора. Къртис се напрегна, щом видя мъжа с палтото и баретата.

— Какво става? — настръхна и Алета.

— Имаме си компания. Онзи е баретата, който мина преди секунди. Прибери картите и бележника в куфарчето и се престори, че спиш. Ако онзи се върне, не мърдай. Дишай бавно и остави всичко на мен.

Алета се облегна и затвори очи. Все повече разчиташе на тайнствения си спътник.

Къртис извади пистолета „Глок 21“ изпод коженото си яке и завинти сърчно заглушителя на цевта му. Пак прикри оръжието под якето, облегна се с притворени очи и зачака.

Десет минути преди да пристигнат във Вюрцбург мъжът с баретата се върна. Видя, че двамата в купето спят и отвори бавно вратата. Седна тихо до Алета и светкавично извади от джоба на палтото остър като бръснач десантен нож.

Къртис натисна спусъка два пъти и куршумите 45-ти калибър пръснаха сърцето на нападателя. Въпреки заглушителя изстрелите прозвучаха твърде силно и Алета подскочи, когато ножът изтрака на пода.

— *Миерда!* — изруга тя.

Къртис ѝ даде знак с ръка да не говори повече. Сложи си ръкавици и върна ножа в джоба на мъртвеца. Прерови и другите джобове на палтото и взе мобилния телефон. Опитваше се да обмисли всичко за миг-два. Надникна в коридора и в тоалетната в единия край на вагона. Празно. Ако нямаше да почистват тоалетната до крайната гара във Франкфурт, може би щяха да объркат германската полиция за известно време. По бялата риза на убиеца бе плъзнало голямо червено петно. Къртис закопча палтото му и го завлече до тоалетната, където го

намести върху тоалетната чиния. Затвори вратата и я заключи отвън с отвертката на сгъваемото си ножче.

Лицето на Алета още белееше.

— Добре ли си? — попита я Къртис.

Тя кимна и промълви с треперещ глас:

— Често ли ти се случват такива неща?

— Такъв ми е занаятът. Лорд Актън е бил прав, когато казал: „Властта покварява, а абсолютната власт покварява абсолютно“. Важи напълно и за Уайли, и за кардинал Феличи. За нещастие ние сме начело в списъка им с неудобни хора.

Влакът вече намаляваше скоростта си преди гарата във Вюрцбург.

— Може би наблюдават гарата — напомни Къртис и взе сака на Алета, — но ще внимават за двойка, затова ще вървим поотделно. Гледай си в краката, за да няма добър запис на лицето ти от охранителните камери. Нашият влак тръгва от пети перон след петнайсет минути. Аз ще ти пазя гърба.

— Да се кача ли във влака?

— Да. Още не знаят накъде сме тръгнали, а в голяма гара като Вюрцбург не могат да пратят хора на всеки перон. Ще се видим там.

Надяваше се, че ободри Алета с усмивката си, преди да тръгне назад по коридора към следващия вагон.

Докато вървеше зад нея, Къртис се зарадва, че имаха късмет. За броени минути бяха пристигнали четири влака и навсякъде имаше тълпи. Къртис се отклони към друг перон, пъкна се във влак за Гьотинген и пусна мобилния телефон на убиеца в кошчето за боклук на една от тоалетните. Може би прекаляваше с повторния опит да заблуди преследвачите, но Уайли щеше да засече и този телефон. Отиде навреме на пети перон. Алета вече седеше до прозореца в купето, той се настани срещу нея. Другите две места бяха заети от възрастна двойка и на Къртис му олекна малко. Дори ако хората на ЦРУ в Германия бяха успели да пратят някого и в този влак, Уайли би се поколебал да опита нещо пред свидетели, камо ли пък да се отърве и от старците. Полицията би разследвала крайно упорито такова престъпление, а Уайли нямаше нужда от излишен шум в момента.

Влакът потегли по разписание с точност до секундата. Къртис се подсмиваше безмълвно, докато си представяше какви усилия е насочил

Уайли към проследяването на телефона му, плуващ из канализацията на Виена. Засега може би се отърваха, но нямаше да е за дълго. Изпаднал в прословутата си ярост, Уайли щеше да мобилизира огромните възможности на ЦРУ, с които разполагаше — групите във всички посолства, обучените убийци с неясен произход, които владееха съвършено немски и чакаха задачите си в затънтени мотели и пансиони, връзките с други разузнавателни и полицейски организации, както и с могъщи частни фирми за разследване и охрана.

Той реши, че ще слязат от влака в Касел-Вилхелмсхьое и ще наемат кола.

Къртис огледа с бинокъла полята наоколо. Намери усамотена къща в покрайнините на Бад Аролсен, където отседнаха. Коли минаваха рядко по шосе 252, което свързваше градчето с Менгерингхаузен на юг. С колата под наем стигнаха до центъра на Бад Аролсен за десетина минути и Къртис спря на паркинг до главната улица. Бившите казарми на СС бяха ремонтирани и преобразени отвън. Сега вместо зловещите символи на нацизма в градинката пред приемната се развяваха флаговете на Международния червен кръст и Международната служба за издирване.

— Фрау Вайцман, добре дошли в Бад Аролсен. Очаквахме ви. Документите, които поискахте, вече са извадени от архива и са на ваше разположение. Моля, подпишете се в регистрационната книга и ме последвайте.

Лицето на Алета имаше почти същия блед оттенък като ръкавиците, които им дадоха, за да боравят с папките, в които се съхраняваха гестаповските заповеди за арест, списъците на затворниците, протоколите от проверките с вписани педантично и най-малките подробности и зловещите „книги на смъртта“.

— Дали ще понесеш това? — меко попита Къртис.

— Трябва да знам какво ги е сполетяло — отвърна Алета.

Отвори първата папка и се зае с тягостната задача да преглежда имената. Седяха мълчаливо един до друг почти час, накрая Къртис застина.

— Тук има заповед за арест, отдолу е вписано потвърждение, че баба ти, дядо ти, баща ти и сестра му са отведени в Маутхаузен.

Документът е от април 1938 година.

Алета прочете бавно четирите имена — Леви Ехуд Вайцман, Рамона Мириам Вайцман, Ариел Леви Вайцман, Ребека Мириам Вайцман. Арестувани в дома им на „Юденгасе“, Виена.

— Комендант на Маутхаузен е бил млад офицер от СС — Карл фон Хайсен. Един от любимците на Химлер. Леви е бил на експедиция в Гватемала с него.

— Дядо ти е сътрудничил на нацистите ли?!

— Нямам е избор. Това е било преди войната. Химлер вярвал, че висшата арийска раса е създала някои от най-великите цивилизации в света, включително и културата на маите. А тогава дядо ми бил сред малкото европейци, които са работили в Тикал и са разгадавали йероглифите на маите. Химлер му заповядал да се присъедини към нацистка експедиция като съветник по археология. Фон Хайсен бил избран лично от Химлер да ръководи експедицията. Дядо ми не записвал почти нищо, макар че е оставил загадъчни насоки в онази книга, която ти показах. Но по време на експедицията имало някакъв сблъсък между дядо ми и Фон Хайсен. Досещам се, че след това Фон Хайсен се е разправил с дядо ми особено жестоко в Маутхаузен.

— Не е ли бил твърде млад, за да го назначат за комендант на лагера Маутхаузен?

— По-точно млад и безмилостен садист — тъкмо такъв би направил впечатление на Химлер. Подозирам, че Леви се е опитвал да му пречи по всякакъв начин в експедицията, а ако е намерил нещо ценно, направил е всичко по силите си да го укрие от нацистите — сам видя как е успял да съхрани статуетките. Знам, че дядо ми е искал да отведе семейството си от Виена, но вече било късно.

— Баща ти често ли говореше за това? — още по-благо попита Къртис.

Той съзнаваше какво неизмеримо чувство за загуба изпитва Алета, още по-непоносимо заради убийството на баща ѝ от гватемалските главорези и ЦРУ.

— Само веднъж. Ловяхме риба на езерото в малката си лодка. Той не беше словоохотлив през онзи ден. Почти невъзможно е да си представиш какво са преживели... и още по-трудно е да осъзнаеш защо се е случило. — Тя тръсна глава и избърса сълзите си. — И това все още е един от най-важните въпроси, за които няма отговор, нали?

Нацистите натрупали огромно могъщество, но защо толкова много от обикновените германци се свлекли в мръсотията заедно с тях и започнали да се държат като зверове? Баща ми сънуваше ужасни кошмари, но все пак е бил сред малцината, успели да избягат от концентрационен лагер. Архиепископ Ронкали спасявал еврейски деца, докато бил папски нунций в Истанбул...

„Аха! Една тайна по-малко“ — мислено отбеляза Къртис.

— Давал им е фалшиви кръщелни свидетелства за приемане на католическата вяра, така ли?

— Във Ватикана винаги е имало покварени и жадни за власт кардинали — промълви Алета, — но понякога избират за папа човек като Ронкали...

— Йоан XXIII — съгласи се той. — Един от наистина великите папи. Затова ли баща ти наистина е станал католик?

— Той не забравяше човечността на Ронкали. Това беше израз на неговата благодарност.

Алета отвори тази „книга на смъртта“, в която очакваше да намери истината — на корицата бе изписано с калиграфски почерк „1.01.37 — 31.12.38“. На всеки ред имаше едно име с лагерния номер, точната дата, час и място на убийството и начина на умъртвяване.

— Изроди! — изсъска тя половин час по-късно, щом стигна до дълъг списък от имена.

Къртис се вгледа в страницата.

— Убити са в един и същ ден... през две минути.

— Имало е причина — с разяждаща горчивина изрече Алета. — Рожденият ден на Хитлер. Фон Хайсен направил подарък на фюрера — заповядал в продължение на час и половина да застрелват евреи през две минути.

„Нацистите явно не са си падали по тортите“ — мрачно си каза Къртис.

Алета отгърна на следващата страница и затисна устата си с длан. Първите два реда, запълнени със същия почерк, гласяха:

Леви Ехуд Вайцман

20.04.38 — 14ч02м — Екзекутиран

Рамона Мириам Вайцман

21.04.38 — 11ч31м — Починала: медицински експеримент

— Толкова съжалявам... — каза Къртис и докосна рамото ѝ.

— Благодаря ти. Сега поне знам. Все пак е някаква утеха.

Той пак се сети за архивите на ЦРУ и за отец Ернандес, местния агент в Сан Педро в продължение на толкова години.

— Знаеш ли дали Фон Хайсен някога е бил изправян пред съда?
— попита внимателно.

Тя завъртя глава.

— Не ми е известно.

— Към края на войната Ватиканът и ЦРУ са си сътрудничили в спасяването на нацистки престъпници, които щели да им бъдат полезни в борбата срещу комунизма. Някои от тях били представяни за свещеници и извеждани през „ватиканските канали“, включително Адолф Айхман и Клаус Барби.

— Да. Питам се само какво ли би казал Христос за *това*?

Къртис кимна, обзет от старата погнуса, която му остана от преживелиците с църквата в детството.

— Ако Христос бе слязъл на земята по онова време, нямало е само да преобърне масите на сарафите във Ватиканската банка, а би направил още много неща... — промърмори той. — Искях обаче да ти подсказва, че Фон Хайсен е бил приближен на Химлер, значи е станал ценен и за Ватикана, и ЦРУ.

— Предполагаш, че е сред онези, които са се измъкнали безнаказано?

— Възможно е. Мнозина са се озовали в Централна и Южна Америка. В Гватемала — също. Засега е само догадка, но преди да дойда във Виена, прегледах някои архиви на ЦРУ. Имали са агент при езерото Атитлан... отец Ернандес.

— Помня го! Крайно противен човек. Ами да... говореше чудесно испански език, но се усещаше друг европейски акцент... дали не беше немски? Значи предполагаш, че той...

Къртис сви рамене.

— Не съм сигурен. Нямаше конкретно потвърждение, че Фон Хайсен и отец Ернандес са едно и също лице. Но от тебе научих, че

Фон Хайсен е бил дълго в Гватемала преди войната. Ако е можел да избира в коя държава от Централна и Южна Америка да се скрие, защо да не отиде на познато място?

— Нищо чудно да е взел и оригиналната карта. А на нея са точните координати на мястото в езерото — сви вежди Алета.

— Поне не бива да забравяме за тази вероятност. Утре сутринта потегляме по тъмно към Маутхаузен. С колата. С влак пак ще ни спипат.

39.

Централа на ЦРУ

Лангли, Вирджиния

Елън Родригес приглади настрани тъмните кичури, закрили нейното загоряло луничаво лице, и прие обаждането по една от защитените линии в оперативната зала. Брандън Грей, младият и амбициозен резидент в Берлин, не беше в добро настроение.

— Полицията във Франкфурт току-що даде пресконференция. Ей сега ще ви изпратя записа. Нашият човек във влака от Виена е бил убит.

— От Тутанкамон ли?...

— Уайли ще иска да научи подробностите.

След половин час Уайли и Лари Дейвис влязоха заедно.

— Пуснете видеото! — нареди веднага заместник-директорът.

Родригес кимна на дежурния агент и на екрана се появи записа от онлайн изданието на „Ди Велт“. Този път водеща новина беше намирането на труп на гарата във Франкфурт. Показваха пресконференцията на Франц Райнхард, старшия полицейски комисар на Франкфурт. Родригес пак започна да превежда.

— „... на вашия въпрос мога да отговоря, че не сме сигурни в кой момент от движението на влака е извършено убийството.“

— „Не можете ли да определите поне някакъв интервал, в който се е случило?“

Въпросът бе зададен от млада блондинка, която се промъкна отпред в гъмжилото от журналисти.

Райнхард завъртя глава невъзмутимо. След почти четири десетилетия в полицията на провинция Хесен, и то повечето време като детектив, не би позволил да го подразни неопитна репортерка.

— „Влакът е тръгнал от Виена в 10 часа и 40 минути. Пристигнал е във Франкфурт в 17 часа и 36 минути, тоест почти седем часа по-късно. На практика убийството може да е било извършено по всяко време през тези седем часа.“

— „Ами данните от аутопсията?“ — настоя младата жена. — „Състоянието на тялото, вкочаняването, температурата... няма ли да определите по тях по-точно момента?“

— „Предварителният оглед показва, че жертвата е застреляна с два куршума в сърцето, и то отблизо. Очаквам резултатите от аутопсията по-късно днес, но ви съветвам да не разчитате прекалено на тях. Моментът на настъпването на смъртта не може да бъде определен съвсем точно.“ — Райнхард се вторачи с откровена насмешка в журналистката. — „Първо, температурата на трупа, която споменахте, насочва съвсем приблизително към момента на смъртта. В идеални условия трупът изстива с един градус на всеки час, но процесът може да се забави и до шест часа за един градус. Вкочаняването на трупа също продължава в много широк диапазон — от петнайсет минути до петнайсет часа.“

Някои от по-възрастните журналисти също се усмихваха неприкрито.

— „Идентифицирахте ли жертвата?“

— „Намерихме паспорт и опитваме да се свържем с близки на покойника. Дотогава е неуместно да коментирам въпроса.“

— „Чухме, че тоалетната на вагона е била заключена отвън. Как си обяснявате това?“ — обади се друг репортер.

— „Ще търсим обяснение. Засега не знаем мотива на престъплението. Няма следи от борба. Ще се стремим да разпитаме всеки, който е пътувал с този влак. Умоляваме онези, които са видели или чули нещо подозрително, да се свържат с нас веднага.“

Райнхард влезе в полицейския комисариат и записът свърши. Включиха видеовръзката с новото и неугледно американско посолство в Берлин, струвало на данъкоплатците 130 милиона долара. От съображения за сигурност германските власти бяха преселили обитателите на цяла улица още по време на строежа. Вестник „Зюддойче Цайтунг“ бе нарекъл посолството „Форт Нокс до Бранденбургската врата“.

— Имаме ли нещо по-конкретно от залъгалките на онова ченге? — обърна се Уайли към старшия агент в Берлин.

— За последен път говорихме с нашия човек трийсет минути преди пристигането на влака във Вюрцбург. Изглежда, че Тутанкамон е взел мобилния му телефон, с което е допуснал първата си гроба

грешка. Проследяваме го — сега знаем, че Тутанкамон, може би заедно с Нефертити, е слязъл на гарата в Гьотинген. Още са в очертанията на града. Възложих на двама души да ги издирят.

Елън Родригес слушаше с интерес разговора. Тя се бе срещала с Брандън Грей само веднъж на съвещание. Стигнаха до ожесточен спор за мястото на жените в Управлението. Не само Родригес, а и още мнозина от опитните служители на ЦРУ се учудиха, когато Уайли назначи Грей на един от най-важните постове в Европа. Нахаканият кариерист Грей се отличаваше с наглостта на Уайли и често бъркаше, но никога не се усъмняваше в себе си.

Тя поклати глава. О'Конър не би допуснал толкова елементарна грешка.

— Стига телефонът още да е у Тутанкамон — позволи си да вметне Родригес.

— Какво намекваш?

И на екрана пролича колко се вбеси Грей.

— Искам да кажа, че взехме телефона на Содано от някакъв шлеп. Предполагаме, че Тутанкамон го е подхвърлил там, за да ни насочи по лъжлива следа. За какво му е телефонът на вашия човек — за да ви улесни ли?

— Например, за да прегледа съобщенията и номерата, с които е разговарял! — троснато се намеси Уайли.

— Именно, сър — мазно каза Грей. — Родригес, телефонът да не е слязъл на гарата в Гьотинген със собствените си крачета, а?

Тя стисна устни, раздвоена между верността си към Управлението и искреното си уважение към О'Конър.

— Сър — каза Грей на Уайли, — не е ли време да включим германската и австрийската полиция в издирването? Без тяхната помощ е много трудно да проследим къде двата обекта са показвали паспортите си.

— Не! — отсече Уайли. — Така ще провалим цялата операция. Ще проследите паспортите по неофициални канали. — Той се озърна неприязнено към Родригес. — Какво имаме за Нефертити?

— Преди малко получихме разпечатките за разговорите ѝ през последната година. Още ги преглеждаме — отговори тя безизразно. — През последните две седмици е говорила рядко по мобилния си телефон — с туристическата агенция в Гватемала, чиито услуги

ползва, с Археологическия музей пак там, както и с музея „Попол Вух“. Единственото обаждане, което може би е интересно за нас — последното от този телефон — добави тя натъртено, — е преди три дни от Виена до Международната служба за издирване в Бад Аролсен, град в северна Германия. Съмнявам се, че Тутанкамон и Нефертити са в Гьотинген. По-вероятно е да се намират в Бад Аролсен.

— Съсредоточете усилията си в Гьотинген — заповяда Уайли на Грей, — и дайте на вашите хора разрешение да действат незабавно, ако открият обектите. Нека някой да се заеме и с Бад Аролсен за всеки случай. Където и да ги намерим — ликвидираме ги!

С лекотата на навика от почти десетте години като шофьор на големи камиони за събиране на отпадъци Бернхард Бекер насочи вилката на хидравличния повдигач в прорезите на големия контейнер зад синеплекса. С едно натискане на бутон тежкия контейнер се издигна като перце във въздуха. Масивният камион мерцедес се разклати на ресорите си, когато съдържанието на контейнера се изсипа шумно и пресата започна да мачка и уплътнява боклука. Но попадналият в камиона още в началото на тази обиколка мобилен телефон „Нokia“ оставаше невредим, увит дебело в хартиени кърпи. И още излъчваше сигнал. Бекер пусна контейнера плавно на асфалта, прибра вилката и включи на първа скорост.

— Кристиан, този беше последният за днес — ухили се и подкара по „Годхардщрасе“ западно от средновековния център на Гьотинген. — Вече предвкушвам бирата!

— Бернхард, днес ще е само по една — отвърна Кристиан Дитер, седнал до него в кабината. — Утре Софи навършва пет години и ако не сглобя детския батут, който ѝ купихме, ще загазя.

— Такива сте женените мъже. Някой ден ще ти дойде умът в главата. — Бекер зави по пълната с автомобили „Индустрищрасе“ и увеличи скоростта. — Какво става, за бога!...

Натисна педала на спирачките докрай и мощният клаксон на камиона изрева оглушително.

Сивото „Ауди“, което ги задмина, незнайно защо им се изпречи и спря. Отвътре изскочиха двама мъже с черни маски на лицата и картечни пистолети. Втурнаха се към камиона.

— Бернхард, имат оръжие! — кресна Дитер.

Бекер подкара назад, но онези тичаха с все сила и доближаваха.

— Спри! — извика единият маскиран.

Бекер пак натисна спирачките, превключи на първа скорост и подкара към мъжете.

— Наведи се! — викна на Дитер, но беше късно.

Единият от младите бандити, които ЦРУ нае да убият О'Конър и Вайцман, се паникьоса и изпразни целия пълнител по кабината. Откосът уби мигновено двамата в камиона. Бекер се свлече върху волана и тежкото возило зави рязко към тротоара и се заби в малка сладкарница. Десетината клиенти, седнали отвън, сред тях две майки с бебешки колички, нямаха никакъв шанс да оцелеят.

Бандитите хукнаха обратно към сивото „Ауди“ и потеглиха със скърцане на прегрети гуми. Полицейска кола в синьо и сребристо, минаваща по отсрещното платно, зави почти на място и ги подгони с вой на сирена и проблясващи лампи.

В сладкарницата избухна газова бутилка и пожарът се разгоря бързо. Изтърбушеното помещение бълваше гъст черен дим. Все още живите хора вътре пицяха. Някои изтичаха навън с пламнали дрехи, други можеха само да пълзят мъчително, докато още сирени започваха да вият в далечината.

40.

Гватемала

Ниски облаци се стелеха по вулканичните хребети на платата и се спускаха към долините. Пилотът насочи самолета към „Ла Аурора“, международното летище на град Гватемала, едноименната столица на страната. Монсиньор Дженингс се загледа през илюминатора до седалката си в бизнескласата. Под него небостъргачи сякаш се бореха за място с копторите в този кипящ от живот град с над два милиона жители, мнозинството от които живееха в мизерия. Гватемала беше третата поред столица. Първата — Сиудад Виеха, малко по̀ на изток, била разрушена от наводнения и вулканични изригвания през 1541 година. Втората — Антигуа, също разположена наблизко, била изравнена със земята от опустошително земетресение два века по-късно.

Дженингс бе намислил да отпътува веднага към Панахачел с някой от раздрънканите междуградски автобуси, но зърна през парцаливите облаци Олимпийския стадион с яркосините му седалки, които побираха 30 000 запалянковци в тази луда по футбола страна. А на север от стадиона започваше Първа зона с квартала на долнопробните бардаци. Старата жажда се пробуди в слабините му и той реши да остане в града тази нощ. Енорията Сан Педро можеше да мине и без него още един ден. Пък и така би могъл да поговори с познатия си в Националния музей по археология и етнография. От какво ли се бе развълнувала толкова онази Вайцман?

Дженингс излезе тромаво от новия пътнически терминал, повлякъл големия куфар на колелца. Носеше дънки и жълта тениска. Не понасяше лесно влажната жега, потта вече се стичаше по червендалестото му лице.

— Колко искаш до Първа зона? — попита той заядливо шофьора на раздрънкано жълто такси.

— Сто кецала — отговори мургавият сбръчкан мъж, несъмнено потомък на майте.

— Сто кецала! Пладнешки обир! Ще ти дам седемдесет — заинати се Дженингс.

Старият шофьор вдигна рамене и Дженингс се напъха в колата.

Улиците бяха претъпкани с автобуси, бълващи черни пушеци, очукани камиони с овехтяло окачване и вездесъщите пикапи „Тойота“, кой от кой по-нуждаещи се от основен ремонт.

— Хотел „Рио“ на Авенида ба — заръча Дженингс на шофьора.

Не след дълго Дженингс издърпа куфара си по напуканите плочки на мърлявото фоайе. Тук го познаваха и срещу няколко кецала си затваряха очите, ако доведе някой уличен хлапак.

* * *

— Сеньор, искаш ли момиче? Много е чиста. Чука се страхотно! Дженингс отпъди твърде младия сводник с нехайно движение на китката.

— Ами разкарай се оттук бе, педеруго! — кресна недораслякът.

Без да му обръща повече внимание, монсиньорът кривна в зле осветена пресечка зад автогарата в един от най-отдадените на порока квартали на Първа зона. Тръгна към любимото си местенце, където намираше момчета — клуб „Сеньор Чико“. Над входа нямаше никакви надписи. Дженингс плати десет кецала на бияча отпред и добави двайсетачка за бакшиш. Мустакатият здравеняк, чието шкембе започваше да издува мръсната риза, се ухили лукаво и пъхна парите в джоба си.

— Радвам се да ви видя отново, сеньор. Рейналдо още го няма, но ще дойде скоро.

Рейналдо беше на дванайсет, но се различаваше от всяко друго момче, което Дженингс познаваше. Горещо нетърпение изпълваше тъмните кътчета на душата му. Момчетата за забавления в клуба имаха на разположение тесни олющени стаички на горния етаж. Клиентите плащаха десет долара за трийсет минути с някое от тях, но половината получаваше собственикът на клуба. За редовен клиент като Дженингс и за доста повече пари биха пуснали Рейналдо да излезе с него. Отмести мръсната завеса и се навря в гъмжилото от потни възбудени мъже. Ниската зала вонеше на застоял дим от марихуана. Младежи

танцуваха с много по-възрастни от тях клиенти, повечето европейци и американци, очите им изцъклени от евтин кокаин, „екстази“ и текила.

— Ром „Сакапа“, моля — каза монсиньорът на бармана. — С лед.

— Ей сега, сеньор.

Голият до кръста барман подметна ловко бутилката и загреба шепа съмнително чисти бучки лед. Сипа порция ром, сложи леда и плъзна чашата по плота. Кожата му лъщеше под светлината на разноцветните мигащи лампи.

— На вашата сметка ли да го пиша, сеньор?

Дженингс кимна, изсипа чашата в устата си и поръча още веднъж. За разлика от „Бакарди“ и други известни марки ром, „Сапата Сентенарио“ не се произвеждаше в Ямайка или друг карибски остров, нито пък го правеха от меласа. Тази изтънчена напитка бе резултат от първото пресоване на захарна тръстика в гватемалските стопанства. Дестилираха я в планините около Кецалтенанго и отлежаваше в бъчви от американски бърбън. Тъмната течност с богат аромат беше предназначена за ценители, но Дженингс бързаше да се отпусне. Обзе го радостно нетърпение, щом видя момчето да влиза през задния вход.

— Добре дошли в Гватемала, сеньор — поздрави го то.

— Рейналдо, свободен ли си тази вечер? — дрезгаво попита Дженингс.

Погледът му се плъзгаше похотливо по стройното тяло на момчето.

Рейналдо кимна. Лицето му оставаше толкова лишено от изражение, сякаш не можеше да се усмихва.

Властите не се отказваха от усилията си да смажат онези, които въвличаха децата в предлагането на платен секс. Но както в много други големи градове отвратителната търговия с плът процъфтяваше и който искаше, научаваше къде да търси разтуха.

Щом седнаха в такси, пухкавата потна длан на Дженингс се плъзна по стегнатото бедро на Рейналдо.

Жегата стана непоносима още от сутринта и Дженингс с облекчение влезе в прохладните розови сгради, където се помещаваше Националният музей по археология и етнография. Тътреше крака в скърцащи маратонки покрай стъклените витрини с остриета, ножове и

върхове на копия от обсидиан. Скъпоценни маски от млечнозелен нефрит с очи от седеф и обсидиан зяпаха безжизнено сред червено-бели изваяния и керамика, извадени от царските гробници на пирамидите в Тикал и Паленке. Дженингс не поглеждаше експонатите, а бързаше да намери своя познат.

Един от пазачите му даде знак скришом да отидат в ъгъл на залата, оставащ недостъпен за камерите. Чернокосият Карлос се озърташе притеснен.

— Ти ми каза, че доктор Вайцман била тук преди два месеца — подхвана направо Дженингс и изтри потта от порозовялото си чело.

— Да, тя имаше разрешение да посети хранилищата.

— Знаеш ли какво я развълнува толкова?

— Една от по-малките стели, която винаги си е била в хранилището.

— Трябва и аз да я видя.

Карлос сви рамене.

— Не е толкова просто, сеньор... Вие нямате разрешение.

Дженингс пъкна в ръката му банкнота от сто кецала.

— Елате с мен, сеньор — усмихна се Карлос, — но нека е набързо.

И Дженингс не остана равнодушен, докато разглеждаше малката варовикова стела.

— Тази е от Тикал — отсъди той. — Откога е в музея?

— Май е от експедицията на нацистите през 30-те години. Тук не обичаме нацистите, сеньор, затова никога не е била слагана в залите.

— Не може ли да проверя в архива?

Карлос пак размърда рамене.

— Сеньор, забранено е да се копират данни от архивите.

— Трябва да проверя веднага, разбираш ли? — с досада настоя Дженингс и му подаде още една смачкана банкнота.

Дженингс се добра до езерото Атитлан в късния следобед, а докато пристигне в градчето Панахачел, последният ферибот бе отплавал към Сан Педро на южния бряг.

Уморен и ядосан, монсиньорът нямаше желание да се раздели с още сто кецала, колкото му поиска старият лодкар.

— Сеньор, горивото поскъпна — отсече старецът. — А трябва да ми платите и връщането.

— Четиридесет! — озъби се Дженингс.

Лодкарят го изгледа, пусна ключа за двигателя в джоба на панталона си и се отдалечи от малката лодка от фибростъкло.

— Шейсет! — извика след него монсиньорът.

Старецът не забави крачка. Дженингс се озърна, но брегът беше безлюден, само лодките се поклащаха край малките кейове.

— Добре де, осемдесет!

Лодкарят спря, обърна се и тръгна към него. Осемдесет кецала бяха малко повече от десет долара, но и като приспаднаше цената на горивото, оставаше нещо, за да купи храна на внуците си.

Лодката се разклати плашещо, когато монсиньорът послуша стареца и се премести към носа. Старият, но прилежно поддържан двигател запали с едно завъртане на ключа. След секунди се понесоха по гладката хладна повърхност на езерото. Слънцето се спускаше към планините над Сан Маркос и огряваше в оранжево плантациите с кафе по склоновете на трите вулкана. Монсиньорът не се интересуваше от красотата на природата, улисан в единствената страница от архива, която успя да препише в музея.

Стелата наистина била извадена по време на разкопки от експедицията, която Химлер изпратил в джунглата през 1938 година. Нямахше подробности как е попаднала накрая в музея. А и за Дженингс най-важен беше знакът с формата на буквата „фи“, издълбан на камъка. За пръв път виждаше този знак на паметник, останал от майте. И какво ли означаваха числата, също изписани на камъка? Той разбираше добре двайсетичната бройна система на майте, но му беше трудно да разчете набързо захабените от вековете точки и чертички по стелата.

На триста километра североизточно от него последните лъчи на слънцето огряха върха на храм III над зеленото покривало на джунглата. В този момент лъчите почти се изравниха и с храм IV. Наближаваше зимното слънцестоене.

41.

Централа на ЦРУ

Лангли, Вирджиния

Уайли прие обаждането в кабинета си.

— Задържани са в градското полицейско управление. — Гласът на Брандън Грей се чуваше необичайно ясно по криптираната линия. — Медиите са в истерия...

— Сигурно защото също като мен журналистите се чудят как тъй, мамицата му, на двама мъже с маски на главите им е хрумнало да нападнат боклукчийски камион!

— Получиха заповед да проследят сигнала на мобилния телефон и да ликвидират Тутанкамон и Нефертити — гузно каза Грей. — Няма съмнение, че телефонът е попаднал в боклука, но мишените изобщо не са били наблизо...

— Някой да не се е натъкнал на следа, водеща към нас? Какво стана с телефона?

— Засега няма нищо тревожно, сър. Телефонът явно е бил унищожен при пожара. Германия е отменила смъртното наказание още през 1949 година, но хората тук нямат нищо против да бъде въведено отново за такива случаи. Някой от двамата би могъл да се разприказва.

— Това е недопустимо! Отървете се от тях.

— Дори ако намерим изпълнител, готов да рискува и способен да се промъкне в управлението... — Грей се запъна — ... ще ни струва огромна сума.

— Не ми пука. Намерете вътрешен човек да свърши работата!

Уайли закрочи из кабинета. Германската канцлерка говореше за „касапница“ и искаше отговори. Той поумува дали да не осведоми за операцията новия директор на Управлението, но веднага се отказа. Ако администрацията на сегашния президент научеше, че вината е на ЦРУ, с Уайли щяха да се разправят безпощадно.

А четири етажа по-надолу спорът между Елън Родригес и Лари Дейвис се разгорещаваше.

— Лари, не знам с какво О'Конър или Вайцман са ни навредили чак толкова, но това минава всякакви граници! — Зелените очи на Родригес святкаха. — Загинаха десет души. Две бебета са мъртви, защото използваме тъпи гангстери! Аматьори, готови да стрелят по всичко наоколо!

— Ако не ти стиска, Родригес... — заплашително изрече Уайли, влязъл току-що в оперативната зала. — Какво имаме, освен онази гнусна издънка в Гьотинген?

Дейвис попи с кърпичка темето си.

— Както се оказа, обектите са били не в Гьотинген, а в Бад Аролсен — призна той и се озърна към Родригес. — Нефертити се е подписала със собствената си фамилия в регистрационната книга.

— Защо се е издънила така?

Дейвис завъртя глава. Отговори Родригес:

— Защото искането за работа с документи се подава много седмици предварително. По времето, когато Вайцман се е обадила в Международната служба за издирване, тя още не е знаела, че сме ѝ вдигнали мерника.

— Тутанкамон с нея ли е бил?

— Придружавал я е мъж, който напълно отговаря на описанието — побърза да каже Дейвис.

— И къде са те сега?

— Не знаем, но изпращаме още хора в Бад Аролсен.

— Което е грешка.

Уайли се вторачи в Родригес.

— Защо да е грешка?

— Първо, Германия не е страна от третия свят, където убийствата са всекидневие — с равен глас започна Родригес. — Всички, начело с канцлерката, настояват да бъде разследван и изяснен последният ни подвиг в Гьотинген. Полицията е нащрек в цялата страна. Ако започнем да пращаме съмнителни хора в градче като Бад Аролсен, само ще си търсим белята. Второ, твърде малка е вероятността обектите още да са там.

— Пак питам — защо?

— Работила съм с О'Конър. Той е... да де, беше един от най-способните ни агенти. Надява се на най-добрия резултат, но е

подготвен и за най-лошия. Винаги ще очаква, че сме по петите му. Няма да се размотава там и миг повече, отколкото е било необходимо.

— И къде може да е той сега според тебе?

— О'Конър вече знае какво сме намислили за Вайцман. Досетил се е и че ние... вие искате да се разправите и с него. Нашият човек в Бад Аролсен съобщи, че Вайцман е преглеждала документи от концентрационния лагер Маутхаузен. Може да са тръгнали натам, макар да нямам представа защо О'Конър е на страната на Вайцман. Може би е свързано някак с онази конференция за майте.

— Родригес — студено каза Уайли, — на твое място бих се ограничил с издирването на обектите. — Нареди на Дейвис: — Накарайте хората ни във Виена да държат под око граничните пунктове с Австрия, както и гарите и летищата. Да получават данни от агенциите за коли под наем. Някой да отиде и в Маутхаузен. Искам онези двамата на тепсия!

42.

Маутхаузен

Къртис спря колата пред мрачните стени на Маутхаузен, зад които нацистите бяха избили над 120 000 души. Само някои от претъпканите с нарове бараки за затворници бяха разрушени, иначе лагерът изглеждаше както през 1938 година, превърнат в мемориал на невинните жертви.

В ранното неделно утро паркингът беше празен. Автобусите с туристи щяха да се струпат след часове. Къртис и Алета тръгнаха смълчани към главния портал.

От арката стърчаха ръждясали железни пръти. Лагеристите бяха съборили големия метален орел в деня, когато 11-та бронетанкова дивизия ги освободила най-после през май 1945 година. Тежката дървена порта беше затворена. Двамата влязоха през страничен вход под стражевите кули и попаднаха при сградите на СС, където докараните в лагера хора били събличани и оставали с часове голи на жегата или студа, докато дрехите им бъдат дезинфекцирани.

Алета бе чела много за Маутхаузен, но се оказа неподготвена за зловещите гледки, когато влезе в газовите камери. Прикрити като бани, те можели да поберат до сто и двайсет затворници наведнъж. Тя преглъщаше сълзите, докато се взираше в белите плочки, душовете и тръбите. Всяко помещение беше отделено с дебела стоманена врата, която го затваряла херметично отвън, и имаше шпионка. Есесовците гледали как обречените хора се свличали на пода, а от носовете и ушите им струяла кръв, докато смъртоносният циановодород пълнел камерата.

Все така безмълвно отидоха и при пещите, в които били изгаряни труповете.

— Искам да отидем на чист въздух — каза тя накрая.

Изкачиха стъпалата, по които се излизаше от сградата с газовите камери, и минаха край казармите. Минаха през гранитната „затворническа“ порта и тръгнаха към каменната кариера, където хиляди затворници умрели от изтощение.

Оттук не виждаха паркинга, на който спря черно ауди. Човекът на ЦРУ погледна германския номер на техния взет под наем фолксваген и го изпрати на резидента в Берлин с кодирано съобщение по мобилния си телефон. След десет минути получи указания: „Колата е наета в Касел-Вилхелмсхое от мъж, чието описание съвпада с външността на Тутанкамон. Предполагаме, че Нефертити е с него. Ако ги разпознаеш, последвай и ликвидирай обектите при първа възможност“.

— Като знам какво се е случвало тук — промълви Алета, — учудвам се, че израелците не проявяват съчувствие към палестинците.

— Някои казват, че Израел има право да се защитава срещу ракетния обстрел.

— Така е, но нападенията на израелците срещу Ливан и Газа бяха несравнимо по-жестоки. Бомбардираха дори училища и представителства на ООН.

— Това едва ли може да се сравни с Холокоста — меко възрази Къртис.

— Всеки живот е скъпоценен. Газа е най-гъсто населеното кътче от планетата — милион и половина души са натъпкани в теснотия, която дори Ватикана нарича „концлагер“. Когато обстрелват такова място, знаят предварително, че убиват и невинни. Ако друга държава си позволи да използва касетъчни бомби и бял фосфор срещу жени и деца, твоите хора във Вашингтон ще я заклеймят яростно. Бял фосфор! Прилепва към кожата и прогаря плътта до кост. Как биха могли израелците да се оправдаят за това?

Къртис мълчеше, изненадан от крайните ѝ възгледи. Не можеше да си спомни дали евреин или арабин бе казал: „Човек без своя страна е лишен от достойнство. А за нас достойнството е по-важно и от собствения ни живот“. Той беше убеден, че в Близкия изток ще се лее кръв, докато арабските ислямисти не признаят безусловно правото на Израел да съществува, а израелците не се изтеглят от незаконните селища на палестинска земя и не върнат земите, които бяха окупирали още през 1967 г., за да може най-сетне палестинската държава да се превърне във факт.

Стигнаха до „стълбата на смъртта“ и Алета вдигна глава да погледне канарата.

— Догоре са 186 стъпала. Принуждавали затворниците да се качват по тях с огромни камъни на раменете си. Така ги наказвали. — Очите ѝ овлажняха. — Мисля си, че ако дядо ми беше жив днес, щеше да призове и правителството, и народа на Израел да изберат друг път. Не обвинявам израелците — почти всички искат мир също като обикновените палестинци. Но привържениците на „твърдата линия“ в израелското правителство няма да се укротят, докато не отнемат насила цялата земя на палестинците, а ислямистите няма да се откажат от идеята си да унищожат Израел. Безумие — същото безумие, създадо Фон Хайсен и Маутхаузен. — Тя си избърса очите и се огледа към Къртис. — Време е да тръгваме. Остават само три седмици до зимното слънцестоене. За да имаме някакъв шанс да намерим третата статуетка, камо ли да сложим и трите на местата им до 21 декември, трябва да побързаме.

Той кимна. Времето можеше и да не им стигне. Вървяха умислени през каменоломната, където евреи и хора от други народи били избивани с хиляди. Ръцете им се докоснаха за миг и Алета не се дръпна.

— Сега трудният въпрос е как ще се доберем до Гватемала, нали? — каза тя, когато Къртис подкара колата.

— Ти току-що бе назначена за навигатор — даде ѝ той карта. — Ще се движим покрай Дунав към самото градче Маутхаузен, после потегляме на север по шосе 123, за да стигнем до магистрала E55 и да продължим към Чехия.

— Защо към Чехия?

— Уайли не би склонил да работи с австрийската и германската полиция, но наети от ЦРУ хора ще наблюдават поне големите гранични пунктове. Чехия не му е приоритет, защото очаква да бягаме през Виена или някой от големите германски градове като Франкфурт.

— Значи отиваме в Прага?

Той завъртя глава.

— Ще наблюдават зорко летищата и гарите, а резидентът в Прага сигурно е привлякъл още хора за тази задача. Но дори ЦРУ не може да дебне по всеки кей в пристанищата, а аз имам надежден познат в Хамбург. Ако заобиколим Прага и успеем да минем границата някъде при Дрезден и продължим незабелязано към Хамбург, имаме шанс.

Къртис се взря в огледалцето. Помнеше всички автомобили на паркинга. Черното ауди бе тръгнало подире им.

— Пак си имаме компания.

Преследвачът изчака пътят да навлезе между ниски хълмове, скъси разстоянието и се прицели в техния фолксваген с картечния си пистолет „Брюгер & Томе МР9“.

— Наведи се! — извика Къртис.

Задното стъкло се пръсна. Къртис завъртя волана и куршумите от следващия откос отлетяха към боровата гора. Той ускори още повече по нагорницето на тесния криволичещ път, но черното ауди пак ги настигна. Наемникът не би ги оставил да се измъкнат. На следващия завой се разминаха на сантиметри с дълъг камион цистерна в насрещното платно.

— Дръж се! — изръмжа Къртис, натисна спирачките и колата на преследвача профуча край тях.

Къртис веднага ускори. Щом видя, че от едната страна на пътя се спуска стръмен склон, с точна маневра се отклони малко надясно и закачи за миг задната броня на другата кола. Черното ауди се блъсна под ъгъл в мантизелата, превъртя се във въздуха и се търкулна по склона в облак от искри. Гумите на техния фолксваген изскърцаха от внезапното спиране. Къртис изскочи навреме, за да види как черната кола се удари в стърчащ камък, прелетя още двайсетина метра, стовари се тежко до поточето долу и пламна.

Лицето на Алета беше бяло като хартия.

— Що за хора са тези?...

— Когато в ЦРУ решат да убият някого, обикновено възлагат задачата на опитен агент. Но ако бързат и държат непременно да се отърват от жертвата, използват наемник... а в нашия случай наемниците станаха много. Спечелихме време, но не за дълго. Знаят номера на тази кола и все пак ако съм познал, че Уайли няма да търси помощта на полицията, може да ни се размине.

— А какво ще кажат служителите от митническата и имиграционната служба, когато ни видят в надупчена от куршуми кола?

— Напредваш — усмихна й се Къртис. — Ще те направим шпионка накрая!

— Не, благодаря.

— Няма как, ще минем с друга кола границата с Чехия.

— Под наем ли?

— Само в краен случай. Уайли явно се е погрижил да получава данни от агенциите за коли под наем. Значи ще си вземем някоя... назаем.

Тя поклати глава.

* * *

Преди покрайнините на град Фрайщад се отклониха от магистрала E55 и завиха към гарата. В момента беше безлюдно, но на паркинга имаше шест коли.

— Внимавай да не ни завари някой — помоли Къртис и тръгна към тойота от по-стар модел.

Отвори вратата лесно и опита да включи запалването с малка плоска отвертка.

— Е, няма да е този път... — промърмори и махна пластмасовия капак в основата на волана.

Видя три двойки кабели и поумува кой за какво е. Зеленият и жълтият май бяха за акумулатора и допълнителното оборудване. Значи червеният чифт е за хранването, а кафявият — за стартера. За половин минута откачи първите две двойки, оголи краищата им и ги усука заедно.

— „А сега музика от филма...“

Къртис се засмя, щом чу по радиото мелодията от стария филм за войната „Голямото бягство“. Побърза да откачи кафявите кабели и да оголи и техните краища. Щом ги събра, изскочи искра и двигателят забоботи тихо.

Той отиде при Алета.

— Карай след мен.

Пак отбиха от E55 към горичка северно от Фрайщад. Прехвърлиха багажа си и Къртис скри надупчения фолксваген в гъст храсталак. Сложи неговите номера на откраднатата тойота и обясни на Алета:

— В случай че собственикът съобщи скоро за кражбата.

— Любопитно ми е... — подхвана Алета, щом поеха по магистралата към малък граничен пункт на границата с Чехия.

— Как го направих ли? — ухили й се Къртис. — Мъжка тайна.

— Не питам за това, макар че някой ден може да ми покажеш... Само че там имаше БМВ и последен модел мерцедес. Защо предпочете стара тойота? За да не се набива на очи ли?

— Така е, но си има и техническа причина. Новите модели на скъпите марки са с уникален радиочип в запалването и за него е нужен съответният ключ. Няма начин да ги подкараш, като дадеш кабелите накъсо. А и някои ключове имат точно определена стойност на електрическо съпротивление, която е записана в бордовия компютър. Дори такава защита може да бъде преодоляна, но колата ни е нужна за малко. Утре би трябвало да сме в Хамбург.

Инспектор Ерих Полцер от австрийската полиция и съпругата му слязоха от влака. Оглеждаха напразно паркинга на гарата във Фрайщад.

— Някой е откраднал нашата кола! — възкликна ядосаният инспектор и бръкна под палтото си за мобилния телефон.

43.

Сан Педро, Гватемала

Последните лъчи на слънцето обагряха облаците над кратера на Сан Педро — най-малкия от трите вулкана, извисили се като стражи над езерото Атитлан и пръснатите тук-там по бреговете му села. Лодкарят насочи бавно своята ланча към дървения пристан и тя леко се отърка в гредите. Старецът подхвърли майсторски въжето и примката в края му се наниза на един от малките кнехтове. Дженингс му даде парите, стъпи тромаво на планшира на лодката и тя се наклони опасно. Старецът напразно опита да я задържи, като опря длан в пристана, и поклати глава с презрение — възпълният пътник цопна във водата.

— Малоумник! — изфуча монсиньорът, щом издрапа по вехтите стъпала.

Лодкарят вдигна рамене и остави куфара му на пристана. С пестеливо движение на китката откачи въжето и се отдалечи на заден ход в заливчето, където можеше да завие.

— *Адиос*, сеньор! — подвикна засмян.

А в това време двама невръстни шофьори на такси вече се караха кой да припечели от неочаквано появилия се пътник. Единият нахално пъхна триколесната си таратайка под въжето, преградило пристана. Дженингс се възползва от това, защото го мързеше да разтъпче схванатите си в лодката крака. Другото момче, спазило правилата, побесня.

— Да го духаш, копеле! — кресна то.

Късметлията, качил Дженингс, размаха весело среден пръст и триколката запърпори шумно по тесния път към площада над полегатия склон.

— Накъде, сеньор?

— Черквата — махна с ръка Дженингс към бялата постройка в подножието на вулкана.

Макар че беше подгизнал, монсиньорът оглеждаше с интерес младока с мургава гладка кожа. Момчето провираше триколката умело

между туристите и местните хора, застанали при малките сергии край пътя. Жени крепяха на главите си големи кошници с плодове и питки.

— Как ти е името? — накрая попита Дженингс.

— Алонсо.

Момчето намери къде да мине и през пълния с хора площад и спря в началото на пътеката към черквата.

— Алонсо — престраши се монсиньорът и му даде петдесет кецала бакшиш, — аз ще водя службите в черквата за известно време. Ела някой път да си поприказваме.

Дженингс задърпа куфара си нагоре по пътеката и се добра до стъпалата пред бялото здание в колониален стил — най-голямото в Сан Педро. Каменна статуя на Свети Петър сякаш бдеше над църквата и градините.

Пантите на тежката кедрова врата изскърцаха. Една-единствена монахиня бе коленичила пред олтара. Обърна се, щом стъпките на новодошлия закънтяха, но продължи молитвата си. Дженингс мина по прохода между скамейките и спря при монахинята. Тя вдигна глава към мокрия червендалест дебелак.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сеньор?

— Монсиньор Дженингс — поправи я надутото той.

Дребничката симпатична монахиня се изправи припряно.

— Отче, толкова съжалявам, никой не ни предупреди за пристигането ви. Аз съм сестра Хуанита Гонсалес.

— Ясно, ясно — каза с досада Дженингс. — Заведете ме в жилището ми.

— Отче, отново моля да ни извините — оправдаваше се сестра Гонсалес, докато бързаше да отвори прозорците в малката къща с една спалня, която имаше прекрасен изглед към езерото. — Никой не живее тук, откакто отец Ернандес ни напусна, затова въздухът е толкова застоен. Канехме се да почистим добре, но ни сварихте неподготвени...

— Значи къщата е необитаема от години?

— Да, нямаме енорийски свещеник, откакто отец Ернандес се оттегли от служба, макар че той живя в селото още много години, преди да ни напусне...

Тя млъкна смутено.

— И защо реши да замине от Сан Педро? — небрежно попита Дженингс.

Сестра Гонсалес бе впила поглед в протърканите дъски на пода.

— Е, хайде де, кажете — подкани я монсиньорът.

— Никой не знае, отче. Само се носят слухове...

— Например?

— Слухове за миналото му — хората говорят, че може да е бил нацист. Тръгна си много набързо, когато се появиха израелците.

— О, научили сте за израелците, така ли?

Тя закима.

— Някой от Панахачел предупредил отец Ернандес, че израелците са дошли да му търсят сметка. И той замина с камион.

— Камион ли?

— Има черен път, който заобикаля и излиза на шосето южно от селото. Отец Ернандес отнесе и голям сандък...

— Какво имаше в сандъка?

— Не се знае, отче, но беше много тежък. Качиха го в камиона с макара.

Дженингс изсумтя.

— Гладен ли сте, отче? Имаме тортиля с черен боб — опита се да го умилостиви монахинята.

— Ще хапна нещо в селото.

* * *

Дженингс огледа сърдито временната си квартира. Не му допаднаше новата задача. Сан Педро беше прекалено далече от удоволствията, които предлагаха европейските градове, и дори от свърталищата в столицата на Гватемала, мислеше си той нещастен и си спомняше нощта с Рейналдо. Дали не би извадил късмет с някое от местните момчета?

Извади багажа си от куфара и подреди дрехите в дъбовия гардероб на спалнята. Слезе по дървената стълба в дневната, където имаше само протрит диван, маса и два стола от ратан. В кухнята

намери малка газова печка и стар хладилник. Банята също беше примитивна. Няколко плочки липсваха по стените в нишата с душа.

Дженингс отвори вратата под стълбата и включи лампата. В килерчето лъхаше на мухъл. Нямаше друго, освен две бутилки за дихателна смес и леководолазен регулатор на налягането. Побутна бутилките и намери под тях вехт бележник. Докато се навеждаше да го вземе от бетонния под, Дженингс си каза, че израелците наистина са подплашили Фон Хайсен.

44.

Хамбург

Къртис заряза откраднатата тойота в пресечка до гарата. Слязоха от таксито на няколко минути път пеша от „Ханзехоф“, двузвезден хотел на „Симон-фон-Утрехт щрасе“. Плати за една стая — не искаше Алета да е сама през нощта, защото рискът нарастваше прекалено.

— Доста скромно в сравнение с „Имperiал“ — подкачи го тя.

— Да, но е по-лесно да останем незабелязани тук, пък и стаята има чудесно предимство за този етап от пътешествията ни.

— И какво е то?

— Голямото легло за двама.

— Ти си безнадежден случай...

— Трябва да уредя това-онова — каза Къртис, щом сложи куфарите на поставката за багаж. — Не отваряй вратата, не приемай обаждания по телефона. Ще се върна след час... най-много след два.

Алета включи телевизора и потърси новините на CNN. Млада журналистка стоеше наред останките от село Салбата на южния бряг на тихоокеанския остров Самоа.

— „Цели села са заличени, броят на жертвите ще бъде значителен.“ — Камерата се завърташе бавно в панорама на лодки, опрели в стволите на палми, окаляни бетонни отломки, смачкани коли, килнати покриви. — „Трусът в 3 часа и 48 минути местно време е бил изключително силен — с магнитуд 8,3 по скалата на Рихтер. Току-що научихме и за трус с магнитуд 7,6 в индонезийската провинция Западна Суматра, който е опустошил градовете Паданг и Париаман. Очаква се да има стотици жертви.“

От студиото се прехвърлиха на интервю със сеизмолог в Сидни.

— „Осемдесет процента от земетресенията в света се случват по така наречената Огнена дъга в Тихия океан — поредица от дълбоки падини и тектонски плочи с обща дължина 40 000 километра. В нея има и над 450 вулкана. Подводните трусове могат да предизвикат

вълни, чиято скорост надхвърля 800 километра в час. С доближаването до брега стават високи колкото триетажна сграда. Това се случи и през 2004 година, когато загинаха четвърт милион души.“

През следващия час Алета гледаше репортажите за бедствията в Самоа и Индонезия. После започна репортаж от Филипините, където много опасен тайфун се движеше към североизточния край на Лусон. Потисната от бедствията, Алета започна да превключва каналите. Изведнъж на екрана изникна проповедник с бял костюм в баптистка мегацърква някъде из южните щати.

Движещата се лента по екрана сякаш крещеше: „Часът на Джери Бъфет — часът, който ще промени вашия живот! — всяка седмица се излъчва от 300 телевизии по света“.

Евангелисткия център „Бъфет“ побираше петнайсет хиляди богомолци, но беше претъпкан. Хората ловяха жадно всяка дума на проповедника. Умелият оператор показваше от най-добрия ъгъл ръбестото, загоряло лице и пронизващите сини очи на Бъфет.

— „Знаците от Бог — все по-честите трусове и цунами — продължават да вземат своята мрачна жътва от смърт и разруха. Краят на дните е по-близо, отколкото си мислите, приятели мои!“ — гърмеше гласът му в огромната зала. — „Мнозина не вярват в скорошния Армагедон, но ако американският народ не промени живота си, ако не обърне зора си към Бог, ще види как се сбъдва пророчеството на Исая: «Земята ще полети като някой пьян и ще се люлее насам-натам като колиба». Това, приятели мои, е ясно предупреждение от един от най-великите пророци на всички времена — географските полюси ще се разместят. Предреченото от Исая или вече се е сбъднало, или тепърва се сбъдва. С разместването на полюсите Бог ще накаже грешния свят, както наказал израилтяните, когато пренебрегнали заповедите му и започнали да почитат златния телец. Казано е в тринайсета глава на Исая: «Затова ще разклатя небето, и земята разтърсена ще се премести». Онези, които мислят само за пари, само за греховете на плътта, които обръщат гръб на Всемогъщия... Той ще ги помете в миг с разместването на полюсите!“

Бъфет помълча внушително, за да подействат думите му, а слушателите възкликаваха уплашено.

— „Но онези сред вас, които имат страх от Бога — не Аллах, не Яхве или друго фалшиво божество, а единственият истински Бог,

разкрил се пред нас като Господ наш Исус Христос — настъпи ли часът на Армагедон, те ще се възнесат и ще бъдат спасени!“ — Бъфет излезе иззад амвона и закрачи по широката сцена. — „Господ ни предупреждава не само чрез Исаия, а също чрез Откровението на Йоан и Евангелието от Лука. Великият лечител и довереник на апостол Павел ни предупреждава недвусмислено за идната катастрофа и за морето, което ще бушува по сушата.“ — Проповедникът се върна зад амвона и продължи по-спокойно: — „Медиите ни втълпяват много глупости. Понякога ще прочетете писания за 2012 година, за диваци от древността и за някакъв изчезнал кодекс. Но има само една книга, към която да насочите вниманието си“ — извиси глас и вдигна Библията над главата си. — „Това е словото Божие. Подгответе се, приятели мои! Не знаем точния ден и час, но знаменията са пред очите ни — цунами, трусове, пожари и вулкани...“

Погнусата надделя у Алета и тя изключи телевизора. Отдавна не вярваше в свирепи божества, които отмъщават на собствените си творения, а и не можеше да приеме твърденията на християните, че само един от всички възможни пътища е правилният.

Ключ щракна в бравата и влезе Къртис, понесъл две големи раници и пластмасова торба.

— Тръгваме утре вечер с малък контейнеровоз. Първо спира в Кингстън, Ямайка. После прекосява Карибско море, минава през Панамския канал и поема на север към Пуерто Кецал на тихоокеанския бряг на Гватемала.

— Е, няма да е като на туристически кораб — подсмихна се Алета.

— Вярно. Другият проблем е, че можеха да отделят само една каюта за нас и ще се представяме за съпрузи.

— Какво?!

— Капитанът е набожен католик, но не се притеснявай — все пак в каютата има две койки. — Къртис се ухили до ушите. — Ето малко местна валута... — извади от торбата дебела пачка гватемалски кецали. — И чудесна боя за коса, която превръща всяка жена в пепеляворуса скандинавка.

— Това май е за мен.

— Заедно с остра фризьорска ножица.

Алета се намръщи.

— Слушай, сигурно си харесваш косата — зае се да я увещава Къртис, — и има защо. Прекрасна е...

— О'Конър, спести ми ласкателствата.

— ... но ти сама се убеди, че тези типове пипат грубо. За тях чуждият живот няма никаква ценност. Ти си поредният обект, за който ще получат пари. Знам, че номерът с косата е прастар, но може и да ти помогне, ако ще и само веднъж.

— Извинявай, не исках да се държа неблагоприятно, но имам нужда от малко време, за да свикна с твоя свят. Кога тръгваме?

— Корабът ще отплава малко преди полунощ. Ето ти и новия паспорт. — Къртис ѝ даде еквадорски паспорт с вишнева корица и златист герб, на който имаше огромен кондор върху връх Чимборасо. — Преправихме и снимката ти — на нея си блондинка, тъй че нямаш избор... — пак се усмихна той.

— Еквадорски паспорт?

— Ами те търсят гватемалка. В Еквадор също говорят испански.

В другия край на града патрулна кола минаваше бавно по улица близо до централната гара и спря при стара тойота.

— Номерът не е същият — усъмни се по-младият полицаи.

— Така е — съгласи се другият, — но моделът и вдлъбнатината в задната броня съвпадат. Въведи номера в системата и да видим какво ще излезе.

От другата страна на Атлантическия океан в Лангли още не беше шест часът сутринта, но Хауърд Уайли влезе в оперативната зала, преливащ от безсилна ярост.

— Докъде стигнахме? — попита веднага помощника си.

— Австрийската полиция намерила нашия човек в изгоряла кола. От Виена ни съобщиха преди малко, че кола под наем, каквато са използвали Тутанкамон и Нефертити, е открита в гора близо до Фрайщад.

— Какво са правили там, дяволите да ги вземат?

— Още проверяваме...

— Вероятно ще се опитат да ни заблудят за пореден път, като минат през Чехия — обади се Елън Родригес.

Имаше тъмни сенки под очите. Дейвис бе дошъл малко преди прекия си началник, но останалите не излязоха цяла нощ от оперативната зала.

— И защо? — присмехулно попита Уайли.

— Да речем, че усетът ми подсказва. О'Конър очаква, че ще наблюдаваме големите летища и гари. Оскъдните сведения от наши информатори в полицията не стигат. Нуждаем се от цялата помощ на германската, австрийската и чешката полиция, за да узнаем къде пресичат границите.

— И преди да се опомним, ще ни сдъвчат и изплюят, докато обясняваме на Конгреса и на Белия дом как тъй сме взривили боклукчийски камион в Съюзническа държава! — Уайли ѝ обърна гръб и попита Дейвис: — Имаме ли някаква представа накъде са тръгнали?

Помощникът му се смути и помоли с поглед Родригес за помощ.

— Аз предполагам, че ще се опитат да отидат в Гватемала по-скоро, защото според мълвата там се съхранява Кодексът на майте — каза тя. — Съгласно вашите нареждания уведомих нашите хора в Гватемала. Ще наблюдават летищата и основните гранични пунктове, ще търсят информация и къде би могъл да се съхранява този кодекс.

— А влаковете? — сви вежди Уайли.

Родригес въздъхна.

— Гватемалските железници прекратиха дейността си през 2007 година.

Той се вторачи още по-свирепо в нея.

— Както и да е... Искам тези двамата да бъдат намерени и ликвидирани, преди да ни създадат още главоболия в Германия, Чехия или където са в момента. Искам да знаем какво става по цялата граница на Гватемала — с Мексико, Белиз, Хондурас и Салвадор. На пристанищата също! Искам и кодекса!

Уайли подкани с жест Дейвис да влязат в звукоизолираната стаичка до оперативната зала.

— Родригес става прекалено досадна, не ми харесва, че в Белия дом има кой да се вслуша в приказките ѝ. Вдругиден ще проведат

съвещание за НААРР в Аляска. Изритай я натам като наш представител, докато не измисля как да я разкарам окончателно оттук.

45.

Гакона, Аляска

Директорът на изследователския проект в Гакона — доктор Натаниъл Хърши, беше внушителен мъж. На младини бе играл американски футбол в професионален отбор. И досега тренираше всеки ден, за да не се отпуска. Но не и днес — говореше за възможностите на HAARP пред заместниците на началник-щабове на армията, флота и военновъздушните сили, както и заместника на командващия морската пехота, хора от ЦРУ и неколцина високопоставени цивилни от Пентагона.

— Тук сме в самия авангард на науката — похвали се Хърли. — С нашите големи антени, разположени на почти сто и петдесет декара, можем да насочим енергията в тесен лъч накъдето пожелаем и да ударим йоносферата с над три гигавата електромагнитна енергия.

Зениците на Елън Родригес се разшириха. Тя учеше не само лесно чужди езици. След като завърши с отличие малко известен колеж в Бронкс, спечели стипендия в университета „Колумбия“, където изучаваше и физика на атмосферата и околната среда. Остана й малко време да прегледа материалите за HAARP, преди да пристигне тук, но успя да стигне до убеждението, че нарушаването на крехкото равновесие на Земята е същинска лудост.

Доктор Хърши показва на голям екран схема на йоносферата — горната част от атмосферата, простираща се на височина от 80 до 1000 километра над земната повърхност и състояща се от йони и електрони.

— Както повечето от вас знаят, йоносферата е важна за комуникациите, защото отразява радиовълните и дава възможност за предаването им на големи разстояния. По-малко известно е въздействието, което тя би могла да окаже върху междуконтиненталните балистични ракети, изстреляни от Русия, Китай или държави като Северна Корея и Иран.

— Можем ли да я използваме, за да ги отклоняваме? — попита тантурестият генерал от морската пехота.

— Една от целите ни е да проверим това. Предполагаме, че като насочим лъч с мощност три милиарда вата към определена точка в йоносферата, можем да вдигнем този слой с до осемдесет километра и така да отклоним ракета от траекторията ѝ.

— Доктор Хърши, ако ударите йоносферата с три милиарда вата и издуете част от нея с осемдесет километра към открития космос, цялата тази енергия трябва да отиде някъде. Ще я погълнат заредените частици, от които се състои йоносферата, нали?

Родригес се бе изправила в дъното на малката зала, но увереният ѝ глас накара и много по-старшите от нея да се озърнат.

— Не разбирам какво се опитвате да изтъкнете.

Погледът на Хърши охладня изведнъж. Случвало се бе да отговаря на подобни въпроси, но отправени от журналисти. Не очакваше да ги чуе по време на строго секретно съвещание.

— Ако съм права, три милиарда вата мощност са достатъчни да прегреят тази част от йоносферата много над обичайното ѝ състояние. Няма ли вероятност равновесието да се възстанови, като цялата енергия се върне към земята подобно на мълния, само че стотици пъти по-мощна?

Хърши се усмихна със стиснати устни.

— Бих използвал сравнението с кофа вода — ако потопите пръста си в нея и го извадите, водата веднага заема мястото му.

Той се взираше в Тайлър Джаксън — старшият научен представител на ЦРУ, сякаш го питаше безмълвно как тази Родригес е била допусната на съвещанието.

— Много добре казано, доктор Хърши — намеси се с южняшкото си произношение генералът от морската пехота. — Ако госпожа агентката не възразява, искам да чуя докрай вашата информация.

— Благодаря — доволно се усмихна Хърши. — В рамките на този проект имаме намерение да извършим три важни експеримента. По време на първия, който вече споменах накратко, ще излъчим за десет минути енергия с много голяма мощност към област в йоносферата над северната част на Тихия океан. Преди това военновъздушните сили ще изстрелят ракета с голям обseg от базата Ванденберг в Калифорния, а ние ще я отклоним от траекторията ѝ към Северния ледовит океан.

Генералът от военновъздушните сили кимаше въодушевено.

— Досега в рамките на националната програма за противоракетна отбрана сме изстрелвали ракети прехващачи от Куаджалейн в Маршаловите острови, но не постигаме голяма ефективност. Този експеримент ще добави много ценно противодействие в арсенала ни.

Родригес поклати глава — съмняваше се, че някой в тази зала осъзнава с какви сили си играят.

— Във втория експеримент ще използваме електромагнитни вълни с много ниска честота. — Хърши посочи към екрана със слоевете на земната атмосфера. — На височина от 80 до 150 километра имаме потоци електрони в йоносферата. Нашето намерение е да насочим лъчи с голяма енергия, за да променим характеристиките на електронните потоци и да генерираме лъчи с много ниска честота, чрез които бихме могли да поддържаме връзка с нашите подводници на огромни разстояния.

Сега беше ред на адмирала от флота да кима с одобрение.

— Освен това нискочестотните вълни са подходящи за проучване на различни подземни структури. Надяваме се, че това ще ни помогне да откриваме подземни съоръжения в страни като Иран, които заравят заводите си за ядрено гориво толкова надълбоко, че спътниците ги засичат много трудно.

Хърши млъкна, за да затвърди доброто впечатление у слушателите. Родригес се възползва от паузата, за да накара хората в залата да помислят, вместо да се чувстват като на военен парад.

— Доктор Хърши, сеизмичната томография се използва отдавна в търсенето на залежи от петрол и природен газ. Ако някой не знае, тези залежи отразяват звукови вълни на различни честоти, така геолозите установяват какво съдържа находището и къде е разположено. При тези методи мощността на излъчените вълни не превишава трийсет-четиридесет вата и все пак те преминават през плътни скали. Тук говорим за блъскане по земната кора с три милиарда вата. Сигурни ли сме какво може да се случи?

Хърши си пое дъх и изви очи към тавана.

— Именно това е целта на експериментите, доктор Родригес — да научим какво се случва — натърти той с откровена неприязън. — Ако си въобразявате, че руснаците, индийците и китайците не са

изградили изследователски бази като нашата, значи не сте наясно с проблема. — Хърши грабна дистанционното, прехвърли няколко изображения от презентацията и спря на спътникова снимка. Пояснението гласеше, че тези антени се намират близо до град Нижни Новгород в Русия. — Направена е от наш спътник „Ключалка“ преди по-малко от месец. Виждат се и детайли с размери под половин метър — различавате добре уличките и къщите в градчето Василсурск на брега на Волга, край което е руската инсталация „Сура“ за енергийно въздействие върху йоносферата. — Директорът изглежда ехидно Родригес и насочи точката на лазерния показалец към кръстосващите се 144 диполни антени в квадрат със страна 300 метра. — Тази инсталация е създадена през 1981 година, тоест много години преди нашата, и може да излъчва с мощност до 190 мегавата.

— Измихте си ръцете... — процеди тихичко Родригес.

— И китайците не гледат отстрани безучастно. — Хърши показва следващото изображение. — Тази снимка от миналата седмица е направена над Синцзян в Уйгурската автономна област — най-западната и най-голямата китайска провинция. Също и една от най-важните в стратегическо отношение. По площ е по-голяма от Западна Европа и граничи с Тибет на юг, Монголия на изток, Русия на север, Индия, Пакистан, Казахстан, Киргизстан, Таджикистан и Афганистан на запад. Виждате добре антените на йоносферната лаборатория в Синцзян.

— Знаем, че руснаците изследват възможностите за контрол на климата. Какво ни е известно за постиженията на китайците? — попита адмиралът от флота.

— По-малко от необходимото, сър, но от ЦРУ ме увериха, че ще намерят решение на проблема.

— Доктор Хърши, който управлява времето, той контролира света — подчерта адмиралът. — Руснаците вече постигнаха известен успех, като промениха въздушния поток над Сибир. Надяват се, че така зимата би станала по-мека. Виждам съм доклади, че работят и по насочването и усилването на урагани и циклони.

— Напълно прав сте, сър. Стигнахме и до същината на третия експеримент. — Хърши пак стрелна с поглед Родригес. — Изследванията ни още не са завършени, но събраните досега данни ни убеждават, че можем и да контролираме, и да предизвикваме по

желание урагани, торнадо, вулканични изригвания и земетресения. Нашата цел е да усъвършенстваме методите си за климатична война, преди руснаците и китайците да ни изпреварят.

Нито Джаксън, нито Родригес се изненадаха, че не бяха поканени на обяда, където разговорите за проекта продължиха. Двамата отидоха да хапнат в бюфета.

— Има защо да се тревожиш — призна Джаксън, докато пиеха блудкавото кафе. — Можем да генерираме нискочестотни вълни с такава мощност, че да откриваме съоръжения дълбоко под земята, можем и да ги съсипем чрез прегряване, но имаме проблем с точността на излъчването.

— Има ли решение на този проблем?

— На теория има. Йоносферата като отразяваща леща не дава точност, затова са намислили да използват ракета „Минитмън“. Ще преработят корпуса ѝ така, че да служи като отражател.

Родригес му даде листче с телефонен номер.

— Този мобилен е чист... системата за подслушване не го засича. Ако тук стане съвсем зле, обади ми се. Преди работех в Белия дом, а бившият ми шеф Андрю Рийд сега е началник на президентската канцелария.

46.

Хамбург

Къртис каза на шофьора да спре таксито след последните товарни козовози в края на „Буххайстерщрасе“. Взе от багажника раниците със скъпоценните статуетки, плати, огледа улицата, докдето можеше да види нещо, после и пристанището наоколо и кимна на Алета:

— Да вървим.

В нощното небе се разстилаха облаци и зад двамата луната се отразяваше от време на време в мастиленочерните води на река Елба. Вървяха бавно по бетонния кей покрай складове, наредени контейнери и кранове. „Галапагос“, 15 000-тонен контейнеровоз, тъмнееше в края на кея и от почернелия му комин се издигаше рехав пушек, докато механиците подготвяха кораба за отплаване.

— Трябва ли да минем през митническа и имиграционна проверка? — неспокойно попита Алета.

— Ако имаме късмет, няма да се занимават толкова усърдно посред нощ с малък товарен кораб. Капитанът обаче сигурно ще ти поиска паспорта. Ако не е прекалено зает преди отплаването, може и да прояви желание да си поприказва с нас. Бъди чаровна както винаги, но не прекалявай. Да не разбунваме духовете сред екипажа още първата нощ — добави Къртис ухилен.

— Ако не бяхме на открито, щях да те сритам в глезените! — отвърна Алета, но също се усмихна.

Да прекоси океана с този решителен ирландец ѝ се струваше и вълнуващо, и плашещо. Лицето ѝ обаче се изопна, когато видя двама мъже в униформи да слизат от кораба по подвижното мостче.

— Върви спокойно — каза ѝ тихо Къртис, докато се опитваше да прецени положението.

— За каква се мисли тази шибана идиотка?! — избухна Уайли пред помощника си.

Тресеше се от ярост, след като прочете преливащата от недоумение бележка на директора. Въпросите на Родригес на съвещанието за НААРР бяха озадачили мнозина в не едно средище на властта.

— Тя явно не разбира какви възможности ни предлага проектът — съгласи се Лари Дейвис, още по-запотен от обичайното пред своя разгневен началник.

— Родригес няма да разбере какво става и ако някое от кретенските трамвайчета в Сан Франциско ѝ се завре в гъза, чак докато хората не се опитат да слязат — злобно каза Уайли. — Искам да си разчистим сметките с нея, още щом влезе в тази сграда. Уволнена е!

— Ами ако се разприказва пред медиите?

— Тутакси ще я тикнем зад решетките. Подписала е декларация за работа със секретна информация като всеки друг смотаняк тук. Ако дори помисли да си отвори кравешката уста, ще я вкарам в затвора, преди да мигне.

— При цялото ми уважение към вас, господин заместник-директор — и без да защитавам Родригес — тя също може да се обърне към съда и тогава...

— Нека се опита! Няма да спечели делото, само ще си опразни банковата сметка за адвокати!

— Да, сър, няма да спечели — упорстваше Дейвис, — но ще даде поредния повод на пацифистите да ни налазят като хлебарки. Досега те не успяха да разпалят интереса на журналистите към НААРР, но ще се възползват от такъв съдебен процес. Директорът ще бъде още по-недоволен, отколкото е сега.

— И какво предлагаш?

— Резидентът ни в Гватемала иска да напусне ЦРУ. Защо не изпратите Родригес на неговото място?

— Като резидент?! Дейвис, ти да не се побърка?

— Обмислете предложението ми, сър. Гватемала е гадна дупка, хората там не ни достигаха и преди да изскочи тази история с кодекса. А с оставката на резидента стана още по-зле. Родригес ще бъде принудена да работи до грохване още от първия ден. Можете да представите това като повишение на отговорна оперативна длъжност. Ще затворите устите на лигльовците, които се борят за равноправие на

половете, и ще се отървете от нея. Ако нещо се обърка там, ще я обвините за провала и тя вероятно ще се махне сама.

— Жалко, че нямаме задача за нея на Северния полюс — промърмори Уайли. — Добре де, заеми се с формалностите по назначението ѝ. А какво съобщават за Тутанкамон и другата кучка?

— Все още проверяваме. Проследихме ги до Хамбург, но може да са отпътували с влак от града.

— Намерете ги по-скоро!

— *Гутен абенд* — усмихна се Къртис на униформените.

Единият отвърна на поздрава, другият кимна, докато отминаваха.

— Какви бяха тези? — отдъхна си Алета.

Той сви рамене.

— Не знам. Нито са полицаи, нито са митничари. Може да са от корабната инспекция. Внимавай — напомни, когато стигнаха до подвижното мостче.

— Не сте се разбързали — надменно отбеляза домакинът на кораба, щом стъпиха на палубата. — Отплаваме само след двацет минути.

— Съжалявам — каза Къртис.

— Капитанът е на мостика — изсумтя домакинът. — Ще ви заведе във вашата каюта, после той ще поиска да види паспортите ви. Последвайте ме.

Той ги поведе по коридора с кръшна походка.

— Не си крие лявата резба — прошепна Къртис.

— Престани! — прошепна в отговор Алета и едва не прихна.

Алета и Къртис бяха застанали до релинга на левия борд и гледаха как двата влекача изтеглят внимателно кораба към талвега на реката. Мощните лампи на палубите осветяваха моряците, които прибираха дебелия въжет. Къртис се взираше напрегнато в кея, за да открие и най-дребния признак, че някой ги е проследил.

— На капитана май не му се занимаваше с нашите документи — каза Алета.

— Затова исках да се качим минути преди отплаването. В момента капитанът си има предостатъчно грижи и няма да си отдъхне, докато корабът не излезе от Ла Манша в открито море.

— Бавен напред — заповяда капитанът на мостика.

В машинното отделение мощният дизелов двигател „Хитачи-Ман“ завъртя лъскавия стоманен вал на витлото.

Хауърд Уайли застана пред биометричния скенер на оперативната зала. Бързата компютърна система сравни мигновено зеницата на окото му с данните в паметта. Няма хора с еднакви зеници на очите, различават се дори при еднояйчни близнаци. Уайли бе наложил в „Операция Май“ много по-строги мерки за сигурност от обикновените скенери на папилярните линии по пръстите и дланите. Светна зелена лампичка и той влезе в залата тъкмо когато съобщението от Берлин се появи на компютъра на Лари Дейвис:

„Според току-що получените сведения Тутанкамон и Нефертити са отпътували от Хамбург по море. Контейнеровозът «Галапагос» е отплавал преди девет часа към Кингстън, Ямайка, а оттам към Пуерто Кедал на тихоокеанския бряг на Гватемала.“

— Гадост! — изръмжа Уайли. — Можем ли да качим някого на борда?

Дейвис завъртя глава.

— „Галапагос“ отдавна е извън устието на Елба и би трябвало скоро да излезе от Ла Манша.

— Кажи на Родригес, че щом пристигне в Гватемала, първата ѝ задача е да организира „внезапно заболяване“ за някого от екипажа в Кингстън, за да вкара наш човек на кораба. Най-добре е Тутанкамон и Нефертити просто да паднат зад борда, акулите ще се погрижат за тях.

— Като си поприказваш с домакина, ще се убедиш, че е свестен човек. Дори се е запасил със съвсем поносимо вино — похвали го

Къртис и отвори бутилката елзаски ризлинг.

През седмицата, откакто бяха на кораба, той успя да се запознае и да поговори с всеки от екипажа. Засега беше почти сигурно, че са успели да се измъкнат от Хамбург, без да им лепнат опашка.

Отначало „Галапагос“ напредваше бързо през океана и вече се намираха западно от Азорските острови, но все по-бурните води принудиха капитана да намали скоростта до десет възела.

След вечерята Алета и Къртис се прибраха в каютата си под мостика.

— Наздраве — вдигна чашата си Къртис.

Алета отвърна на наздравицата, но трябваше да се хване за масата — „Галапагос“ се наклони малко надясно и носът му се зарови в поредната голяма вълна. Разпенена вода заля контейнерите отпред, преди да се оттече през отворите в палубите.

— Ей така се губят десетина хиляди контейнера годишно — кимна Къртис към големите квадратни илюминатори. — Миналата година вълните изхвърлили на брега в Сомалия цял контейнер с пакетчета чипс — истински празник за местните хлапета.

Алета се усмихна и също изви глава да погледне тъмните хълмове от вода пред кораба. Вятърът свистеше в стоманените въжета на крановете и откъсваше парцали пяна от гребените на вълните. Тя пак се взря в Къртис.

— Знаеш ли, ако някой ми бе казал, че ще седя в една каюта с ирландец, ще бдя над две скъпоценни статуетки и ще пийвам ризлинг — доста добро вино, впрочем — докато бягам от цяла глутница наемни убийци, щях да си помисля, че човекът не е с всичкия си.

— Ами и това се случва в живота, но за жалост твоят живот ще се промени много, поне за известно време, докато не намерим кодекса. — Той се опитваше да отгатне дали няма да я нарани прекалено със следващия въпрос. — Какво се случи в Сан Маркос? Стига спомените да не са твърде болезнени...

Реши да попита, защото още не проумяваше какво е накарало хора с такава власт във Вашингтон да искат смъртта ѝ.

Алета въздъхна.

— Не е непоносимо, но няма да се успокоя, докато виновниците не бъдат наказани. — Тя пак впи пръсти в масата. Поредната вълна скри носа на „Галапагос“ в облак от бели пръски. — Тогава бях само

на осем години. Баща ми понякога изнасяше проповеди в черквата на Сан Маркос, макар че беше мирянин, а не свещеник.

— Но нали е евреин по произход?...

— Да, той си оставаше евреин, но вече ти разказах, че архиепископ Анджело Ронкали — бъдещият папа Йоан XXIII — го е спасил от нацистите. Случвало се е Ронкали да будува по цели ноци, за да пише католически кръщелни свидетелства за еврейски деца. Татко казваше, че всички свещеници би трябвало да приличат на него. Мисля, че католическата вяра на баща ми изразяваше почитта му към Ронкали. Понякога го канеха за проповеди и в по-голямата църква на Сан Педро, на четвърт час с лодка от Сан Маркос...

С разказа ѝ Къртис се пренесе мислено в 1982 година на северозападния бряг на красивото езеро.

Ариел Вайцман опря длани на амвона в просторната църква, издигаща се над Сан Педро и езерото. Къдравата му коса бе побеляла отдавна, а преживените страдания бяха оставили следите си по лицето.

Някои от селяните мърдаха неспокойно на масивните дървени скамейки, тъмните им очи гледаха плашливо.

— Днес споменаваме в молитвите си архиепископ Оскар Ромеро — започна Ариел. — На този ден преди две години бе застрелян безпощадно по време на богослужение в съседен Салвадор. „Престъплението“ на архиепископ Ромеро беше искането да се сложи край на изтезанията, насилията и убийствата на негови сънародници. Главатарят на „отрядите на смъртта“ в Салвадор — майор Роберто д'Обюсон — остана безнаказан. Той дължи прякора си Боб Горелката на любимия си инструмент за мъчения. Знае се, че обичал и да подхвърля бебета във въздуха, за да се упражнява в стрелба по тях. Но майорът е желан гост във Вашингтон...

Ариел погледна семейството си на първия ред. Близнаците не мируваха, а малката Алета бе вперила поглед в него. Миша, негова съпруга от петнайсет години, гълчеше тихо момчетата.

— Съединените щати подкрепят в Централна и Южна Америка жестоки диктатури, които непрекъснато убиват хора в собствените си държави. А шестата Божия заповед е недвусмислена. И в Битие, и във Второзаконие Библията ни предава ясно волята на Господ. Но

Съединените щати подкрепиха в Чили преврат срещу демократично избрания президент Салвадор Алиенде и на негово място поставиха главореза Аугусто Пиночет. С помощта на ЦРУ бандитите на Пиночет изтезават и погубват хиляди чилийци, които не искат да търпят този безмилостен режим. Съединените щати се представят за защитник на демокрацията, но само ако им е изгодна.

Обикновените хора от Сан Педро, които се прехранваха от кафе и царевица, го гледаха все по-разтревожени, но Ариел знаеше, че ако никой не надигне глас, убийците ще продължат да вилнеят.

В другия край на площада Хауърд Уайли стоеше до магазинче с олющени стени и наблюдаваше двора на църквата. Преди две години бе назначен за резидент на ЦРУ в Гватемала, макар че на трийсет и една години беше твърде млад за такава длъжност. Той се обърна към майор Рамалес от гватемалската армия, на чиито „отряди на смъртта“ бе възложено да смажат бунтовните настроения сред хората, живеещи около езерото.

— Всичко ли е готово, *команданте*?

Рамалес приглади черните си мустаци.

— Да, само дайте заповед и започваме.

Уайли нагласи слушалката в ухото си. Чуваше отчетливо думите на Ариел Вайцман.

— А тук — в Гватемала, президентът Рейгън подкрепя генерал Монт, поредния жесток главорез, обучен от Щатите в тяхната Школа на двете Америки^[1] във Форт Бенинг. Не за пръв път Съединените щати ни натрапват властници по свой избор — напомни той. — Мнозина от събраните тук си спомнят как администрацията на Айзенхауер и ЦРУ свалиха от власт избрания от народа президент Арбенс и го замениха със своя марионетка — полковник Армас. Днес призовавам генерал Монт — върнете войниците си в казармите, за да не убиват и насилват нашите жени и деца...

Проповедта му беше прекъсната от войници в камуфлажни униформи, които нахълтаха толкова стремително, че двете крила на голямата врата се блъснаха в стените. След тях дотичаха още войници и черквата бе огласена от оглушителния грохот на автоматите им. Куршуми отскачаха от каменните зидове и пръскаха на парченца цветните витражи на прозорците. Хората пицяха, мнозина бяха застигнати от смъртта, преди да се надигнат от скамейките. Ариел впи

пръсти в гърдите си, кървавото петно се просмука в ризата му и той се килна върху амвона. Алета изкрещя — безжизненото тяло на майка ѝ се свлече между скамейките, от разкъсаната артерия на шията ѝ шуртеше кръв. Куршумите покосиха едновременно близнаците, които се бяха изправили. С обляно в сълзи лице Алета пропълзя към страничната врата на черквата.

Изтръпнала от потреса и ужаса, тя се свираше между храстите в градината и гледаше как войниците мятат последните трупове в камионите, спрели пред църквата. Едно момче изстена и се размърда. Някой от войниците веднага скочи горе, замахна няколко пъти с остро мачете и му отсече главата. А в подножието на вулкана Сан Педро други войници вече хвърляха телата от първия камион в дългия дълбок трап, изкопан предишния ден.

Алета още не знаеше, че неколцина са се спасили, сред тях и един от братята ѝ. Откъм вулкана се чуваха приглушени взривове. Щом забележеха движение в трапа, войниците запращаха граната по жертвите си.

На площада останаха само офицерите, които си подхвърляха шеги с нисък мъж в модно подобие на дрехи за сафари. Той имаше бледо луничаво лице и стърчаща рижа коса. Накрая заедно с един от офицерите се качи в щабна кола. Потеглиха към малкия пристан под хълма.

Контейнеровозът се пребори с поредната висока вълна, чийто гребен се стовари тежко върху носа му.

— Толкова съжалявам — промълви Къртис. — ЦРУ е вършило непростими неща през годините, а операциите в Централна и Южна Америка са сред най-лошите им деяния. Благодаря ти, че ми разказа. Знам, че не ти беше лесно да го направиш.

— Къртис, времето лекува... но спомените не изчезват.

— Ако видиш отново онзи с рижата коса, би ли го познала?

— О, да. Минаха много години, но лицето му се е врязало в паметта ми. Защо питаш?

— Хауърд Уайли — човекът, който се опитва да ни убие, сега ръководи всички операции и шпионски мрежи на ЦРУ. През 1982 година е бил резидент в Гватемала. А най-отличителният му белег — освен niskия ръст, разбира се — е неговата стърчаща рижа коса.

Алета го погледна втрещено.

— Значи е нисък?

— Метър и шейсет, не повече. Доста го е оцетила природата в това отношение. Струва ми се, че вече знам защо иска да се отърве от тебе.

— Сега си обяснявам още нещо. Бяха поканили татко да изнесе проповед, защото отец Ернандес уж трябвало да замине спешно за столицата. Но как Уайли е научил, че и аз съм била в черквата тогава?

— ЦРУ има досие за всеки, когото смятат за заплаха за операциите в чужбина или за сигурността на Щатите. Твоята статия, в която свърза Школата на двете Америки с обучението на „отрядите на смъртта“ в Централна Америка, сигурно е накарала Уайли да настръхне. Той няма как да е сигурен, че си била в църквата. Знае обаче, че си родена в Сан Маркос и си дъщеря на Ариел. Хора като Уайли не разчитат на късмета. Ако подозира, че има дори нищожен шанс да разобличиш участието му в масовите убийства, няма да се поколебае.

— Значи ще ме докопа рано или късно... — потръпна Алета.

— Не и докато съм с тебе.

„Ще повериш живота си в ръцете му...“ Тя отпи от виното, докато прехвърляше в ума си думите на шамана.

— Не разбирам — щом Уайли е начело на шпионските операции, защо си се задържал толкова дълго в ЦРУ?

Къртис не отговори веднага. Отдавна не бе оставал насаме с умна и красива жена, а и не допускаше лесно хората до себе си.

— Когато започнах в ЦРУ, просто исках да дам своя принос за своята втора родина — страна, с която се гордеех... докато не дойде на власт доскорошният президент.

Тя се опитваше да долови що за човек е, но той си оставаше загадка. Уверен, но не и самонадеян. Коров и безпощаден, но с хапливо чувство за хумор. Този мъж я привличаше все по-силно...

— Дори не знам къде си роден. Някъде в Ирландия, предполагам — каза му по-меко. — Ти вече научи малко за мен, а аз — не.

Къртис напълни отново чашите.

— Не съм се опитвал да прикрия произношението си. Роден съм в малкото село Балингъри в графство Типерари. Баща ми работеше в мините, но умря, когато бях на десет години.

— Колко жалко. Знаем колко е тежко...

— Благодаря ти, но по-добре си спести съжалението. Аз бях изтърсакът от пет деца вкъщи. Баща ми все повтаряше, че съм бил „грешката“ в семейството. Винаги се криех, преди пияният гадняр да се прибере, иначе отнасях пердаха за нищо.

— Животът ти не потръгна ли по-леко след смъртта му? — слисано попита Алета.

— Не бих казал. Преместихме се в къща под наем на „Шериф стрийт“ в Дъблин, близо до кейовете на река Лифи. Неприятен квартал. Майка ми работеше като чистачка нощем, денем се чукаше до премала с кого ли не. Накрая едно от приятелчетата ѝ плати да ме приемат в католически пансион.

Лицето му помрачня, докато разказваше за Дъблин в края на 70-те години.

— О'Конър, чувам за тебе, че си вироглавец. Какво ще кажеш за свое оправдание?

Наставникът на пансиона „Сейнт Джоузеф“ брат Майкъл беше дебелак. Кръглото подпухнало лице имаше цвета на тъмнорозовите стени в оскъдно обзаведения кабинет. Косата му изтъняваше на слепоочията, сивите очи гледаха студено.

Къртис трепна, когато кожената връв в ръката на монаха изплющя по бузата му.

— Зададох ти въпрос, дъблинско лайненце! Отговори ми, момченце — заплашително проточи брат Майкъл, — иначе ще те пребия, кълна се в Господ.

— Доведоха ме тук, защото любовникът на майка ми плати таксата — опърничаво промърмори Къртис.

В очите му изскочиха сълзи — кожената връв пак се впи в лицето му.

— Гнусен дрисльо! — изпухтя монахът и го тласна с главата напред в стената. — Махай се!

Брат Майкъл го изхвърли в коридора и Къртис се блъсна в много по-едро момче.

— Къде зяпаш бе? — кресна другият. — Ще ти откъсна главата, ей, нещастник!

— Кажи на майка си да се омъжи — сопна се Къртис и ловко се шмугна под дясната ръка на момчето.

По-късно в този ден опозна по неволя брат Брендън, отговорника на спалните помещения.

— Гася лампите, боклуци! — враждебно обяви монахът.

Той закрочи по пътеката между двойните нарове и спря при Къртис, който се престори на заспал. Брат Брендън застана до неговия нар. Дишаше тежко, по бялото му лице избиваше пот. Пъхна ръка под завивката и опипа бедрото на Къртис. Миг по-късно Къртис сграбчи китката му с лявата си ръка, а с дясната огъна рязко палеца му назад. Пискливият вик на брат Брендън огласи голямата тъмна стая.

— Само да ме пипнеш пак, гадино извратена, и ще ти строша ръката! — обеща Къртис.

Монахът се изсули през вратата, без да каже и една дума.

Къртис почака около час. Щом се увери, че другите са заспали, той безшумно взе дрехите си от шкафчето до нара, облече се и излезе на пръсти.

Промъкна се в сянката на триметровата тухлена ограда около пансиона и стигна до голям стар дъб. Огледа сградите зад себе си. Никой от монасите не беше навън. Къртис метна през оградата оръфаната кожена чанта с малкото си вещи и се покатери на дървото. И алеята край оградата беше безлюдна. Увисна от стената, пусна се и тупна леко на земята. По близката улица „Томас“ нямаше много коли в късния час, но накрая шофьор на камион с бира го откара до пристанището.

Влезе в къщата след полунощ, но в спалнята на майка му още светеха лампите. Къртис изкачи тихо стъпалата. Вратата на спалнята зееше. Майка му се беше разкрачила гола на леглото, непознат мъж лъхтеше над нея.

Къртис се вмъкна безшумно в стаята си и затвори вратата с отчуждена погнуса към света, където нищо не зависеше от него.

* * *

— Аз поне имах няколко прекрасни години със семейството си — тихо каза Алета. — Какво се случи после?

— Избягах още сутринта на другия ден. Леля ми Шейли живееше с мъжа си в друг квартал. Приютиха ме, за което ще им бъда благодарен до последния си миг. Ако не бяха те, сега сигурно щях да бъда кранист на пристанището или нещо подобно.

— Успял си да завършиш университет...

Къртис кимна.

— Спечелих стипендия за колежа „Тринити“, защитих докторат в катедрата по биохимия и имунология. Поработих за голяма фармацевтична компания в Щатите, но не ми допаднаха мошеничествата в тази индустрия, затова отидох в ЦРУ. Горедолу това е. Наздраве.

— Наздраве — отвърна Алета.

Къртис доближи илюминаторите, гледаше как вълна залива палубите и се разбива в контейнерите, преди да се стече безсилно от кораба. „Галапагос“ преодоля гребена ѝ и се устреми към следващата.

Алета застана до него. Постояха така, зареяли поглед в бурята. Къртис плъзна длан по тънката ѝ талия, почти очакваше Алета да отмести ръката му, но тя се сгуши до него и опря глава на рамото му. Различните аромати се сливаха чувствено в парфюма ѝ. Къртис бе видял изящния червен флакон и си каза, че името му май подхожда особено на преживелиците им — „Трабъл“ на марката „Бушерон“.

Разклонена мълния се заби в океана само на две мили от кораба, ярко и призрачно синьо сияние освети контейнерите и му напомни в миг за мощния излъчвател в Гакона. От грохота на гръмотевицата стените на каютата потрепериха.

Къртис се обърна към Алета. Устните им се срещнаха, отначало кротко, после по-настойчиво. Слети в прегръдката, двамата се поклащаха с люшкането на кораба. Пръстите на Къртис се плъзнаха бавно по гърба на Алета и тя се притисна с цялото си тяло към него.

[1] Школата на двете Америки (School of the Americas) е център за обучение на военни и полицаи от Латинска Америка. Между 1946 и

2001 г. през него са преминали над 61 000 латиноамерикански военнослужещи и полицаи, включително диктатори като Леополдо Галтиери и Мануел Нориега, висши генерали на режима на Пиночет, дори основателите на наркокартела Лос Зегос. Американският конгресмен Джоузеф Кенеди казва: „Школата на двете Америки е дала на света повече диктатори от всяко друго училище в историята“. Венецуела (през 2004), Аржентина (2006), Уругвай (2006), Коста Рика (2007), Боливия (2008) вече обявиха, че няма да ползват повече услугите на Школата. — Б.ред. ↑

Гватемала

В кабинета си наред най-строго охраняваната част от посолството на САЩ на „Авенида Реформа“, в Десета зона на столицата, Елън Родригес преглеждаше последната спътникова информация за движението на „Галапагос“. Със сегашната си скорост корабът би пристигнал в Кингстън след три дни в 11:35 часа местно време.

В град Гватемала минаваше десет вечерта. Още нямаше потвърждение, че колегите ѝ в Кингстън са готови да внедрят на кораба подходящ човек. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. Време беше да се прибере в стаята си в „Хауърд Джонсън Ин“ отсреща. През седмицата след пристигането си тук тя идваше в кабинета призори и рядко си тръгваше преди десет, понякога оставаше и до полунощ. Намирането на прилично жилище трябваше да почака, напомни си тя невесело. Канеше се да затвори криптираната връзка в компютъра, но на екрана замига спешно съобщение.

СТРОГО СЕКРЕТНО*„Операция Маи“*

„За сведение само на резидента!“

Изпълнителят е избран. Инструктиран е за Тутанкамон и Нефертити. По предварителни данни престоят на «Галапагос» в пристанището ще продължи едно денонощие, но се очаква хора от екипажа да слязат за няколко часа на брега. Готови сме за действия с цел замяна на член на екипажа. Ще ви осведомяваме незабавно за развитието на операцията.“

Резидент в Кингстън

Тя изключи компютъра, отново раздвоена между задълженията си в ЦРУ и отношението си към плана за ликвидирането на Къртис

О'Конър. Не можеше да приеме, че ЦРУ губи един от най-способните си агенти. Дори колегите ѝ да успееха с качването на наемник на „Галапагос“, би трябвало да е направо несравним в уменията си.

Кардинал Феличи кимна на отдалите му чест швейцарски гвардейци и влезе в тайния архив на Ватикана до библиотеката. По лицата на стоящите на пост не можеше да се познае дали се чудят защо вторият по старшинство кардинал идва в пет и половина сутринта. Общата дължина на рафтовете в архива надхвърляше осемдесет километра, но Феличи искаше да освежи в паметта си един-единствен документ.

Извади го от червената папка със златния герб на Ватикана. Сестра Лусия, още дете по онова време, бе записала третото предупреждение на малък лист. Феличи се замисли за публичната версия на третото предупреждение от Фатима, разгласена от папа Йоан Павел II. Според него това беше грешка, която само разпали споровете. Твърде много хора бяха видели оригинала, сред тях и епископ Венансио. И твърде много хора знаеха, че листчето е само едно. Феличи беше в Гватемала на злощастния 26 юни и не можа да се намеси, когато показаха на света нескопосания фалшификат на цели четири листа. Видението на младата Лусия за града в развалини бе представено като лишено от значение. Ако хората научеха кой е градът, щеше да има последствия в цял свят.

Феличи намести очилата на носа си и се зачете в написаното от ръката на сестра Лусия:

„Пиша покорна на волята Ти, Боже, който ми заповяда да сторя това чрез Негово Превъзходителство епископа на Лейра и чрез Негово Светейшество.

Отляво на Божията майка и малко над нея видяхме архангел Рагуил — архангелът на справедливостта с пламтящ меч в едната ръка и везна в другата. На везните седяха два младши ангела — момче и момиче. Но везните не бяха в равновесие, а наклонени надолу от мъжкия ангел.

Мечът на архангела имаше златна дръжка, украсена с гръцката буква «фи».

Както гледахме, на хоризонта се издигнаха огромни пирамиди. От тях излизаха на колони воители от минали велики цивилизации. Майи, инки, египтяни, индианци хопи и чероки се строяваха в гъсти редици зад Божията майка. Сред тях първи бяха майите. До владетеля на майите стояха принц и принцеса, двамата носеха талисмани от нефрит с формата на гръцката буква «фи». А над тях седяха пророците — Аврам, Моисей, Илия, Йеремя, Езекиил, Данаил и последният от великите пророци — Мохамед. Под тях седяха прорицателите — Касандра, Свети Малахий, Хилдегард от Бинген, Савонарола, Нострадамус и Едгар Кейси. Свети Малахий пръв излезе напред.“

Епископ Малахий, роден в Ирландия през 1094 година, предсказал точно Реформацията повече от три столетия преди началото ѝ. Най-изумително било пребиваването му в Рим през 1140 година. Изпаднал в транс и заговорил на латински. Неговият писар записал всичко дословно. Когато се събудил, Малахий потвърдил пред спътниците си, че Бог му изпратил видение за всеки папа до края на дните. Списъкът беше изумително точен и Феличи потръпна неволно, щом си спомни предсказанието за Йоан XXIII — *Pastor et Nauta*.

Пастир и мореплавател. През 1958 година американският кардинал Франсис Спелмън наел корабче, натоварил на него овце и плавал нагоре и надолу по река Тибър с надеждата да сбъдне предсказанието преди конклава, който щял да избере новия папа. Напразно. Но Бог наистина избрал пастир и мореплавател. Ключовете на Свети Петър били връчени на Йоан XXIII. Анджели Ронкали някога бил епископ на морския град Венеция.

Точните предсказания на Малахий не вещаеха нищо добро за амбициите на самия Феличи. Прорицателят обозначил предпоследния папа с израза *De Gloria Olivae*. Феличи знаеше, че „от величието на маслината“ се отнася за маслинената клонка, която е символ на ордена на Свети Бенедикт. А Йозеф Ратцингер бе избран за папа под името Бенедикт XVI на седемдесет и осем години — един от най-старите в

цялата история на папството. Малахий заявил, че последният папа ще бъде известен като „Петър Римлянина“ и ще бележи края на скалата, върху която Петър изградил църквата, както и края на света. Феличи вдиша дълбоко и продължи да чете истинската тайна от Фатима.

„Архангел Рагуил изрече с непререкаем глас: «Покайте се! Това е последното от предупрежденията за вас!». Последваха видения. Унищожителни, неудържими пожари бушуваха из Испания и Италия. В Австралия изнурени мъже и жени се бореха пряко сили, но нямаше надежда. Пламтеше Калифорния, също Балканите и Африка. Урагани с неимоверна сила опустошаваха крайбрежията на континентите. Земетресения отнеха опората на градове като Сан Франциско, Ню Йорк, Токио и Лондон. Земята трепереше.

От Божията майка струеше ярка бяла светлина, но беше странно, че не достигаше базиликата «Свети Петър». Огромни сини светкавици се изтръгнаха от върха на меча в ръката на Рагуил и превърнаха базиликата и всичко във Ватикана в димящи отломки. Стотици деца скачаха през стените и гонеха свещенослужителите от скривалищата им. Папата излезе наред развалините, белите му одежди опетнени с кръв, но и той бе поразен от меча на Рагуил.

Отвъд стените на Ватикана река Тибър се бе превърнала във воняща тиня. Изведнъж се появиха три огромни съединени зъбчати колела, всяко следващо по-голямо от предишното, а на всеки зъбец имаше йероглиф на маите. Двете по-големи колела се завъртяха бавно, докато допрените им зъбци блеснаха ослепително в датата 21 декември 2012 година. Божията майка, архангел Рагуил, всички пророци и прорицатели и древни воители изчезнаха в небесата, оставяйки планетата да се клатушка по орбитата си, полюсите и екваторът се местеха и съсипваха целия свят.“

Кардинал Феличи сложи писмото на сестра Лусия в червената папка и го заключи отново в сейфа, където щеше да си остане.

48.

Кингстън, Ямайка

„Галапагос“ трябваше да отплава след три часа и всички моряци, освен един се бяха върнали от кратката почивка на брега. Застанал на левия борд, Къртис оглеждаше зорко пристанището. Все още товареха кораба и в момента кранистът спускаше умело трийсеттонен контейнер с някакви части за машини.

След четвърт час и последният член на екипажа, когото Къртис виждаше за пръв път, доближи подвижното мостче. Къртис отиде със скучаещо изражение при домакина, който нервно допушваше цигарата си.

— Алфредо, нов моряк ли си имаме?

Домакинът се усмихна криво и вдигна рамене.

— Ами да. Един от наскоро назначените попрекалил сериозно с пиенето и проститутките. Този е сицилианец, между другото, и вероятно са един дол дренки с предишния. А ще бъде в моята каюта...

Алфредо угаси фаса в релинга и се шмугна във вътрешността на кораба. Къртис остана да огледа отблизо качващия се по подвижното мостче непознат.

Сицилианецът беше плещест и як, с черна коса и гъсти черни мустаци, които не скриваха белезите по лицето му. Къртис веднага се изпълни с подозрения.

Щом затвори вратата на каютата, каза на Алета:

— Пак си имаме компания.

— Кой? Откъде?

— Може и да е съвпадение, но не ми се вярва. Един от моряците уж препил и се наложило спешно да търсят друг на негово място. Изглежда правдоподобно, но е класически похват на ЦРУ.

Той отвори сака си и извади малкия комплект инструменти и наглед внушително резе за врата.

— В Хамбург продават не само качествена боя за коса...

— Но защо ти е притрябвало?

— Ако новакът е от дружките на Уайли, ще се справи с бравата на тази врата за секунди. Това ще го затрудни повечко.

Къртис вече отбелязваше с молив местата за здравите винтове. Десет минути по-късно напъна с рамо вратата откъм коридора, но резето дори не помръдна.

Изчака да наближи времето за отплаване. Заръча на Алета да не излиза от каютата. Кранът спускаше последния контейнер, два влекача вече чакаха при носа и кърмата на кораба. Капитанът стоеше на мостика и ръмжеше на екипажа по високоговорителите. Сицилианецът беше сред онези, които прибираха въжетата.

Къртис слезе от мостика по стръмните тесни стълби и за две минути стигна до каютите на екипажа. Вратата на каютата на Алфредо не беше заключена, но сицилианецът бе прибрал багажа си в едно от закрепените за стената шкафчета. Отключването на катинара беше детска игра за Къртис.

Намери пистолета „Глок“ със заглушител в кожена чантичка на дъното на сака. Къртис седна на едната койка, извади пълнителя, провери за патрон в цевта, дръпна затвора, освободи предпазителя и свали затворната рама. Не се налагаше да мисли какво да прави след безбройните часове занимания с оръжие в Кемп Пиъри. След секунди разглоби възвратния механизъм и цевта и ги сложи на койката. С малко шило притисна зад ударника, за да освободи пружината.

Подът под краката му затрепери — огромният витлов вал се бе завъртял. Въжетата бяха прибрани и сицилианецът сигурно идваше към каютата си. Къртис побърза да извади ударника и го пусна в джоба на якето си. Сглоби светкавично пистолета, върна на мястото му пълнителя с деветмилиметровите патрони и сложи оръжието където го бе намерил.

— Какво е положението? — троснато попита Уайли по защитената видеовръзка с посолството на „Авенида Реформа“.

— Потвърдено е качването на нашия човек на кораба, но „Галапагос“ още не се е отдалечил много от пристанището в Кингстън. Ще ви уведомя веднага, щом получим потвърждение, че задачата е изпълнена — безстрастно каза Родригес.

— Кога корабът ще пристигне в Гватемала?

— След шест-седем дни, зависи колко благоприятно ще е времето. Но не разбирам какво общо има бързината на кораба с успеха на операцията.

— Родригес, ето защо си в онази затънтена дупка Гватемала, а аз съм в Лангли. Не ти ли хрумва, че и тази операция срещу обектите може да не успее?

— Ако съдим по досегашните действия на О'Конър, напълно е възможно.

— Какви мерки си обмислила за този вариант?

— Съжалявам, сър, но преди часове приключихме с внедряването на наш човек на кораба.

— Имаме ли хора в Пуерто Кецал? — обърна се Уайли към Лари Дейвис, който завъртя глава. — Веднага се погрижи за това! — заповяда и отново впери поглед в камерата. — Родригес, както виждаш, от бързината на кораба зависи колко време имаме да осигурим друг изпълнител.

— Сър, не е ли по-лесно да организирам следващите ни ходове оттук — на място?

— Не!

Връзката прекъсна.

Родригес поклати глава.

— Тези хора не се отказват никога, нали? — каза Алета, когато Къртис се върна в каютата.

— Така е. И ние няма да се откажем.

„Галапагос“ плаваше на юг към Панамския канал. На запад слънцето бе залязло над мексиканския бряг. Къртис се питаше кога сицилианецът ще направи опит да ликвидира набеязаните жертви. Вероятно би отложил удара до след полунощ, когато само моряците от нощната вахта са будни. Къртис реши да си размени ролите с него — ще даде възможност на убиеца по-рано, но в условия, определени от самия него. Погледна часовника си — беше малко след десет часа. Алета седеше до масата, четеше бележките, оставени от нейния дядо, и пресмяташе под какъв ъгъл би могла да отрази слънчевите лъчи третата статуетка.

— Може да се забавя навън — каза ѝ Къртис, — но не се тревожи. Ще се върна.

— Къде отиваш?

— Професионална тайна... трябва да се погрижа за една дреболия. Елементарно е, но все пак да ти напомня — не отваряй вратата в никакъв случай, дори ако чуеш ключ да се завърта в бравата. Може да не съм аз.

Тя кимна притеснено.

— Внимавай.

Когато Къртис излезе, Алета се замисли над иронията в нейния страх за живота на човек, който е бил изпратен във Виена да я убие.

Къртис зае позиция до метална подпора на кърмата. Облегна се на релинга, но наблюдаваше непрекъснато надстройката на кораба. Сицилианецът би искал да поразии жертвата с първия изстрел и да се отърве по-скоро от трупа. Значи щеше да го доближи. Двайсетина минути по-късно наемникът излезе на задната палуба до контейнерите.

— Будуваш до късно. Не ти ли се спи?

Сицилианецът говореше испански с лесно доловим италиански акцент. Вървеше бавно към Къртис и не вадеше дясната си ръка от джоба на панталона. Тъмните му очи гледаха равнодушно и съсредоточено.

— И аз мога да те попитам същото — отвърна Къртис на родния му език.

Постигна целта си и стресна сицилианеца, който извади припряно пистолета и го насочи към него. Краят на заглушителя беше на една педя от гърдите на Къртис.

— Ей това ще те приспи, отрепко! — изсъска наемникът също на италиански и натисна спусъка.

Механизмът само щракна глухо. Убиецът трескаво дръпна затвора на подвेलия го „Глок“, но Къртис не му остави време за нищо повече. С движение, отработено до съвършенство от израелските специални части, той се завъртя на левия крак, плъзна се към противника и заби дясното си коляно в слабините му. Убиецът изгрухтя от болка и се преви, но направи грешката да презареди отново пистолета. Къртис се възползва и стовари десния си лакът зад ухото на сицилианеца, подсече краката му и главата на наемника се блъсна в палубата, а оръжието отскочи встрани.

Зашеметеният убиец понечи да се надигне на колене, но Къртис обви шията му с крака, опря длан под брадичката му и с другата ръка го хвана за косата. Скръстил глезени, Къртис стискаше шията на противника като с менгеме. Здравенякът размахваше ръце безпомощно, но усилията му да се измъкне отслабваха бързо. Къртис го пусна чак когато се увери, че е мъртъв. Пребърка джобовете му, но не намери документи. Вдигна трупа на раменете си и го метна зад борда. Проследи с безразличие как тялото на наемника цопна в осветената от луната разпенена следа на кораба.

Прибра падналия „Глок“ и постоя още малко на кърмата, докато пулсът му стане нормален. Не забеляза трупът да е изплувал, а и не се безпокоеше от това — някоя тигрова или голяма бяла акула щеше да се засити с него. Засега двамата с Алета бяха в безопасност поне до пристигането в Пуерто Кецал. Тръгна към каютата с надеждата, че Алета още не е заспала. Колко приятен беше допирът до гладката ѝ кожа...

Слънцето вече клонеше към хоризонта на Тихия океан, а Къртис още претърсваше с поглед пристанището на Пуерто Кецал. Корабът бе акостирал преди три часа, но Къртис отиде при капитана, убеди го да остави двамата си пътници още една нощ на борда и се прибра в каютата.

— Не бързаш да стъпим на сушата, така ли? — попита Алета.

Той ѝ подаде бинокъла си.

— Виждаш ли онова такси в началото на кея? — Сочеше ѝ жълтата кола, спряла до сградата на администрацията. — Досега обиколи пристанището три пъти.

— Нас ли търси?

— Ами последният тъпанар, който изпратиха подире ни, не е докладвал за успешно изпълнена задача. И хората в Лангли са минали към някакъв резервен вариант. Онзи тип на кея.

— Но защо шофьор на такси?

— Може и наистина да е шофьор. Добре се справиха с качването на наемник на кораба, но да пратиш на минутата свой човек в град като Пуерто Кецал не е лесно. Онзи в таксито е смотан аматьор, но нямаме нужда от престрелки и с такива като него. Той вече е съобщил, че не

сме слезли от кораба. И сега в Лангли се чудят дали още сме на борда или пък предишният гангстер е успял, но някак също е пострадал и не се е обадил. Засега са объркани. Това е игра на изчакване.

— Местен автобус тръгва в пет часа следобед от Пуерта де Йеро на километър оттук.

Той изви вежди.

— Можеш да ми се довериш — настоя Алета. — Участвала съм в разкопки наблизко.

— Чудесно. Ще се изсулим от кораба рано сутринта и ако ни провърви, нашият Джеймс Бонд още ще хърка в таксито по това време.

Къртис погледна таксито през малкия прибор за нощно виждане и се усмихна до ушите.

— Едва ли не чувам хъркането му. Да тръгваме.

Слезе след Алета по подвижното мостче, прекосиха мъждиво осветения кей към плътната сянка на най-близкия склад. Къртис пак провери спи ли шофьорът и поведе Алета между два склада, после подминаха големи оранжеви резервоари за гориво. Дори в четири сутринта вече имаше опашка от цистерни, които щяха да зареждат бензиностанции, затова двамата вървяха близо до земния вал по протежение на тръбопроводите. След десет минути се добраха до заден изход и вървяха около километър по черен път край голям жилищен квартал.

— Изглежда като място за заможни хора — подхвърли Къртис и кимна към къщите с басейни, построени около поредица от канали, повечето със свой малък пристан.

— В Пуерто де Йеро е голяма шарения и е лесно да се заблудиш — увери го тя. — В Гватемала къщите са много по-евтини, а и големите компании за товарни превози подпомагат отчасти служителите си. Нататък по крайбрежието е Исапа, името означава „солената река“. Има солници. Мнозина от хората от другата страна на магистралата са бедняци — кимна и тя, но към главния път.

На изток небето просветляваше над върховете по обраслите в гъста зеленина плата.

Автогарата беше малка дори по стандартите на Гватемала, пътници се качваха само в четири возила — много вехти американски

автобуси, превозвали някога ученици.

Къртис оглеждаше внимателно всичко наоколо, а Алета отиде при най-близкия *аюданте*, помощника на шофьора.

— До Ескуинта ли пътувате?

— Не. Трябва да се качите в онзи там — посочи пъстро разкрасен автобус.

Надписът „Линда“ в ярък тюркоазен оттенък изпъкваше сред червеното и жълтото. Жълти нарисувани пламъци сякаш изскачаха изпод големия квадратен капак на двигателя.

Техният *аюданте* предложи да качи багажа им на покрива при кошниците, автомобилните гуми, столовете, масите, шарените платнени торби и денковете с всевъзможни размери, увити в светлосиня пластмаса.

Алета отказа и пхна в ръката му банкнота от пет кецала — малко повече от половин долар. Мъжът се усмихна и ѝ подаде ръка, за да влезе в автобуса със сака си. Вътре също беше претъпкано. Алета се провираше по прохода между седалките, като внимаваше да не настъпи две прасенца, голям чувал с моркови, три чувала с картофи и петел в клетка. Къртис намести двата сака със статуетките на багажния рафт.

След двацет минути автобусът се отдалечаваше от Пуерта де Йеро, оставяйки след себе си кълба от черен пушек.

49.

*Военновъздушна база Ванденберг
Санта Барбара, Калифорния*

Ниски вълни се плискаха по тъмния нос Сал северно от Санта Барбара. На брега не се мяркаха хора. Охраната бе обезопасила района още по здрач предишния ден. По на юг огромна осемнайсетметрова ракета „Минитмън“ беше готова в силоза за експериментални изстрелвания в северния край на базата Ванденберг. Тежкия бетонен капак все още покриваше силоза.

Обсегът на ракетата, предназначена да носи ядрени бойни глави, беше 13 000 километра. Тя можеше да порази всяка цел в Русия, Китай, Корея или Близкия изток. Ако пък целта беше недосегаема за ракети с наземно базиране, подводниците ракетonosци от клас „Охайо“ неспирно патрулираха в определените им райони, готови във всеки миг да изстрелят своите ракети „Трайдънт“. Съединените щати можеха да се прицелят във всяко място по света и макар че тази сутрин ракетата нямаше да носи бойна глава, ръководеният от Гакона експеримент трябваше да засили още повече американското надмощие. Недалеч от силоза в строго охраняван хангар техници вече работеха по друга ракета „Минитмън“, чийто корпус щеше да послужи като леща, насочваща мощния лъч с ниска честота към Иран.

Подполковникът от ВВС Дан Уилямс пак се вторачи в дигиталния часовник на центъра за управление. Знаеше, че това не е обикновено изстрелване. Командирът на 576-та ескадрила за ракетни тестове долавяше напрежението в залата. Експериментът, който трябваше да започне в 5:15 часа сутринта, беше обгърнат от плътното було на секретността. Отчасти и защото траекторията на ракетата минаваше над населени райони на САЩ и Канада, после над Аляска и продължаваше към северните части на Сибир. Уилямс вдигна глава към големия екран за проследяване на полета, разположен над редиците от пултове и компютри, на които специалистите щяха да наблюдават всяка подробност от експеримента. Ако всичко беше наред, мощният електромагнитен импулс от Гакона щеше да върне

ракетата над Северния ледовит океан към Морето на Бофорт. Уилямс се обърна към капитан Чавес, младия експерт по електроника, който щеше да ръководи изстрелването.

— Предайте на Гакона, че сме готови.

Чавес кимна и Уилямс протегна ръка към слушалките, за да се свърже по секретна линия с „Далекоглед“ — модифициран „Боинг 707 Е6-Мъркюри“. Самолетът всъщност беше подвижен команден и контролен център, който кръжеше на височина девет километра над силоза. Тази нощ към екипажа от двайсет и двама души се бе присъединил и контраадмирал в ролята на старши офицер за извънредни ситуации. При нападение срещу САЩ, унищожило наземните центрове за управление на ядрените сили в Пентагона, базата „Офът“ в Небраска и Обект Р в планината Рейвън Рок в Пенсилвания, старшият офицер за извънредни ситуации в „самолета на Съдния ден“ поемаше контрола.

— „Далекоглед“, тук център за управление на изстрелването, край.

— Център за управление, тук „Далекоглед“, чувам ви ясно, край.

Пред командния пулт в самолета седяха полковник и капитан. Освен този пулт имаше още много, на които екипажът следеше комуникациите на честоти от свръхвисоките до свръхниските, толкова важни за поддържане на връзка с атомните подводници. Всеки от двамата офицери имаше свой ключ, трябваше да ги използват едновременно, за да разрешат удар с ядрено оръжие.

— „Далекоглед“, дайте команда за изстрелване по моя заповед. Пет, четири, три, две, едно, пуск.

Полковникът и капитанът си кимнаха и завъртяха ключовете. Кратък сигнал активира компютрите в центъра за управление.

— Тук „Далекоглед“, сигналът предаден, край.

Тежачият сто и десет тона бетонен капак на силоза се плъзна по релсите и откри ракетата.

— Прието, „Далекоглед“, имаме запалване, край.

Двигателят с твърдо гориво на първата степен блъвна гръмовно пламъците си и трийсеттонната ракета се издигна величаво в утринното небе.

Четири хиляди километра на север от центъра за управление Тайлър Джаксън, бившият колега на Къртис, гледаше екраните пред себе си в центъра за управление в Гакона. Лошото му предчувствие се засилваше.

— Миля и половина височина, скорост деветстотин мили в час... всички системи в границите на нормата...

Гласът на капитан Чавес звучеше развълнувано. Огромният двигател „Тиокол TU-122“ даваше почти сто тона тяга, тласкайки ракетата към йоносферата с дългата огнена струя.

— Мах едно... имаме свръхзвукова... първата степен работи нормално... отделяне на първата степен... имаме запалване в двигателя на втората степен... височина петдесет мили... всички системи в нормата.

Под големите снежинки, сипещи се върху Гакона, големите дизелови генератори работеха с пълна мощност, за да захранват с енергия трийсетте бункера с предаватели. Имаше по дванайсет предавателя в бункер, всеки от тях с мощност десет киловата в радиочестотите. Предавателите бяха свързани с високочестотните диполни антени, настроени на десет мегахерца. Тайлър Джаксън наблюдаваше как ръководителят на експеримента в Гакона насочи смайващите три милиарда вата електромагнитна мощност към йоносферата в точка от траекторията на ракетата, която вече летеше с 16 000 километра в час. Шейсет мили над Гакона слой от йоносферата се нагря до 40 000 градуса и породя бушуващ поток от плазма. Мощният излъчвател издигна на пътя на ракетата трийсет квадратни километра от земния щит срещу радиация.

— Тук център за управление Ванденберг, до всички контролни пунктове. Загубихме връзка с ракетата... нямаме сигнал... ракетата се отклони на шейсет градуса от курса... движи се по нов курс сто и двайсет градуса.

Тайлър Джаксън не си позволи да ахне. Еднотонната глава на ракетата се бе насочила към Северна Корея.

50.

Гватемала

Мобилният телефон в таксито на кея звънеше напразно.

Родригес стисна устни, ядосана от нелепото решение на Уайли да търсят от Вашингтон кой да им свърши работа в Пуерто Кецал. Опитваше да се свърже с криптирания телефон още от четири сутринта, но не знаеше нищо за О'Конър и Вайцман. Времето в Лангли беше с един час напред от Гватемала и Родригес знаеше, че Уайли скоро ще иска отговори. Тя набра номера отново и този път чу сънлив глас:

— Ало?

— Какво става?! Имаш ли някаква информация за мен?

— Каква информация?

Родригес си пое дъх.

— За Тутанкамон? За Нефертити?

— А-а, да... Не съм ги виждал.

Пет минути по-късно Родригес остави телефона на бюрото с убеждението, че намереният от Лангли наемник просто е слабоумен.

А в централата на ЦРУ Уайли четеше последното съобщение от кардинал Феличи.

„Операция Маи“

„За сведение само на заместник-директора по операциите!

Нашият източник в Сан Педро потвърждава, че Ернандес е бързал да замине от енорията. Интерес представлява оставеното от него леководолазно снаряжение. Ще съобщавам веднага нова информация, когато я получа.“

Феличи

Леководолазно ли? Уайли гадаеше дали в езерото Атитлан не е скрито нещо важно. Прекъсна го чуване по вратата.

— Влез!

— Сър, прецених, че трябва да знаете това — медиите раздухват историята с днешния изпитателен полет на ракетата „Минитмън“... — запъна се Лари Дейвис.

— Как така, мамицата му?! Експериментът е строго секретен!

— Свързах се с Гакона. Както изглежда, изпитателното изстрелване е неуспешно. Предполагат грешка във въведените данни, която според тях е станала причина ракетата да се сблъска по непредвиден начин с йоносферния щит. Отклонила се е на югозапад вместо на североизток. Ето, предават на живо...

Каналът CNS излъчваше турнир по голф в Австралия, но по екрана на телевизора пълзеше лента за извънредни новини: „Загадъчен обект пада в морето близо до Япония само на 300 метра от туристически кораб. Русия обвинява САЩ, че са изстреляли ракета срещу Северна Корея“.

— „Здравейте, аз съм Ли-Ан Рамирес. Прекъсваме предаването от Австралия за извънредна новинарска емисия. Нашият репортер Шелдън Мурковски е в Пентагона. Шелдън, във Вашингтон е ранно утро, но има ли вече някаква реакция от Пентагона или Белия дом на обвиненията, отправени от Кремъл за изстрелване на ракета към Северна Корея?“

— „Ли-Ан, още няма изявление на Пентагона, но неидентифицираният обект с конусовидна форма и размери на малък автомобил е бил видян от десетки туристи на борда на японски кораб, когато се забил в океана до остров Хокайдо малко преди шест и половина вечерта местно време.“

— „Шелдън, обвиненията на руснаците са твърде сериозни. Знаем ли какви са основанията им за това?“

— „Руският министър на отбраната е бил много категоричен в изявлението си. Руска станция за наблюдение на спътници близо до Владивосток е проследила ракетата от западния бряг на САЩ, изстреляна е около 5:15 часа сутринта по местно време в Калифорния. Министърът твърди, че отначало е летяла към Аляска, но курсът ѝ се променил необяснимо две минути след изстрелването. Ли-Ан,

очакваме Пентагонът или Белият дом да обявят пресконференция по проблема.“

— „Това беше нашият колега Шелдън Мурковски в Пентагона. Още водещи новини — силна буря е нарушила комуникациите на почти цялата територия на Япония, в някои райони на Корея и в южните части на Китай. Представители на властите казват, че не е имало никакви предварителни признаци, но бурята е незапомнено мощна.“

Каналът предаваше на живо от Токио. Вечерното небе над японската столица беше оцветено в странни оранжево-пурпурни оттенъци. Почти нямаше облаци, но гигантски мълнии се забиваха в града.

Кадрите напомняха за 11 септември 2001 година в Ню Йорк. Назъбен разклонен синкавобял проблясък раздробил хотел „Карлтън Риц“ и всичко останало на горните двајсетина етажа в най-високия небостъргач на Токио. Огромни отломки се посипаха тежко върху околните улици. Почти в същия миг друга мълния с невероятна сила разцепи на две осемдесеттонната статуя на Буда в Камакура, където се бе извисявала повече от седем века. Още мълнии се забиваха по брега в Юигахама, температурата доближаваше 30 000 градуса и топеше пясъка във фулгурити — стъкловидни кухи тръби, които проникваха на много метри в земята. Други мълнии разтърсваха района Шинджуку и превръщаха в развалини най-оживената гара на света, през която всеки ден минаваха по четири милиона пътници.

— „Вече се изказват предположения, че може би има връзка между инцидента до Хокайдо и стихията над Токио. Ще ви осведомяваме за тези драматични събития, щом получим още новини. С вас беше Ли-Ан Рамирес, а сега се връщаме на турнира в Австралия.“

Уайли отиде при голямата карта на света, окачена на стената в кабинета му.

— Ракетата е паднала някъде около Марианската падина, така ли?

— Малко на север от нея.

— Тогава майната му. Просто отричайте. Няма да намерят нищо на такава дълбочина и журналистите ще загубят интерес.

— Сър, това зависи от решението на Пентагона, може би и на Белия дом.

— Които не могат да различат дясно от ляво. Обади се на секретарите за връзки с медиите и им подскази какво да правят, като подчертаеш от кого е предложението. Искам и да изпратите леководолази на езерото Атитлан. — Уайли показа на Дейвис разпечатката от имейла на Феличи. — Ернандес беше опитен гмуркач и подозирам, че не е купил снаряжението, за да се забавлява с подводен риболов. Нещо ново за Тутанкамон и Нефертити?

Дейвис завъртя глава.

— Нашият човек наблюдава кораба, но никой от двамата не е слизал на брега.

— Що за глупости! Ще говоря с Рамирес по видеовръзката. Искам отговори.

51.

Платата на Гватемала

На шумната автогара в Ескуинта, провинциален град със седемдесет хиляди жители на границата между тихоокеанската равнина и платата, Алета и Къртис се прехвърлиха в още по-пъстър и по-претъпкан автобус. След половин час той вече боботеше измъчено нагоре по тесния криволичещ път, навлизащ в планините. Къртис поклати глава, когато шофьорът започна да изпреварва друг автобус. Раздрънканите возила доближиха едно до друго завой, но изведнъж насреща им се появи микробусче, което се навря чак в храстите край пътя, за да избегне катастрофата. Няколко момчета на най-задната седалка в автобуса се развикаха весело.

— В тази страна има ли шофьорски изпити — промърмори Къртис, — или книжките ги раздават като награда за по-големи покупки в магазина?

Алета се усмихна.

— Свиква се. В Панахачел продават тениски с надпис отпред „Оцелях“ и снимка на такъв автобус на гърба. Ще ти купя една.

— Първо да пристигнем там.

Къртис се наведе към нея, за да мине по-лесно селянин, стиснал прасенце под мишница.

Добраха се до Панахачел в късния следобед. Наместиха раниците на гърбовете си и тръгнаха по павираната главна улица. Ярочервени триколки бръмчаха напред-назад в търсене на пътници. Шарени постелки и черги се редуваха с рокли и панталони на стърчащи пръти под навесите на магазинчетата. Кабели провисваха на оплетени снопове като спагети между стълбовете. Чудесни ухания на подправки и току-що смляно кафе насищаха въздуха. Къртис не забравяше да проверява за подозрителни лица тълпата, докато вървяха по „Авенида Сантандер“ към брега.

Стигнаха до настлана с каменни плочи пътека, която се спускаше към пристана, подминаха дебело старо дърво и езерото Атитлан се ширна пред погледите им. Над южния бряг отсреща вулканите Толиман и Атитлан се извисяваха над три хиляди метра. Около върховете им се стелеха облаци и подлъгваха, че вулканите ще изригнат всеки момент. По на запад беше третият вулкан Сан Педро, надвиснал над градчето, което му бе дало името си.

— Колко искаш до Сан Маркос? — попита Къртис на испански стария лодкар.

— Осемдесет кецала... от тебе. Но от хубавата дама — седемдесет.

Къртис се засмя.

— Как се казваш?

— Фидел.

— Добре, Фидел, да потегляме.

Къртис намести раниците под платнения навес и хвана лодката здраво, за да стъпи в нея Алета. Старецът зави майсторски почти на място и излезе в езерото между два паянтови кея.

Само бръмченето на двигателя и редките глухи удари на носа в малките вълни нарушаваха безмълвното величие на водния простор.

— Може ли да те попитам нещо? — подхвана предпазливо Къртис. — Идването тук навява ли ти лоши спомени?

— Опитвам се да мисля само за хубавите дни. Стига ми да намерим третата статуетка и да отидем в Тикал преди зимното слънцестоене. И баща ми би постъпил така.

— А имаме само три дни...

След четиридесет минути заобиколиха малък нос и лодкарят намали оборотите на двигателя.

— На пристана ни чака Хосе! — развълнувано посочи Алета.

— Шаманът ли? А как е научил, че идваме? — наежи се Къртис.

— Защо да не е съвпадение?

Арана им помаха с ръка, а Фидел му подхвърли въжето на лодката.

— Много ти благодаря — каза Къртис на стареца и му даде двеста кецала.

Лодкарят бръкна в джоба си за ресто.

Къртис отказа:

— Не, всичко е за тебе.

— И аз много ти благодаря!

— Няма за какво.

— Добре дошла в Сан Маркос! — Хосе целуна Алета по двете бузи. — А ти си Къртис, нали? Добре дошъл.

Шаманът стисна силно ръката му и помоли Фидел да почака на кея.

— Елате, стаите ви са готови.

— Значи отделни стаи... колко жалко — тихо се оплака Къртис и Алета го смуши с лакът в ребрата.

Наблизо — в по-голямото градче Сан Педро, двама бивши „тюлени“ от американския флот, които имаха опит с гмуркането в планински езера и бяха наети от ЦРУ, се настаниха в хотел „Микасо“ на брега.

Сайра, съпругата на Хосе, поднесе вечеря в градината. Къщата бе построена на склона над езерото. После Сайра се прибра вътре, за да поговорят на спокойствие.

— Хосе, вече е осемнайсети декември — започна Алета. — Остават по-малко от три денонощия до слънцестоенето.

Той се усмихна многозначително.

— Ти дойде където трябва. Във Виена ти казах, че това е свещена мисия с огромно значение. Но нека ти напомня отново, че статуетката и кодексът са защитени от неумолими сили. Статуетката — от Майката Природа, а кодексът — от находчивостта на моите прадеди. В древността са се погрижили кодексът да бъде намерен само от човек, чието духовно равновесие му позволява да го разбере правилно. Може и да си ти, Алета, но ще научим това, чак когато успееш. — Арана погледна Къртис. — От Ватикана са изпратили в Сан Педро изследователя на цивилизацията на майите монсиньор Дженингс. Наредили са му да поеме службите в енорийската черква, където свещеник е бил отец Ернандес.

— Двамата с Алета се опитвахме да отгатнем дали отец Ернандес не е всъщност Карл фон Хайсен — есесовец, който е избягал в края на войната с помощта на американците и Ватикана.

— Прави сте. Фон Хайсен е получил помощ от Феличи, приближен на папа Пий XII и баща на кардинал Салваторе Феличи. Кардиналът сигурно не е доволен, че Фон Хайсен е имал навика да записва подробно преживелиците си в дневник.

— Аха, всичко си идва на мястото! Ако се разчуе, че бащата на кардинал Феличи е бил съучастник на нацистки престъпници, с амбициите му да стане следващия папа е свършено.

— Има и други причини Ватикана да се намесва в тази част от света — вметна Алета. — Кодексът на майте застрашава тяхната догма, че учението на Христос е единствено вярното.

— А от тази догма зависи самото съществуване на Ватикана — добави Къртис. — Май ще надникна в жилището на монсиньор Дженингс. Има ли начин да стигна до Сан Педро толкова късно? — попита той Арана.

— Фидел те чака на кея. Монсиньор Дженингс обикновено се разтушава с алкохол в бар „Буда“, който е на брега при другите заведения и хотелчета за туристите.

— Пази се, моля те — промълви Алета.

Щом Къртис тръгна към брега, Арана каза с блага усмивка:

— Той вече ти е скъп.

— Повече, отколкото бих очаквала, макар че с него все едно бягам непрекъснато от някого в компанията на Индиана Джоунс. Нали ти ми каза да му поверя живота си?

— Сега е време да се довериш и на мен. Казах ти още, че е нужно да изградиш духа си наново.

Тя кимна смълчана.

— Тази нощ ще пречистим вътрешния ти дух и това ще те освободи от депресията. Искам да легнеш там. — Шаманът посочи скамейка, покрита с меки възглавници. — Подлагала ли си се на хипноза?

— Не. Безопасно ли е?

— Нека повтора — трябва да ми се довериш. Алета, съзнанието има различни състояния. Когато сме будни, ние сме в така нареченото „състояние бета“ — в него осъзнаваме действителността чрез мислите си, а честотата на мозъчните ни вълни е от петнайсет до трийсет цикъла в секунда. При осем до петнайсет цикъла в секунда преминаваме в по-спокойното „състояние алфа“, обикновено когато се

унасяме или дори когато гледаме с увлечение филм. — Той почака Алета да се настани. — Сега се отпусках... — Плъзна длан над очите ѝ. — Затвори очи и ще се пренесеш в „състояние тета“, когато мозъчните ти вълни се забавят до четири-пет цикъла в секунда. Състоянието, което достигае в дълбок сън. Ще навлезеш в него постепенно и неусетно. А накрая — каза шаманът още по-тихо — ще преброя до три и ти ще се събудиш леко, без да се стреснеш.

Алета се унасяше безгрижно и заради умората, и защото се върна в родния си край, а сега беше под грижите на човек, комуто вярваше безгранично. Меките възглавници под тялото ѝ бяха удобни. Клепачите ѝ натежаваха и тя нямаше нито сили, нито желание да ги отвори.

— Вървиш по дълъг тунел, слизаш по каменни стъпала, които водят надълбоко в този тунел. Надолу... надолу... Стъпалата се спускат... все по-надолу... Стигаш до слабо осветен каменен коридор. Въздухът е влажен и застоял.

Арана поднесе дива орхидея към носа на Алета, но тя се смръщи като от неприятна миризма. Шаманът се увери, че е изпаднала в дълбок транс. Сега Алета беше податлива на внушение. За да пречисти духа ѝ, Арана трябваше да я върне назад във времето. Този похват бил прилаган векове наред, но съвременната психиатрия и хипнотерапия го обясниха едва наскоро и го нарекоха „регресивна терапия“. Хората са различни, но шаманът знаеше, че всеки е живял многократно, само че в сегашното си съществуване няма достъп до тези спомени. Хипнозата обаче можеше да премахне преградата.

— Алета, ти вървиш по коридора и виждаш врати отляво и отдясно — продължи той с равен глас. — Искам да избереш врата и да я отвориш.

— Има светла врата отляво... Отварям я.

Тялото ѝ се поклащаше леко и ритмично на скамейката.

— Къде си? — попита шаманът.

— Аз съм в Тикал. Името ми е принцеса Ахуцал.

Алета се бе пренесла чак в 790 година, когато Тикал бил сред могъщите градове държави в джунглите на Юкатанския полуостров. Калакмул и Наранхо на север от Тикал бяха подчинени на войнствената владетелка Шест Небеса и мирът можеше да бъде нарушен всеки момент.

— Какво виждаш?

— В Тикал цари голямо оживление днес. Утре е зимното слънцестоене и по изгрев върховният жрец ще извърши церемония със статуетките, за да определи мястото, където ще бъде съхранен Кодексът на маите. Върховният жрец е много угрижен.

От високата площадка, където седеше до своя баща владетеля Якс Айн Втори, принцеса Ахуцал виждаше добре голямото игрище. Мускулестите воители носеха дебели подплатени предпазители, за да защитят ребрата си от еднометровата плътна кожена топка, около която се блъскаха. Не можеха да я ритат или докосват с длани и пръсти. Удряха я с предмишниците си, понякога и с чела. Противниците се разпознаваха по украсата на главите си, направена от рога и пера.

Погледът ѝ се плъзна от игрището към масивните розови пирамиди в двата края на средището — Храмът на Великия ягуар и Храмът на маската. В огромните постройки, съградени петдесет години по-рано, бяха гробниците на владетелите от клана на Великия ягуар.

На изток от средището бяха пазарите, гъмжащи от хора. Платнища защитаваха сергиите от слънцето. Килими, съдове, кошници с подправки, ядки и плодове, платове бяха подредени чак до алеите, свързващи различните части на града. Жени с пъстри блузи носеха покупките в кошници на главите си. Знатни особи с украси от пера на главите седяха на плетени столове, носени над тълпите от техните слуги. Ахуцал различаваше и часовите върху Пирамида IV и Пирамида V, най-високите градежи в цялата страна. Под тях портите към пътищата през джунглата бяха пазени от многобройни воители.

— Барабаните бият по-силно и играта свършва. Баща ми се изправя, всички воители на игрището се обръщат с лица към него и се покланят.

Алета се размърда неспокойно. Арана мълчеше и чакаше.

— Сега баща ми се среща с върховния жрец, който го предупреждава за голямо бедствие, застрашаващо маите, ако не изберем друг път.

— Длъжен си да намериш път към мир с Калакмул и Наранхо — строго изрече жрецът.

Той беше висок мъж, носеше проста роба от бял плат с качулка. Дългите години на размисъл бяха врязали дълбоки бръчки в загрубялото му кафяво лице. Държеше се достолепно и пред владетеля.

— Ако тези войни продължат — продължи жрецът, — не само ще паднат още жертви, но и всички племена на майте ще бъдат застрашени. Войните съсипват земята, на която твоите поданици разчитат за прехраната си.

— Хората в Калакмул и Наранхо са толкова несговорчиви! — възкликна владетелят. — Аз съм длъжен да съхранявам и нашите обичаи. Нашият град има старшинство спрямо техните, те трябва да зачитат обичаите ни. Ако няма друг път, ще им ги наложим със сила.

Едрият владетел носеше пищна украса от червени, сини и зелени пера от почитаната птица кецал. Кожената му броня бе пристегната в кръста с огромна тока от нефрит.

— Да, по-напредналата общност трябва да води, но това не означава да отхвърляме обичаите на другите — не отстъпи върховният жрец. — Не е слабост да говориш с другите и да постигнеш съгласие с тях. Това е проява на сила.

— Но ще бъде сметнато за слабост от мнозина, особено от съветниците ми — мрачно каза владетелят.

— Скоро ще настъпи края на десетия *бактун*. Очакват ни времена на тежки загуби и сътресения — предупреди жрецът. Напомняше на владетеля, че поредният цикъл от 394 години е пред своя завършек. — Ще се повтори разрухата, която сме преживели в края на предишния *бактун*.

Владетелят се замисли.

— Знаменията ще се повтарят, докато не вникнем в тревожните признаци... иначе сами ще подготвим края си, а след време и края на целия свят — натърти жрецът.

— На целия свят ли? — озадачи се владетелят.

— Бедствията в края на сегашния *бактун* ще поразят мнозина, особено твоя народ, но унищожението на целия свят няма да настъпи преди края на тринайсетия *бактун*.

— И какво ще се случи тогава? — недоверчиво попита владетелят.

— С тринайсетия *бактун* завършва Епохата на Петото слънце. А хората и тогава ще си затварят очите за вредите, които нанасят на своите земи. Те няма да постигат съгласие помежду си. Враждуващите им религии ще подклаждат войни. Поддръжниците на всяка религия ще твърдят, че само техният път е верният. Ако не пожелаят да

разберат, че има много пътища и различни обичаи, сблъсъкът между религиите ще унищожи всички.

— Дотогава има много *бактуни* — нехайно каза владетелят.

— И все пак сме длъжни да предупредим бъдещите хора за нашите затруднения и за онова, което може би им предстои.

— Как ще го направим?

— Предупреждението вече е записано. На церемонията за слънцестоеенето утре ще сложим статуетките — Пазителите на храмовете, върху Пирамида I, IV и V. По изгрев кристалите ще уловят слънчевата светлина и ще я отразят. Последният лъч ще ни покаже къде да съхраним кодекса, който ще остане скрит още дълго след като свърши моят и твой живот. Човек, който е сред нас и днес, ще се завърне да разкрие тайната. Но за да успеят хората от идните дни, ще се опират на поредицата числа, която е в основата на самата вселена...

— Какво се случва сега? — подкани шаманът.

— Небето е озарено в розово и бледочервено... приближава изгревът. Маймуни скачат от клон на клон над нас. Придружавам баща си към средището, където са се събрали хиляди негови поданици. Заедно изкачваме стъпалата на Храма на великия ягуар. Върховният жрец ни чака горе. Барабаните бият по-силно и ароматни огньове горят в подножието на храма, където са се строили воините на моя баща. Стъпваме на върха... върховният жрец се покланя... баща ми сяда на своя трон и аз вече мога да седна до него. Жреците наместват нефритените статуетки. Едната е върху гребена на храма над нас, друга е на запад върху Пирамида IV, третата е на юг върху Пирамида V. Върховният жрец вдига към устните си златна раковина и звукът отеква из джунглата.

Шаманът наблюдаваше Алета, без да мигне, защото се досещаше какво ще последва. Тя пак се поклащаше на възглавниците в неустоимия ритъм на барабаните.

— Небето просветлява над джунглата, ширнала се като тъмнозелен килим на изток. Върховният жрец се вижда в най-светлата част на небето, където ще се покаже слънцето в най-късия ден от годината... сега! Слънцето освети кристала в статуетката върху Пирамида I...

Първата статуетка пречупи светлината под толкова точно изчислен ъгъл, че ослепителният зелен лъч попадна в кристала на

статуетката върху Пирамида IV, който пък го насочи право към кристала върху Пирамида V. Внезапно Алета изви глава рязко.

— Лъчът се отклони към... почакай... не мога да видя... о, не!

Письците се разнесоха откъм градските порти. Колибите от двете страни на алеята пламваха като факли. Хиляди свирепи воители от враждебния град Калакмул направо прегазваха часовете при портите и им отсичаха главите. Сега се бяха устремили към средицето. Започна ожесточено сражение, когато строените воители на Тикал се втурнаха насреща им, за да защитят своя владетел.

Върховният жрец остана стъписващо невъзмутим. За него нападението призори беше неизбежно. Той поклати глава печално. Виждаше в бъдещето как градовете държави продължават междуособиците си и се унищожават взаимно, а накрая съсипват цялата цивилизация на маите. Той даде знак на жреците, които се канеха да скрият за столетия кодекса. В хаоса и дима на битката лъчът още сочеше механизма, който отваряше таен вход на сграда срещу Пирамида V. Жреците там вдигнаха към небето скъпоценния кодекс, за да знае той, че са разбрали знака. После един от тях се спусна в шахтата и влезе в прохода към тайната кухня. Слънцето се издигаше, лъчът избледня и изчезна. Върховният жрец даде нов знак на жреците, бдящи върху другите храмове, за да скрият статуетките.

— Не! Не! Нашествениците от Калакмул стигнаха до подножието на нашата пирамида. Надделяват над воините на моя баща... намушкват ги, обезглавяват ги. Колкото и храбро да се бият, враговете побеждават. О, не! Вече тичат нагоре по стъпалата към нас... Не!

Къртис намери бар „Буда“ недалеч от брега и прецени откъде би могъл да се измъкне, ако стане напечено. Над главния вход се развяваше тибетски флаг. Статуи и изображения на Буда придаваха азиатски дух на кафеникавата сграда в испански стил. Вътре пък се намираще внушителната дървена статуя на Буда, използвана във филма „Апокалипсис сега“. Къртис огледа хората в полутъмния бар на първия етаж и скоро се убеди, че са обикновени туристи, които играят билиард и пушеха марихуана. Качи се в ресторанта на втория етаж.

И тук широките ниши със седалки във формата на подкова бяха пълни с туристи и местни хора. Къртис веднага разпозна Дженингс, седнал в дъното до момче, което не беше на повече от петнайсет години. Йезуитът отпиваше уиски, пред момчето имаше чаша кока-кола, но Къртис се зачуди още какво ли може да е сипано в нея.

Качи се и по следващата стълба към бара на покрива. Тук също гъмжеше от туристи. Сладникавият тежък дим на марихуана се кълбеше над терасата, където двамата бивши „тюлени“ стояха с гръб към Къртис. Единият имаше и брадичка, но военният им навик да се подстригват късо беше твърде издайнически. Къртис се върна на долния етаж, където Дженингс носеше към масата си следващата чаша уиски и още една кока-кола. Гърбът на Къртис настръхна, когато видя йезуита да гали момчето по бедрото. У него напираше желанието да пребие Дженингс, за да отърве хлапака, но се сдържа. Излезе на главната улица и тръгна покрай минувачите, излезли на късни покупки, и неизменните червени триколки.

Стигна до края на стръмнината, без да се задъха. Постоя до едно магазинче, колкото да огледа хората по зле осветения площад и разположението на голямата бяла църква. Предположи, че Дженингс се е настанил в къщичката отстрани. Обиколи по края на площада зад палмите и градината на черквата и доближи къщата.

Бравата се оказа съвсем проста и след малко той затваряше отвътре дъбовата врата. Включи фенерчето и започна да претърсва усърдно жилището на йезуита. В чекмеджето на масата и в шкафовете на миниатюрната кухничка нямаше нищо интересно. В банята — също. Но когато надникна в килера, видя веднага леководолазното снаряжение. Качи се по тясната стълба в спалнята на втория етаж. Долу в гардероба имаше кутия с ключалка, която не го затрудни. Намери цяла купчина броеве на списанието, издавано от NAMBLA — Североамериканската асоциация за любов между мъже и момчета. Дженингс бе написал и „голям симпатяга“ върху снимката на корицата на най-новия брой.

Къртис остави кутията на мястото ѝ и вдигна глава към капака, през който можеше да се провере на тавана. Дръпна единствения стол под капака, хвана се за ръбовете на отвора и се издърпа нагоре. Лъчът на фенерчето се плъзгаше по купчинки миши изпразнения между гредите на покрива. В дъното на тясното пространство обаче забеляза

три прашни кутии. Къртис се провря натам. Недокоснатият прахоляк показваше, че кутиите не принадлежат на Дженингс. Отвори първата. Дневниците бяха десетки. Къртис прелисти сложения най-горния. Последната дата предшестваше с една година бягството на Фон Хайсен. Дали един от дневниците липсваше? Отвори втората кутия, после и третата. В нея бяха дневниците от годините, когато Фон Хайсен бил комендант на Маутхаузен. Къртис побърза да намери дневника от 1938 година. След пет минути подсвирна неволно, щом прочете какво бе написал есесовецът за посещението на Химлер в лагера.

„Химлер е много доволен от начина, по който отбелязахме рождения ден на фюрера. Екзекутирахме четирийсет и осем еврейски отрепки в чест на броя на годините от славния живот на фюрера.

Химлер ме поздрави за безупречната организация в концентрационния лагер Маутхаузен и сподели с мен, че е възможно да разгледат повишението ми в щандартенфюрер!

Всичко е готово за медицинските експерименти на доктор Рихтоф.

Химлер разреши да премахнем негодника Вайцман. Качихме Вайцман по стълбата и се разправихме с него. Неговата кучка и малките изчадия ще бъдат сред първите «пациенти» на доктор Рихтоф.“

Но как изпратените от Мосад хора бяха пропуснали дневниците? Къртис се сещаше само за едно смислено обяснение. Когато научили, че са изгървали Фон Хайсен за малко, те просто са продължили преследването.

Взе дневника, уличаващ Фон Хайсен за масовия разстрел, и се спусна обратно в спалнята. В нощното шкафче до леглото намери и последния дневник. Под корицата му пък откри картата от кора на хуун, която Фон Хайсен бе взел от Ариел Вайцман преди толкова десетилетия.

Зарадва се на находката, но тъкмо започна да преглежда дневника и чу прищракването на ключ в бравата на входната врата.

Алета се обливаше в пот и потрепваше върху възглавниците. Шаманът знаеше, че е време да я върне в настоящето.

— Сега излизаш от онази стая — заговори ѝ тихо. — Връщаш се в каменния коридор... затваряш вратата зад себе си. Вече си спокойна...

Дишането ѝ стана равномерно почти в същия миг.

— Едно... две... три — изрече Арана.

— Сънувах ли? — попита Алета.

Шаманът се усмихна и завъртя глава.

— На мнозина им се струва, че са сънували, но не е така. Ти се върна в част от свой минал живот и има няколко причини да преживееш отново онези дни.

Арана почака мълчаливо Алета да си върне нормалното състояние. Откъм езерото подухваше хладен ветрец. Тук ги нямаше светлините на големия град и звездите изглеждаха много по-ярки и безбройни... както ги бяха виждали и майте преди векове.

— Научи ли нещо? — попита накрая Арана.

— Лъчите... трите статуетки бяха сложени върху Пирамида I, IV и V... но не видях накъде сочеше последният лъч, след като мина през третия кристал.

— Вече знаеш от кои пирамиди се е състояла матрицата и това е достатъчно, за да намериш третата статуетка. Ако успееш да сложиш и трите на местата им преди зимното слънцестоене, ще имаш шанс да намериш и кодекса.

— Не е много вероятно, защото остават три дни — промълви Алета.

— Как се чувстваш сега?

— Все едно съм се отърсила от тежък товар.

— Значи успяхме с пречистването — засмя се той.

— Не разбирам обаче значението на златната раковина с очертания на ключалка в средата... — промърмори Алета.

— Съвсем скоро ще се изясни и нейното значение, и значението на равновесието — уклончиво каза наследникът на древните май.

Монсиньор Дженингс се озърна припряно, преди да покани момчето в къщата.

— Седни, Едуардо, настани се удобно — посочи му дивана срещу стълбата.

Отиде в кухничката, сипа си щедра порция „Чивас Регал“ и солидна доза от най-евтиния „Джони Уокър“ в чаша с кока-кола за Едуардо. Седна до момчето и се полюбува на стройното тяло с жилави мускули, докато отпускате длан върху бедрото му.

— Сто кецала — равнодушно отсече Едуардо.

— По-късно — тръсна глава Дженингс, хвана ръката му и я придърпа към издутината на панталона си.

Момчето си дръпна ръката.

— Сто кецала... иначе няма да го бъде.

— Колко искаш за цяла нощ? — задавено попита Дженингс и извади портфейла си.

— Петстотин кецала.

С тези пари Едуардо можеше да изхрани братята и сестрите си две седмици.

— Ето ти сто, останалото после.

Дженингс му даде зацапана банкнота във вишнев цвят. Струйки пот се стичаха по увисналите му бузи. Дръпна надолу ципа си и едновременно опипваше Едуардо, за да го възбуди. После наведе главата му към вече коравия си пенис.

Къртис ги снимаше от спалнята. Имаше съмнения дали и при такива доказателства католическата църква би предприела някакви действия срещу йезуита, но се зарече пред себе си, че ще изпрати дебелака да изгние в затвора, каквото ще да става. Не можеше да се бави повече тук. Дженингс беше изцяло обсебен от удоволствието и Къртис слезе плавно и безшумно по стъпалата.

Върна се на пристана при Фидел с двата дневника на Фон Хайсен и картата.

— Фидел, сега те моля да ме откараш до Санта Крус и да ми покажеш магазина за водолазни принадлежности.

Разбира се, магазинът беше затворен в този час, но Къртис се надяваше с достатъчно пари да преодолее и тази пречка.

— Добре — усмихна се старецът и отдалечи лодката на заден ход от кея.

Наблизо Ханк Сандърс — единият бивш „тюлен“, стоеше на балкона на стаята си в „Микасо“ и оглеждаше околността с мощния бинокъл за нощно виждане. Взря се в лодката и я проследи, докато се насочваше към Санта Крус на северния бряг.

— Ей, Мич, ела да погледнеш онзи тип с лодкаря. Прилича ли ти на нашия човек?

— Трудничко е да му видиш лицето дори с тази оптика — каза Мич Крофърд след малко. — Но ако е той, накъде е отпрашил толкова късно?

След двайсетина минути научиха отговора. Бившите „тюлени“ видяха как лодката спря до кея точно под магазина за водолазни принадлежности.

Този път Крофърд наблюдаваше връщането на малката ланча в Сан Маркос. Фидел и Къртис качиха купеното снаряжение в къщата, където Алета още разговаряше с Хосе.

— И лодкарят ще пренощува там. Ще се гмуркат, ясно е — каза Сандърс.

— Няма да е през нощта — предположи Крофърд, зает да точи водолазния си нож. — Иначе щяха да оставят всичко на кея. Ако бързат, ще излязат в езерото още рано сутринта. За нас е все едно, нашата лодка също е натоварена. — Татуираният здравеняк се изплю през балкона. — Изобщо няма да усетят как ще им видим сметката.

Къртис седна в единия край на скамейката.

— Нося истинската карта от кора, която е имал дядо ти — съобщи спокойно. — Намерих я в един от дневниците на Фон Хайсен, останали в къщата, където сега е Дженингс. Имаше водолазно снаряжение.

— Офейкал е много набързо — каза Алета.

— Да, някои хора има защо да се плашат от Мосад.

— Как мислиш, дали са го хванали?

— Фон Хайсен май е най-възрастният виден нацист, доживял до наши дни. Щеше да се разчуе, ако го бяха спипали. На тавана в къщата до църквата има още три кутии с дневници, но ще отложим малко прибирането им. Сега виж това.

Той разгъна грижливо древния лист.

— Посоките са отбелязани... — прошепна Алета.

— ... и линиите се пресичат точно до онова място. — Къртис посочи малкия скалист нос на около километър от тях. — Някой, може би дядо ти, е добавил в долния край на картата гръцката буква „фи“ и още една чертичка.

— Фон Хайсен може да е взел статуетката... ако поначало е била в езерото.

— Личи, че е проучвал езерото, но няма смисъл да гадаем дали е знаел за съществуването на третата статуетка. Има само един начин да проверим.

И двамата се обърнаха към Арана.

— Ако е речено да се случи, значи ще се случи — безстрастно ги увери шаманът. — Кога ще се гмуркате?

Къртис погледна часовника си.

— Не остава много до полунощ, а денят беше тежък. Правилата за безопасност налагат първо да поспим, пък и така ще имаме време да свикнем малко по-добре с надморската височина.

52.

Езерото Атитлан, Гватемала

Фидел чакаше в лодката, когато Къртис и Алета слязоха по пътеката, вече облекли неопреновите костюми за гмуркане. Езерото беше гладко като стъкло, трите вулкана розовееха със зората.

Сандърс остави бинокъла за нощно виждане и отиде да събуди партньора си. Време беше да изпълнят задачата.

Къртис и Алета се заеха с бавна и прилежна проверка на всяка част от снаряжението: бутилки с дихателна смес, регулатори, датчици за налягането, сензори за дълбочина, компаси, тежести, подводни фенерчета и лампи. Къртис се увери, че калъфът с ножа на Алета е закрепен добре, тя направи същото с неговия.

Фидел подкара лодката към посоченото му място на петдесетина метра от края на малкия нос, вдаден в езерото. Къртис измери ъглите към трите вулкана и направи изчисленията.

— Десет метра натам, Фидел — протегна ръка на северозапад.

Още няколко минути мереха и се местеха, накрая Къртис реши, че са достатъчно близо до целта и показа на лодкаря две по-големи здания на отсрещния бряг:

— Старай се лодката да остане в същото положение спрямо онези сгради. Готова ли си? — попита той Алета.

Тя кимна.

Седнаха на планшира и си сложиха големите жълти плавници. Алета повтори жеста на Къртис със събрани палец и показалец — „Добре съм, ти добре ли си?“ на езика на жестовете при гмуркачите. Къртис намести регулатора в устата си, хвана маската си с едната ръка, с другата притисна към гърдите си маркучите и цопна с гърба напред. Алета по навик огледа има ли нещо опасно наблизо и го последва в студената тъмна вода. На три метра под повърхността спряха да проверят за мехурчета, показващи неизправност в дихателните апарати.

Къртис местеше лъча на силното фенерче и търсеше някоя издатина на носа. Водата оставаше съвсем бистра, докато се спускаха. Оказа се, че носът се спуска почти отвесно, но на дълбочина петнайсет метра Къртис видя с облекчение, че скалата продължава водоравно в подобие на малко плато. Двамата с Алета стъпиха на дъното и едър черен рак зацъка настрани, вдигайки облачета сивкава вулканична пепел. Къртис откачи от пояса с тежестите дълга намотка бяло найлоново въже. Хвана единия край и даде намотката на Алета, за да закрепят другия край на дъното. Къртис се отдалечи на пет метра и заплува в кръг, като използваше класически похват за претърсване на малък терен. Лъчите на фенерчетата пронизваха мрака и осветяваха отделни късчета от странния подводен пейзаж, натъкнаха се ту на чист камък, ту на подводни растения и рехави водорасли. Случваше се да срещнат за миг и голяма риба.

В първата обиколка не намериха нищо интересно и Къртис подръпна въжето, за да пусне Алета още пет метра от него. Направи следващата обиколка. Пак нищо. Измина и още по-голям кръг. Откъм вътрешността на езерото дъното пак пропадеше надолу и при спускането там дълбочината беше двайсет метра, но Къртис продължаваше да плъзга лъча на фенера. Когато се върна към носа, дъното се издигна до осемнайсет метра, после и до шестнайсет. Изведнъж видя входа на пещерата — малък и тесен. Доближи скършените водорасли отпред. Не можеше да прецени кога се е случило, но някой очевидно бе влизал в пещерата.

На пристана в Сан Педро наемниците на ЦРУ проверяваха своето снаряжение.

Къртис дръпна въжето три пъти, за да повика Алета. Показа ѝ входа и закачи на пояса си свободния край на въжето, за да намерят лесно изхода по него, когато се връщат. Вмъкнаха се през процепа и попаднаха в същинска пещера. Алета се озърташе смаяна. Нямаше го равното дъно, тук-там сталагмити се издигаха от пода толкова, че се съединяваха със сталактитите над тях и образуваха колони. Струваше ѝ се, че са навлезли в подводен град. Малко по-нататък вулканичната скала се издигаше и дъното ставаше все по-плитко. Къртис даде знак да изплуват. На дълбочина шест метра спряха за три минути, за да не рискуват с кесонната болест.

— Вярваш ли на очите си?! — възкликна Алета и гласът ѝ закънтя в огромната кухня.

Къртис предположи, че дълго преди нахлуването на езерото от цепнатини по-нагоре са се просмуквали струйки и капки, може би в продължение на милиони години. Водата бе носила разтворен варовик и вулканична пепел и калцитът бе образувал постепенно изумителните шарени форми в тъмночервено, пурпурно, синьо, кафяво и жълто.

Къртис се издърпа върху варовиковия ръб и помогна на Алета да излезе от водата. Свалиха бутилките и плавниците и се захванаха с търсенето. Плоската издатина се проточваше стотина метра, преди да потъне отново в кристалночистата вода на пещерата.

— Докъде ли стига това?

Къртис вдигна рамене.

— Такива пещери понякога са много големи. От другата страна на границата — в Мексико, има една, която е дълга повече от 150 километра.

— Внушително скривалище. Линиите на картата помагат ли ти да се ориентираш и тук?

Къртис вдигна пред очите си сложения на китката му компас, задържа ръката си неподвижна и плъзна лъча на фенерчето по стената. В един миг замря.

— Виж! Ей там, горе! — Светлият кръг беше спрял два метра над главата на Алета. — Без картата не бих се досетил да погледна, но има друга издатина.

Стъпи във вдлъбнатина на разядения варовик и се покатери върху тесния ръб, откъдето се влизаше в по-малка пещера. Къртис се провря навътре и огледа неравния под. До едната странична стена лъснаха четири метални кюлчета, белязани с орела и пречупения кръст на Третия райх.

Алета се подаде през отвора и ахна.

— Част от престъпното богатство на Фон Хайсен — каза намръщеният Къртис.

Знаеше, че златото най-вероятно е от изтръгнатите златни зъби и откраднатите накити на хиляди избити евреи.

— Но защо ги е зарязал тук? Може би не е имал време да се гмурне, за да ги вземе.

— Така трябва да е било, щом не е отнесъл и кутиите с дневниците от къщата. А това злато... Всяко кюлче тежи около 400 унции, значи струва над 400 000 долара по текущи цени. Пред очите ни има злато за поне милион и половина долара. Кой знае колко е отнесъл със себе си. — Къртис продължаваше да разглежда пещерата. — Но от статуетката няма и следа.

— Според тебе дали би могъл да я открие?

— Съмнявам се. Фон Хайсен е водил дневниците си много старателно. Последните му бележки са от деня, преди да избяга. Не споменава нищо за статуетката.

Къртис пак освети отсрещната стена.

— Погледни пода по-внимателно! — дръпна ръкава му Алета. — Едва се виждат очертанията — това е черупка на наутилус! Помниш ли бележките на моя дядо?

— Редицата на Фибоначи... търсете знака „фи“.

— Точно така!

Алета не забравяше, че издълбаната в пода фигура е била свещена за много цивилизации. Освен това черупката растеше по спирала, чиито измерения съответстваха на числовата редица на Фибоначи. Изображението на пода ѝ напомни думите на върховния жрец: „Човек, който е сред нас и днес, ще се завърне да разкрие тайната. Но за да успеят хората от идните дни, ще се опират на поредицата числа, която е в основата на самата вселена...“. А буквата „фи“ означаваше редицата на Фибоначи, тоест „златното сечение“ — именно то беше в основата на цялата вселена.

— Сега няма време да ти разказвам всичко. — Тя започна да изстъргва с ножа си напластения варовик върху свещения символ. — Но докато ти си пълзял из прашния таван на Дженингс, Хосе ме подложи на малко регресивна терапия. За маите черупката на наутилуса е отваряла портал към техните предтечи.

Къртис също започна да чегърта с ножа си. Пулсът на Алета се ускори — започваше да личи правоъгълна рамка около символа.

Крофърд и Сандърс се спуснаха до сивкавото скално дъно на езерото. Над тях слабото течение носеше полека лодката на Фидел.

Крофърд пръв забеляза въжето и даде знак на партньора си. Двамата заплуваха покрай въжето към входа на подводната пещера.

53.

Гакона, Аляска

Вятърът виеше над долината на Медната река и брулеше центъра за управление в Гакона, но за доктор Тайлър Джаксън още по-гръмка звучеше тревожният сигнал в главата му за предстоящото и той не обръщаше внимание на времето. Хауърд Уайли пристигна, за да участва лично в съвещанието. Спътниковата снимка на екрана бе отбелязана като строго секретна — показваше базата на Ислямската революционна гвардия във Фордо близо до свещения град Кум.

— Както знаете — започна Натаниъл Хърши, директорът на Гакона, — от известно време подозираме, че иранците строят ядрена инсталация дълбоко под планините край Кум. Не можем да получим изображения в инфрачервения спектър през плътната скала, освен това е малка вероятността, че нашите конвенционални оръжия биха нанесли значителни щети.

Хърши показа на екрана диаграма за излъчването на изключително мощните, но нискочестотни радиовълни, които HAARP можеше да генерира.

— Вторият експеримент в „Операция Ефир“ ще се състои в насочването на енергия с мощност три милиарда вата право към предполагаемия комплекс на иранците. При успех всичко под планината ще бъде унищожено. Излъчването на импулса ще бъде извършено след три дни в 3:00 часа сутринта местно време, тоест в 15:30 часа иранско време, когато максимален брой от работещите в инсталацията ще бъдат по местата си.

Хърши се впусна в подробни обяснения за очакваното въздействие на високоенергийния импулс. Накрая подкани слушателите си да задават въпроси. Джаксън се възползва от възможността да изкаже за последен път опасенията си.

— Разбира се, има елемент на риск в този експеримент. — Обветреното ъгловато лице на Хърши тутакси придоби заплашително изражение. — Никой досега не е опитвал томография на подземните слоеве с такава мощност, следователно резултатът не може да бъде

предвиден точно. Не е изключено толкова силен импулс да повлияе върху въртенето на Земята около оста ѝ. След земетресението край Суматра през 2004 година с магнитуд 9 бала по Рихтер бе установено категорично, че отклоненията на оста на планетата са се увеличили, а полюсите са се преместили с няколко сантиметра. Електромагнитна енергия с мощност три милиарда вата би могла да има още по-нежелан ефект от естествен трясък.

— Доктор Джаксън, това са безпочвени догадки — враждебно отвърна Хърши.

Уайли се изви на стола си и също опари с поглед старшия научен представител на ЦРУ в проекта.

— Доктор Джаксън, нали затова провеждаме експерименти? За да проверим дали сме прави?

— Сър, би трябвало да се поучим от миналите си грешки. Знаете, че през 1954 г. сме взривили първата водородна бомба в атола Бикини. Очаквало се е мощността на взрива да бъде четири мегатона тротилов еквивалент. Взривът е бил четири пъти по-мощен и направо е изпарил острова, като издълбал в дъното на лагуната кратер с диаметър една миля. Частици от издигналия се в атмосферата радиоактивен облак са стигнали до Австралия, Индия и Япония. Намираме се в подобно положение и с „Операция Ефир“. *Не знаем* какво би могло да се случи. Още по-лошо е, че приближава разположение на планетата в цикъла от 26 000 години, когато според предсказанията на майите Земята ще бъде най-уязвима за мощното въздействие на гигантската черна дупка в центъра на нашата галактика. Бихме могли поне да отложим изстрелването на ракетата и излъчването на импулса за периода след декември 2012 година, когато Земята ще бъде по-стабилна в орбитата си около Слънцето.

— Мистично бръщолевене на сбирщина диваци — ехидно каза Уайли. — Доктор Джаксън, дали не пропускате и факта, че дотогава иранците ще са създали атомна бомба?

Уайли вече бе решил да пенсионира възможно най-рано застаряващия учен. Изправи се и обходи с поглед лицата на трийсетината военни и цивилни участници в съвещанието.

— Наскоро медиите избълваха куп глупости — започна той — как сме щели да ударим с ракета Северна Корея. Наредих да започне разследване и не се съмнявайте, че когато узная кой подхвърля на

журналистите сведения за секретни изпитания, ще му се иска да не се беше раждал. Всички вие сте подписали декларацията за работа със секретна информация и най-лесният начин да си съсипете живота е да нарушите задълженията си. Придържаме се към официалната версия — това съоръжение е само за мирни цели. И не обсъждаме с външни хора нито разузнавателна информация, нито тайни операции.

Точка по въпроса!

Щом излезе от залата, Джаксън тръгна право към кабинета си. Този експеримент можеше да се окаже много по-опустошителен от опита с първата водородна бомба. Все някак трябваше да насочи вниманието на света към безумието на „Операция Ефир“.

54.

Езерото Атитлан, Гватемала

Сърцето на Алета заби още по-силно, когато ножът в ръката на Къртис очерта целия правоъгълник около изображението на черупката. Правоъгълник, чиито страни също бяха в съотношението, обозначено с „фи“ — 1 към 1,618.

— Черупката на наутилуса е едно от най-добрите инженерни постижения на природата — отбеляза Къртис и прибра ножа в калъфа. — Когато започва да гради нов дял, запълва предишния с газ и го запечатва със седеф. Много находчиво.

— Логаритмична спирала — добави Алета. — Всеки нов дял е в същото съотношение спрямо предишния.

Къртис бе изчовъркал докрай мазилката на майте, която дядо й бе намирал и в Тикал, но както и да се опитваха да надигнат каменния къс, не успяваха. Алета пъкна върха на ножа в едва забележимата дупка с форма на ключалка по средата на символа и трепна — задейства се някакъв механизъм отдолу и тежкото парче варовик потъна бавно в пода, после се хлъзна встрани в оставената за него кухня. Големите бронзови лагери бяха неподатливи на корозия.

— Как ти хрумна да го направиш? — учуди се Къртис.

— Много време ще загубим в обяснения. Виж!

Пръстите на Алета се впиха в ръката му. На дъното на дупката беше третата статуетка, в светлината от фенерите проблясваха кристал и обкован със злато обсидиан. Къртис понечи да бръкне, но Алета го дръпна рязко назад.

— Недей! Почакай малко...

Тя отчупи върха на оранжев сталактит и го пъкна в единия край на дупката, за да докосне кристала на статуетката.

Къртис се стресна — пружина тласна острие, което разсече сталактита на две и се прибра в жлеба си. Алета отчупи още едно дълго парче и опита с него в другия край на дупката. Второто острие, поставено срещу първото, също нанесе удара си светкавично.

Къртис въздъхна и опипа китката си. Всяко от остриетата би я отсякло в миг.

— Как позна?...

— Как ли? Древните май са придавали голямо значение на енергията на ягуара, която е женска. Хосе ме предупреди — те са знаели, че накрая в нашия свят ще господства мъжкото начало, затова кодексът и тази статуетка са защитени от принципа на равновесието.

— Значи статуетката е сложена върху механична подложка и ако някой я наклони, остава сакат. Как мислиш, дали този пръстен по средата е в равновесната точка?

Посочи малкото кръгче от нефрит, което се подаваше от клон на изваяното Дърво на живота.

— Възможно е. Ако се вгледаш внимателно, до ръба на дупката има черти една срещу друга, които бележат средата. Тази халка е под тях.

Къртис използва като щипци две по-тънки и достатъчно дълги парчета от сталактити и спусна с тях края на въжето. Върхът на едното парче опря в пръстена малко встрани от средата. Този път и двете остриета се стрелнаха от жлебовете и срязаха сталактитите. Чак на третия опит Къртис успя да провере въжето през халката и каза на Алета:

— Хайде да използваме чертите в ръбовете като улеи, за да остане въжето в средата на дупката.

Тя кимна. Започнаха да се отдалечават много предпазливо един от друг, като опъваха постепенно въжето и вдигаха статуетката. Накрая направиха крачка встрани и я спуснаха внимателно на пода.

— Символът на изгубеното женско начало! — промълви Алета.

В основата на Дървото на живота древните майстори бяха пресъздали могъщ женски ягуар с две малки — мъжко и женско.

Оставаха по-малко от три денонощия до слънцестоенето. Къртис взе две сгънати найлонови торби от пояса си, сложиха изваянието в едната, златните кюлчета се събраха в другата. Заедно свалиха скъпоценния товар на по-широката издатина.

Изад широк сталагмит в тъмно ъгълче на пещерата двамата наемници наблюдаваха Къртис и Алета, които пак провериха снаряжението си, преди да се гмурнат.

— Аз ще взема златото — реши Къртис.

Алета изви вежди в престорен упрек.

— Само защото е по-тежко — оправда се той.

— Поне във водата ще ти е малко по-лесно с него, както ни е просветил още добрият стар Архимед.

Къртис се плъзна покрай въжето, което го упътваше към изхода от пещерата. Алета го последва по-бавно със статуетката, защото намотаваше въжето. Не успяха да изминат повече от трийсет метра и Къртис усети раздвижване във водата зад себе си. Обърна се тъкмо когато Алета бе нападната. Мъжът смъкна маската от лицето ѝ и срязва маркуча на дихателния апарат. Втори нападател се бе устремил към Къртис, който веднага пусна торбата със златото. Не бе забравил нищо от обучението във водолазната база на флота до Сан Диего. Главният старшина, който се занимаваше с младите агенти от ЦРУ, беше неумолим наставник и думите му прозвучаха ясно в паметта на Къртис: „Когато някой те нападне под водата, *остави го да те доближи*. След това мини зад гърба му — все едно отгоре или отдолу — но мини зад гърба му и го завърти с глава към дъното“.

Къртис извади своя нож и изчака до последния миг, гмурна се под противника, извъртя се, дръпна маската му и срязва маркуча. Колкото и силен да беше бившият „тюлен“, Къртис успя да блокира краката му, докато го обръщаше с главата надолу. Озърна се за частица от секундата. Останала без въздух, Алета потъваше към дъното на пещерата. Нападналият я водолаз бе взел торбата със статуетката и се устремяваше към Къртис, който заби ножа си в крака на първия противник чак до артерията. Отблъсна се встрани от облачето кръв около обезвредения мъж и се приготви за новата атака. Алета се бе ударила в стърчащ сталагмит, от счупения регулатор изскачаха безполезни мехури въздух, но в момента не можеше да направи нищо за нея.

Вторият противник се подвоуми и заплува с все сила към изхода от пещерата, притиснал статуетката към тялото си. Къртис се спусна при Алета, дръпна я и двамата изскочиха заедно на повърхността. Тя се задъхваше и кашляше. Къртис я изтегли върху каменния ръб.

— Ще се оправя — изхърка Алета. — Статуетката!...

— Ще се върна, щом я взема — кимна Къртис.

Той сложи регулатора в устата си и пак се потопи във водата. Тялото на първия нападател лежеше на дъното. Къртис успя да се

измъкне през процепа и да изскочи на повърхността навреме, за да види как вторият наемник на ЦРУ се набира в лодката си откъм кърмата. Лодката на Фидел се поклащаше на водата, но лодкарят не се виждаше.

Къртис се остави да го води внезапно хрумване, гмурна се пак към дъното, освободи въжето и то също изплува на повърхността. Къртис побърза да го нагъне в подобие на мрежа и остана по средата. Вторият му противник вече бе включил двигателя и насочи лодката право към него. Къртис се гмурна в последния момент. Перката на въжето на няколко места, но накрая се омота и предпазният щифт на вала се счупи от претоварването. Перката се откъсна и падна на дъното.

Къртис плуваше след забавящата се лодка и задържаше дишането си, защото противникът щеше да търси на повърхността мехурчетата. Спря под носа на лодката и извади ножа си. Премести се предпазливо от едната страна. Както и очакваше, наемникът се взираше зад кърмата. Къртис се плъзна покрай борда на лодката, но онзи изведнъж се обърна. С точността, родена от дългите тренировки, Къртис замахна и ножът се заби в шията на бившия „тюлен“.

Щом противникът му падна с гърба напред във водата, Къртис се спусна към него през мътилката от кръвта и започна да го души. Накрая пусна безжизненото тяло и проследи с поглед потъването му. Набра се над борда и взе торбата със статуетката. Лодката на Фидел беше около двеста метра по на север.

Когато Къртис изплува в пещерата, Алета още седеше на ръба и се мъчеше да снади някак срязания маркуч на дихателния си апарат.

— Добре ли си?

— Да. А онези къде са?

— И двамата са мъртви, но Фидел е пострадал зле.

— Мръсници!... Никога няма да се откажат, а?

— Няма. Далече сме от края на всичко това. Но ако се доберем до Тикал преди слънцестоеенето, може и да имаме някакъв шанс. — Той сложи статуетката на издатината и се гмурна да прибере маската на Алета и торбата с кюлчетата. — Регулаторът ти е повреден, ще дишаме поред от моя.

— Благодаря ти, Къртис. Пак ми спаси живота.

Смъкнаха се заедно от ръба в отново прозрачната вода. Понесли нагоре статуетката и златото, те се издигаха бавно, като всеки вдишваше по два-три пъти от регулатора на Къртис и го подаваше на другия.

Фидел се бе проснал в безсъзнание по дължината на лодката си, на ризата му имаше кървави петна. Къртис грабна кърпа и я притисна към раната, за да спре кръвта.

— Къде ще се погрижат най-добре за него? В Сан Педро или в Панахачел?

— В Сан Маркос има лекар — успокои го Алета и включи двигателя.

Хосе Арана ги чакаше на малкия кей, двамата с Къртис отнесоха лодкаря до къщата на лекаря и Арана остана там да чуе колко е зле Фидел.

Когато Хосе се върна, Алета седеше в градината и обясняваше на Къртис какво е научила от връщането си в минал живот.

— Лекарят каза, че Фидел ще оздравее — каза Арана, — но ако не му бяхте помогнали навреме, нямаше вече да е с нас. — Той взе нефритеното изваяние и се полюбува на майсторската му изработка. — Добре се справихте — кимна на двамата.

— Ти знаеше ли, че някой от нас може да остане без ръка? — остро попита Алета.

— Предупредих ви, че статуетката и кодексът за защитени добре — невъзмутимо отвърна Арана. — Сега имате три дни до слънцестоенето.

— Първо ще свършим малко работа в Сан Педро — вметна Къртис. — Дневниците на Фон Хайсен са неопровержимо доказателство за зверствата на нацистите в Маутхаузен... и за участието на ЦРУ в престъпленията на „отрядите на смъртта“ в Гватемала. Явно Дженингс още не знае, че кутиите са на тавана, но трябва непременно да ги приберем на сигурно място.

— Как ще му отвлечеш вниманието? — усъмни се Алета. — Църковната служба свършва след половин час.

— Ти настроена ли си за изповед?

— Моля?!

— В съобщението до входа на църквата е написано, че Дженингс поема енорията и че ще изповядва желаещите. Ако го забавиш в изповедалнята, ще имам време да изнеса кутиите от къщата.

— И какво ще стане, ако ме познае?

— Няма. Защото лицето ти ще бъде покрито с *никаб*.

— Воал за лице на мюсюлманка ли? Той никога не би се съгласил да изповяда мюсюлманка!

— Ще споделиш, че си се усъмнила във вярата си и искаш да приемеш християнството. Така ще имам достатъчно време.

— Къртис, много ще се набивам на очи там...

— Не е така — възрази Арана. — Около езерото живеят мнозина мюсюлмани и никога не сме имали разпавии с тях. Впрочем всяко изображение на Дева Мария, което си виждала, я показва с кърпа на главата, нали? Същата като ислямския *хиджаб*...

Сан Педро, Гватемала

Алета стоеше на стъпалата пред входа на черквата, докато миряните се изреждаха на излизане да стиснат ръката на свещеника. Къртис дебнеше в градината. Дори от това разстояние долавяше изненадата и раздразнението в гласа на Дженингс, щом чу молбата на мюсюлманката да се отрече от вярата си в неговата изповедалня. Къртис видя как двамата влизат в черквата. Не се съмняваше и за миг, че Алета ще разиграва йезуита с удоволствие. Тръгна бързо към къщата отстрани.

Монсиньор Дженингс затръшна ядно вратата на изповедалнята и включи червената лампичка над вратата. Алета закри своята ниша със завесата, коленичи върху протритата възглавничка и изчака мълчаливо Дженингс да отвори малкото прозорче от неговата страна. През гъстата решетеста преграда виждаше тъмния му силует. Дебелакът дишаше тежко. Алета не бе стъпвала в изповедалня от много години, но помнеше добре тягостните разпити на свещениците в какви грехове се е оплела поне мислено. Не забравяше и на колко момчета е съсипал живота лицемерът отсреща.

— Моите приятелки ме убеждават, че ако не се отрека от исляма и не приема католическата вяра, ще горя в ада — прошепна тя нерешително.

— Твоите приятелки ти казват самата истина. Трябва да отхвърлиш сегашните си заблуди и да прегърнеш единственото вярно учение.

— Но нали се прекланяме пред един и същ Бог?

Дженингс изсумтя.

— Бог се е разкрил в цялото си величие само пред католиците. Той е Отецът, Синът и Светият дух. Онези, които не почитат Исус като своя Спасител или пък се приобщават към другите направления в християнството, тънат в тежка заблуда...

Алета слушаше и броеше минутите, а Дженингс се въодушевяваше все повече в красноречивите си хули срещу всяка

друга вяра. Накрая ѝ рече:

— Моето момиче, ако не приемеш католическата вяра в цялата ѝ красота и величие, душата ти е обречена.

Алета погледна часовника си. Къртис бе обещал да смъкне кутиите от тавана и да ги занесе на кея за не повече от петнайсет минути. Налагаше се да забави Дженингс още малко.

— Отче, притеснява ме още нещо...

— Какво? — сприхаво попита йезуитът.

— Мастурбирам, и то често. Грях ли е това, отче?

Алета долови как свинските очички на дебелака се вторачиха в нея през преградата и се пребори с напирания кикот.

— Много тежък грях! Матей казва ясно, че ако дясната ти ръка те въведе в грях, трябва да я отрежеш. Богът на католиците е ревнив. Ако злоупотребяваш със собственото си тяло за удоволствие, все едно се прекланяш пред идоли, а за този смъртен грях несъмнено ще гориш в ада. Ако не отхвърлиш лъжливото учение и не се откажеш от секса за удоволствие, не мога да ти помогна.

— Благодаря ви, отче. Позволявате ли да попитам как самият вие понасяте живота без секс?

— Как смееш?! Веднага напусни тази черква!

Алета се измъкна от нишата и остави Дженингс побеснял зад вратата на изповедалнята.

Мерките за сигурност около военновъздушната база Ванденберг бяха още по-строги. Вълните се надигаха в потъмнелия под буреносните облаци океан, а на брега лъчите на фенерчета шареха по разпенения прибой, докато допълнителните патрули обикаляха нос Сал.

Завършваше подготовката на модифицираната ракета „Минитмън“ LGM-30 в силоза за изпитателни изстрелвания. Малко по-нататък техниците извършваха последни проверки на апаратурата в „Далекоглед“. Всички от екипажа на специалния „Боинг 707 Е6 Мъркюри“ бяха по местата си. Те щяха да насочат ракетата точно към избраната за нея позиция за мощната атака с нискочестотни вълни срещу иранските подземни бункери — вълни, които щяха да проникнат чак до земното ядро. Почти четири хиляди километра на

север в центъра за управление на Гакона също се трудеха неуморно учени и техници, за да осигурят безупречната работа на НААРР. Тайлър Джаксън мърдаше нервно на въртящия се стол и се мъчеше да направи своя избор. Отброяването на времето до атаката бе започнало.

— Ама че е дебелокож този лицемерен негодник! — възмути се Алета, когато се връщаха към Сан Маркос с трите кутии на кърмата на лодката.

— Всъщност той не ти ли е подсказал, че няма нищо лошо да мастурбираш с лявата ръка?

Тя перна с пръсти Къртис по ухото, но усмивката ѝ веднага се стопи.

— Как мислиш, ще успеем ли?

— Нямаме много време. Вдругиден е слънцестоеенето, а оттук до Тикал са повече от триста километра. Когато Уайли научи какво е сполетяло онези двама изроди, ще му избие пяна на устата. Но Хосе ни намери високопроходим автомобил и ще можем да минем по черните пътища... в случай че Уайли ни е подготвил още някоя засада.

Хауърд Уайли се разяряваше все повече от разговора с Елън Родригес по защитената видеовръзка. Лицето му отново доби цвета на косата, пръстите на дясната му ръка ту се свиваха в юмрук, ту се изпъваха.

— Трупът е изплувал в езерото Атитлан близо до Сан Маркос. Властите още не са установили самоличността на убития, но е почти сигурно, че това е наш човек... защото са го намерили с водолазен костюм и рана от нож на шията.

— Защо си толкова уверена, че е от нашите? — изстърга гласът на Уайли.

— От източника си научих, че на лявата ръка на мъртвеца е татуирана емблемата на „тюлените“.

— Гадост! А с другия какво става?

— Изчезна... и го смятаме за мъртъв.

— Родригес, много бързаш да го отпишеш!

— Те трябваше да премахнат О'Конър — сдържано напомни Родригес, — а той е бил видян в Сан Педро след намирането на трупа.

— И къде е сега О'Конър?

— Предполагам, че двамата с Вайцман са тръгнали към Тикал.

— Вчера привлякохме към операцията още петима изпълнители.

Пристигнаха ли?

— Още не са се свързали с мен.

— Мамицата му, Родригес, що за евтин цирк ми разигравате всички там?

Тя предпочете да не отговори.

— Вдигай си задника към Тикал — заповяда Уайли, — и се заеми с изгребването на тези говна. Искам пътищата да бъдат преградени, да има денонощно наблюдение. И искам Тутанкамон и Нефертити мъртви в мига, когато се мярнат в Тикал... Искам и онзи кодекс!

Лицето на заместник-директора изчезна от екрана. Родригес поклати глава безнадеждно. Каквото и да мислеха Уайли и подобните нему за Гватемала, това все пак беше суверенна държава и с блокиране на пътищата можеха да си докарат белята тук.

Къртис не превишаваше разрешената скорост, за да не привлича излишно внимание. Часовете се изнизваха и ниските храсти на областта Петен се сменяха постепенно с гъстата влажна джунгла на Тикал. Древният град на майите беше национален парк и Къртис спря пред пропускателния пункт.

Служителят изчака старата кола да се скрие от погледа му, преди да се обади на номера, който му бе даден. Нямахше представа кои са мъжът и жената в очуканата тойота, нито пък го интересуваше. Външността им съвпаднаше с описанието, а онази американка му бе платила щедро.

— Какъв е планът? — попита Алета. — Или ще импровизираш в движение?

— Общо взето — ухили се Къртис. — Има съвсем поносимо хотелче, където бихме могли да пренощуваме, само на стотици метри

от пирамидите.

— Няма ли да ни потърсят там?

— Непременно, затова ще стоим настрана от удобните му легла... за съжаление.

— Ще ми кажеш ли какво ще правим, ако се откъснеш поне за малко от изкушенията? — засмя се тя.

— Преди да тръгнем от Сан Маркос, Хосе обеща да се свърже с някой от старейшините от селото отвъд реката. Той каза, че ще потегли направо и може да ни е изпреварил по пътя. Селото е същото, в което е бил твоят дядо. От Хосе знам, че след около километър от пътя се отклонява пътека натам.

Колата едва се побираше на пътеката, използвана повече от селяните. Чак след четиридесет минути доближиха реката и същия мост, по който Леви бе минал преди седемдесет години.

— Няма ли да скриеш колата? — попита Алета, докато нарамваше раницата с една от статуетките.

— Безполезно е. — Къртис намести на гърба си своята раница с другите две статуетки. — В Лангли са се погрижили за денонощно спътниково наблюдение и вече са засекли колата. Но щом минем по моста, не биха ни открили лесно в такава гъста гора. Те обаче не са пропуснали да пратят тук поредните си бандити.

Той тръгна по неустойчивия въжен мост, след него Алета стъпваше предпазливо по протритите до блясък кедрови греди, повече от десет метра над буйната река. На другия бряг Къртис спря изведнъж на пътеката между храстите и папратите. Алета за малко не се блъсна в гърба му.

— Пак си имаме компания — почти беззвучно я предупреди той.

Алета се взираше напрегнато, но не откриваше нищо особено.

— Още наемници ли?

— Не съм сигурен. Може да са хора от селото... Зърнах движение на сто и петдесет метра пред нас.

Алета подскочи — клонките до нея се разместиха и Хосе Арана спря до тях.

— Прав си да бъдеш нащрек. Вашите врагове са наблизо. Дойдоха в Тикал снощи.

— Хосе, стресна ме! — оплака се Алета.

— Не си губил време по пътя — каза Къртис, възхитен от уменията на шамана да остане незабелязан в джунглата.

Арана се усмихна сърдечно.

— Нямаме време за губене. Елате с мен при нашите домакини.

През седемте десетилетия след гостуването на Леви Вайцман селото не се бе променило особено, макар че имаше малко повече жители. Старейшините — потомци на някогашните владетели в Тикал, носеха все същите сини и червени памучни ризи, тъмни панталони и сламени шапки. Арана им представи тържествено Алета и Къртис. Никой не би могъл да разбере по-добре от старейшините колко важно е онова, което предстоеше да се случи.

Тикал, Гватемала

Елън Родригес пристигна в Тикал с най-обикновена кола с местен, а не дипломатически номер. Огледа паркинга на хотела за старата тойота, описана от пазача, но не откри автомобил, който дори малко да прилича на нея. Тя занесе багажа в стаята си, после си взе чаша сок от манго и поседя във фойето, докато на рецепцията остана само един служител — възрастен мургав мъж с тънки мустаци.

— Възможно ли е да се запозная със списъка на гостите?

— Съжалявам, сеньора, но правилата на фирмата не допускат това.

Родригес плъзна по плота банкнота от двеста кецала.

— Но ще видя какво мога да направя — добави мъжът със същото безучастно изражение и взе парите.

Върна се след малко със залепен плик.

Родригес се усамоти в бунгалото си и започна да преглежда имената. Познаваше О'Конър твърде добре — не би се регистрирал с истинското си име. Тя търсеше мъж и жена, които са пристигнали заедно след обаждането на пазача. Стигна до края на списъка и въздъхна с досада. Нямаше ги нито като двойка, нито поотделно. Къде ли бяха О'Конър и Вайцман? Време беше за срещата с най-новата партия гангстери, които Уайли бе намерил. Бягацият О'Конър вече остави след себе си цяла върволица от трупове и Родригес се надяваше бившият ѝ колега да отърве кожата отново. Но срещу петима шансовете му намаляваха драстично. Сутринта на другия ден щеше да настъпи зимното слънцестоене и О'Конър непременно щеше да се появи.

Наемниците на Уайли трябваше да се срещнат с нея в подножието на Пирамида I — щяха да се престорят на туристи, тръгнали с нощна група да разгледат развалините. Но когато Родригес доближи Големия площад, от малката група туристи се отдели самият Хауърд Уайли. Родригес се ококори. Колкото и важна да е операцията за Вашингтон, беше нечувано заместник-директорът да ръководи на

място оперативните действия. Ако някой в Тикал разпознаеше Уайли от телевизионните репортажи за заседанията на комисията в Сената, операцията щеше да бъде застрашена от провал.

— Родригес — започна направо Уайли, — аз поемам операцията. От самото начало потръгна зле. Отиваме в хотелската ти стая да ме осведомиш докъде сме стигнали.

— Но, сър... изпълнителите...

— Ръководя ги пряко. Този път не искам грешки.

— Нещо за пиене, сър? — предложи неприветливо Родригес, щом затвори вратата.

— Шотландско уиски.

Родригес му подаде миниатюрна бутилка „Джони Уокър“ от барчето.

— Е, какво знаеш? — нетърпеливо попита Уайли.

— О’Конър и Вайцман са влезли в парка преди два часа и оттогава никой не ги е виждал. Проверих гостите на мотела, но през това време никой не се е регистрирал. Засега се скриха, но са някъде наблизо.

— В Лангли са получили спътникова снимка на колата, изоставена е на рядко използвана пътека — каза заместник-директорът. — Имаме и запис как мъж и жена минават по моста, но след това са ги изгубили в гъстата гора. — Той извади от куфарчето си карта на Тикал и околността. — Струва ми се, че са отишли в това село.

— А какво ще правят изпълнителите?

— Трима са на позиции в развалините. Наредено им е да стрелят, щом видят обектите.

— Според вас няма ли да се стигне до международен скандал?

— Не ми пука, Родригес. В тази част от света има толкова престрелки между различни мексикански наркокартели, че не ти трябва да гледаш уестърни. Изпратих другите изпълнители в селото. Ако двамата на моста са били Тутанкамон и Нефертити, ще ги очистим там. Каквото и да стане, свършено е с тях.

— Ами кодексът? Не е ли по-добре да ги наблюдаваме, докато ни разкрият скривалището?

— Това ти е лошото, Родригес — прекалено разчиташ на случайности. Може и да не си се сетила, но ако са научили или взели нещо от езерото Атитлан, носят го или са записали информацията. Аз мога да я разшифровам не по-зле от тях. Имаш ли да кажеш още нещо?

— Вие и колегите ни в Лангли май сте се погрижили за всичко... сър.

— Добре. — Уайли допи уискито и сгъна картата. — Аз съм в бунгало номер единайсет. Ако получиш някаква информация от мърлячите в твоята резидентура, ще ми я предадеш незабавно.

На излизане Уайли затвори не само една врата. В този миг приключи и кариерата, на която Елън Родригес се бе посветила, откакто сама си изкарваше прехраната. Оставаха броени часове и до зимното слънцестоене, и до втория експеримент в „Операция Ефир“. Тя настрои будилника в мобилния си телефон за три часа сутринта.

Тикал, Гватемала

Двамата наемници се промъкваха безшумно по пътеката към селото. Арана и старейшините бяха седнали около най-големия огън с Алета и Къртис. Всички слушаха напрегнато Алета, която тълкуваше бележките на Леви Вайцман за разположението на статуетките и минаването на слънчевите лъчи през кристалите върху обкования със злато обсидиан по изгрев в най-краткия ден от годината.

— Втората карта е била дадена на моя дядо от вашите деди. — Тя сложи древния лист от хуун на земята пред себе си. — Този триъгълник съвпада точно с ъглите между Пирамида I, IV и V.

Арана кимна с одобрение.

— Моят дядо е намерил мъжката статуетка в Пирамида I, затова смятам, че тя трябва да бъде сложена пак там — върху гребена на покрива. Статуетките имат в основата си отвори с формата на буквата „фи“, но на различно място при всяка. Тези отвори може би ще ни улеснят при ориентирането на статуетките.

Арана потвърди и това безмълвно.

— Ако съм права — продължи Алета, — женската фигура с малките трябва да бъде поставена върху Пирамида IV, където е била преди векове. Мястото на последната — неутралната фигура е върху Пирамида V, където я е намерил дядо ми. Там тя ще улови лъчите, пречупени през кристалите на женската и мъжката статуетка.

— Дотук всичко е вярно, Алета, а след това? — подкани я шаманът.

— Надявам се, че моят дядо е отгатнал тайната — последният лъч ще покаже къде е кодексът.

— Но имаме проблем, Хосе — намеси се Къртис. — Ще се нуждаем от помощ, за да опазим статуетките, след като бъдат сложени на местата си...

Смразяващ вик беше последван почти незабавно от още един, звуците стигнаха пронизващо до ушите им през гъсталака на джунглата.

— Двама от вашите врагове — каза Арана, — се проявиха като глупаци и доближиха селото по отъпканата пътека. Ако умееха да вървят в джунглата нощем, може би щяхме да ги открием по-трудно, но около селото има повече от двайсет воители.

Той се посъветва със старейшините на древния език на маите. Най-почитаният сред тях понякога се взираше изпитателно в Алета. На нея ли бе отредено да разкрие тайните в Кодекса на маите?

— Старейшините са единодушни — съобщи накрая шаманът. — И двамата направихте почти невъзможното, за да стигнете дотук. Но дори времето да не ни стигне, не бива да ви помагаме в разполагането на статуетките. Заветът на нашите предци е ясен — кодексът ще бъде намерен само от човека, когото съдбата е избрала. След това нашите воители ще бдят над статуетките. Пак ви предупреждавам — кодексът е защитен от безмилостна сила. — Арана се взря в Алета. — Също като при статуетката в езерото, следвайте принципа на равновесието.

* * *

Отдавна бе минало полунощ, когато пазещите селото воители се събраха при огньовете.

— Време е да тръгнем — каза Арана на Алета и Къртис. — Слънцето изгрява в 6:49 часа. Дотогава остават малко повече от три часа.

Той кимна на воителите и четирима от тях веднага поеха по пътеката към моста.

— Няма ли да вървим с тях? — попита Алета.

— Тези са съгледвачите — обясни й Къртис. — Ако още от наемниците на Уайли ни дебнат в Тикал, съгледвачите ще ни предупредят отрано.

— Вероятно като платят за това с живота си — потръпна тя.

— Биха го сторили на драго сърце — натърти Арана. — Саможертвата за общото благо винаги е била част от културата на маите.

Всички настръхнаха неволно от рев, разнесъл се надалече в джунглата. Един от малкото ягуари, останали в Тикал, бе излязъл на лов.

— Това е знамение — промълви Арана и кимна на друг воин, който носеше дълъг запален факел.

Тръгнаха в колона — десет воини осветяваха пътя с факлите си, след тях бяха Къртис и Алета, понесли статуетките. Зад тях вървяха Арана и старейшините, а накрая — още десет воини.

След половин час бяха при съгледвачите, спрели преди развалините. Арана заповяда да угасят факлите и четиримата воини се прокраднаха напред незабележимо. В началото на Големия площад водачът им се закова на място, останалите изчезнаха в сенките встрани от пътеката. Къртис и Арана доближиха водача, който посочи гребена върху Пирамида I. На лунната светлина Къртис различи веднага нещо излишно в силуета на храма. Извади уреда за нощно виждане и го фокусира. Мъж седеше облегат на гребена с автоматична пушка в скута си.

— Поредният бандит на Уайли — промърмори Къртис на Арана. — Ще мина от другата страна на пирамидата. — Вече завинтваше червен филтър на фенерчето си. — Когато видите сигнала, искам съгледвачите да му отвлекат вниманието.

Заобиколи покрай площада и стигна до онази страна на храма, по която можеше да мине в гръб на стрелеца. Изкачваше бързо изронените от времето варовикови стъпала, без да откъсва поглед от върха. Замря, когато стрелецът се изправи. Личеше, че е млад и прекалено неспокоен. Размаха пушката си към Пирамида IV, сякаш очакваше някой да му вдъхне увереност оттам, и пак седна с гръб към гребена.

Очевидно имаше още един гангстер върху Пирамида IV. Къртис продължи да се катери, имаше намерение да удуши противника с телена примка. Искаше да избегне шумната престрелка, макар че най-близкият полицейски участък беше на петдесет километра, чак във Флорес. Поспря, за да светне три пъти с фенерчето към скритите в джунглата воини. Заради червения филтър лъчът можеше да бъде видян само от онези, към които е насочен. Те започнаха да дърпат лиани и клоните на дърветата над тях се разлюляха. Стрелецът подскочи и насочи пушката към подножието на пирамидата. Къртис преодоля безшумно последните метри. В последния момент младежът се обърна, но беше твърде късно. С едно ловко движение Къртис стегна гърлото му. Пушката падна на най-горното стъпало, наемникът

се вкопчи безпомощно в телта. С последни сили завлече Къртис няколко стъпала надолу и тялото му се отпусна. Къртис не махна примката от шията му, докато не се увери, че жертвата е мъртва.

Елън Родригес напипа телефона на шкафчето. В просъницата бе помислила, че я е сепнал будилникът, но я търсеше Тайлър Джаксън.

— Елън, искам да ме слушаш съсредоточено. Нямаме много време.

— Какво става?

— Ще изстреляме ракета от Ванденберг, която ще насочим над Иран. Ще послужи като леща, която да фокусира томографски лъч, за да унищожим ядрената инсталация във Фордо.

— Разбирам, Тайлър, но не ми хрумва как бих могла да предотвратя това.

— Ти ми каза, че си работила в Белия дом с Андрю Рийд, сегашния началник на президентската канцелария.

— Така е, но са ни нужни много убедителни доводи, за да ги спрем. Иранците скоро ще имат атомна бомба и съм сигурна, че президентът лично е одобрил операцията.

— Не се съмнявам, че израелското лоби и „ястребите“ в Пентагона са го убедили, само че са му спестили малко факти. Никой няма представа какво би могло да се случи, докато Слънчевата система се изравнява с центъра на галактиката, където е гигантската черна дупка. Ще помпаме с три милиарда вата електромагнитна енергия в ядрото на планетата, когато тя е най-неустойчива по орбитата си през последните 26 000 години. Може ли да ти изпратя нещо по електронната поща?

— Да, само да включа лаптопа.

Джаксън прикачи към писмото схема на земната структура и една карта, после го изпрати.

— Един момент... тъкмо го получих.

— Отвори първия прикачен файл. Виждаш слоевете на Земята.

— Знам. Ядрото, мантията и кората.

— Най-много се тревожа за земната кора. Средната ѝ дебелина е седемдесет километра, но в някои области под океанското дъно е само пет километра и е податлива. Ние не забелязваме с каква скорост се

върти планетата — 1600 километра в час на екватора. Ако дете се качи на въртележка в парка, центробежната сила ще го избутва към ръба и може дори да го изхвърли, ако въртенето е бързо. Същата сила причинява значително издуване на земната кора при екватора.

— Още не ми е ясно как това ще послужи като довод да спрем изстрелването на ракетата.

— Именно издуването на кората по екватора определя положението на океаните по земната повърхност. Ако достатъчно мощно въздействие промени оста на въртене на Земята под нов ъгъл спрямо плоскостта на орбитата ѝ, ще се променят и *океаните*. Ето защо експериментът е толкова опасен. Ако трите гигавата мощност се окажат достатъчни да объркат процесите в разтопеното външно ядро на планетата, амплитудата в колебанията на Чандлър ще нарасне. Ще има много земетресения, по-мощни от скорошните трусове в Хаити и Чили, след което Земята ще заеме устойчиво положение, но под друг ъгъл или с друга ос на въртене.

Елън Родригес потрепери от чудовищната заплаха.

— Значи ще променим и положението на екватора.

— Както и местата на полюсите — напомни Джаксън. — При промяна в *магнитните* полюси те просто си разменят местата, което също е твърде лошо за нас — това би съсипало навигационните системи, прелетните птици и още какво ли не. Но ако се размърдат *географските* полюси, новото издуване на кората по екватора ще промени и границите, и дълбочината на океаните. Лондон, Вашингтон, Ню Йорк, Токио, Сидни... всички тези градове ще бъдат потопени. В Щатите 60 процента от населението живее по бреговете или близо до тях. В Япония и Австралия — 80 на сто. Където и да отидеш, мнозинството от хората са по бреговете или не много далече от тях. Отвори втория прикачен файл — картата показва един от вариантите на света след изместване на географските полюси.

Родригес се вторачи невярващо. Огромни територии от Съединените щати, Европа, Китай, Япония, Индия, Русия и Южна Америка бяха изчезнали, а около Куба и Флорида и между Австралия и Папуа-Нова Гвинея имаше нови парчета суша.

— Това случвало ли се е досега? — попита тя.

— Хората отричат градове като Атлантида, защото ги смятат за измислица. Но не е правилно да се твърди, че Атлантида е потънала...

Както виждаш на картата, океаните също се местят и изчезват цели континенти. Водата ги залива, а другаде се появява суша.

— Има ли доказателства?

— В историческите паметници липсват, защото в тях е записана нашата история само през последните шест хилядолетия, но доказателствата съществуват, и то пред очите ни. Проучванията на пробите лед, взети от голяма дълбочина в Арктика и Антарктика, ще изненадат мнозина учени. Сондирането на дъното в Морето на Рос показва ясно, че преди шест хиляди години Антарктида не е била заледена, а в образците лед има вкаменелости от древни гори.

— Значи полюсите невинаги са били там, където са сега?

— Да. Намираме все повече останки от градове на морското дъно. Екип от уважавани морски археолози попадна на вероятни развалини от град на маите близо до брега на Куба. А само преди две години бяха намерени останки от мраморни градежи в плитчините при Бимини на Бахамските острови.

— Колко време имаме?

— Само няколко часа.

— Тайлър, ще направя каквото мога. Ако успея да ги размърдам, готов ли си да обясниш на президента по видеовръзка?

— Разчитай на мен.

Родригес набра личния номер на Андрю Рийд.

— За бога, Елън! Да не пушите нещо забранено в тази ваша Гватемала?

Рийд никак не се зарадва на събудването посред нощ, нито на темата, която обсъждаха по незащитена линия. Не се държеше много дружелюбно, но разговорът бездруго бе прекъснат от стрелбата в древния град.

Куршумите прелетяха на сантиметри от Къртис и отскочиха от зидарията на гребена. Той грабна пушката и се прикри. Нови куршуми пръснаха парчета варовик — вторият наемник превключи на автоматична стрелба и пусна цял откос по върха на пирамидата. Къртис слезе десетина стъпала по-надолу и се промъкна от страната на храма, където можеше да вижда по-добре противника. Луната осветяваше Пирамида IV и той забеляза леко движение вдясно от

нейния гребен. Притисна приклада към рамото си и погледна към мястото през телескопичния прицел. Изведнъж мъжът отсреща изскочи иззад гребена и започна да стреля на откоси. Къртис не се уплаши от свистящите наоколо куршуми, а се прицели по-точно. Обрахлабината на спусъка и го натисна само веднъж. Стрелецът върху Пирамида IV се килна назад, последният му откос полетя в утринното небе. Имаше малка кървава дупка по средата на челото. Къртис видя как трупът се търкаля по стръмните стъпала към джунглата долу.

Къртис даде знак с фенерчето и Алета, придружена от четирима воители, излезе от джунглата и започна да се катери по пирамидата. На изток над плътния тъмен покров на гората, ширнал се докъдето стигаше погледът на Къртис, кадифено черното небе вече просветляваше. До изгрева в деня на слънцестоеенето оставаха по-малко от трийсет минути.

Събуден от изстрелите, Хауърд Уайли също се прокрадваше към развалините.

— Нямаме много време — каза задъханата Алета, щом стъпи на върха на храма.

Къртис се издърпа върху гребена и включи фенерчето. Макар че варовикът беше прояден от вековете, точно в средата личаха плитки очертания, които не можеха да бъдат сбъркани с нищо друго.

— Буквата „фи“! — прошепна Алета.

— И около нея има улей, който ще задържи основата на статуетката — добави Къртис, след като опипа камъка.

Алета слезе, подаде му мъжката статуетка и пак се покатери върху гребена. Къртис включи фенерчето и нагласи буквата „фи“ в основата на статуетката срещу знака, издълбан във варовика. Кристалът блещукаше в слабата светлина по зазоряване.

Къртис понечи да покаже с жест на воините, че трябва да пазят статуетката, но четиримата вече бяха застанали в ъглите на площадката.

Той взе празната раница и заедно с Алета се спусна припряно към джунглата. Извади женската статуетка от своята раница и я премести в раницата на Алета. Други четирима воители тръгнаха с тях по пътеката към Пирамида IV. Щом се добраха до стъпалата, тръгнаха нагоре почти тичешком. Къртис дишаше тежко, когато изпълзя върху каменния гребен на храма. Тук и знакът, и улеят бяха пострадали

повече, но личаха. Алета му подаде древната женска статуетка, Къртис я нагласи в улея и изравни двата символа.

Слезе, взе карабината на втория стрелец и попита Алета:

— Добре ли стреляш с пушка?

— Някога се упражнявах с пистолет в стрелкови клуб, но ще се справя и с пушка.

И върху Пирамида IV останаха четирима воители да бранят статуетката. Къртис и Алета се върнаха припряно долу при Арана и останалите воители.

— Имаме по-малко от десет минути, а Пирамида V е на петстотин метра отук — каза Къртис, сложил на гърба си раницата с последната статуетка.

— Аз ще остана със старейшините на Големия площад — осведоми го Арана. — Моля се боговете на маите да са с вас.

Къртис и Алета хукнаха по пътеката след воитите, чиито бойни шарки лъщяха бледо в мъждивата светлина. Изминаха не повече от триста метра и откос от картечен пистолет ги пресрещна в рехавата мъгла. Двама воители загинаха на място, Къртис се намръщи от болка, когато силният удар на куршум изтръгна пушката от ръцете му.

Алета инстинктивно се притаи зад най-близкото дърво и опря коляно в земята. Огнените проблясъци от оръжието на наемника издаваха позицията му до основата на Пирамида V. Тя се прицели и натисна спусъка три пъти. Стрелецът падна на пътеката само на петдесетина метра от тях.

— Ти си била не само хубава... — подхвърли ухилен Къртис, който си взе пушката.

— Кървиш! Добре ли си?

— Драскотина.

Той махна с ръка на оцелелите воители да продължат напред. Стигнаха в подножието на храма, Къртис и Алета хукнаха с все сила по стъпалата.

— Две минути! — изграчи Къртис и се хвърли към гребена. — Тук са! — извика след миг-два, макар че улеят и знакът се различаваха трудно.

Побърза да намести статуетката и каза на Алета:

— Залегни, не знаем дали има и други наоколо...

И двамата се обърнаха на изток. Хоризонтът сякаш тлееше в оранжево и жълто, а над издигащото се слънце светлината беше все по-ярка.

— Двайсет секунди — прошепна Къртис. — Десет...

Алета се чувстваше като преди изстрелване на космически кораб от Кейп Канаверал.

— Ето го!

Къртис фокусира бинокъла към кристала на статуетката върху Пирамида I, който вече се насищаше с енергия и под ъгъл точно 287 градуса мощен зелен лъч, подобен на лазерен, освети кристала на женската статуетка. Нов ослепителен лъч достигна кристала до тях. Чуваше се лек пукот като от наситен със статично електричество метален прът. Алета и Къртис се взряха в последния лъч, пречупен през третия кристал. Осветяваше точка в развалините, отдалечена само на триста метра.

— Пирамидата на изгубения свят! — възкликна Къртис и завъртя бинокъла нагам. — Измери ъгъла — помоли Алета и ѝ даде компаса.

Тя се наведе под лъча и се премести така, че съскация кристал да е между нея и осветената точка.

— Двеста шейсет и девет градуса!

— Точката е на едно от стъпалата на пирамидата около метър над земята.

Къртис се постара да запомни точно стъпалото, защото слънцето се издигаше неспирно и лъчите от кристалите избледняваха. В далечината се чуваше воят на сирена.

Скрит наблизко, Хауърд Уайли фокусира своя бинокъл. О'Конър и Вайцман слизаха от Пирамида V към местните младежи, които ги чакаха до основата.

Тръгнаха към Пирамидата на изгубения свят. Когато видели внушителната пирамида да стърчи над джунглата, гъмжаща от екзотичен и опасен живот, първите изследователи на Тикал си спомнили за първобитния свят в книгата на Конан Дойл, затова нарекли храма така. Къртис и Алета доближиха предпазливо най-долните стъпала. Къртис помоли воините да се пръснат наоколо и да бдят. Сирената на полицейска кола се чуваше все по-наблизко.

— Виж колко е нагрят на това място камъкът над първото стъпало.

Алета му показваше малкото петно, което все още светеше.

— Скрито подземие ли бележи? — зачуди се на глас Къртис.

— Древните май са били превъзходни инженери. В стъпалото може би има вграден механизъм.

Тя извади от раницата си малък секач и чукче. Започна да кърти полака около точката и изведнъж удари по метал.

— Това е лост! — сподели развълнувана, докато умело отстраняваше парчетата варовик около него.

Къртис протегна ръка към бронзовия лост с формата на ягуар.

— Не! — Алета стисна силно китката му. — Нужно ни е въжето.

Тя направи възел около шията на ягуара и размота десетметровото въже. Дръпна лоста, но той не помръдна. Къртис се притече на помощ. Забиха пети в земята, напрегнаха се и лостът се наклони бавно. Обърнатата към тях страна на пирамидата се разтресе внезапно и четири масивни стъпала се скриха от погледите им. Зейна шахта точно там, където Алета и Къртис стояха преди малко. Прастар прахоляк се издигна над тоновете отломки, паднали от шест метра на дъното. Къртис върза въжето за дърво до шахтата и се спусна по него. Опираше подметки в стените и се плъзгаше бавно към раздробените стъпала. Щом стъпи долу, Алета също слезе и се взря напред.

— Още стъпала и тунел, който продължава навътре в пирамидата...

Къртис хвърли голям отломък върху каменните стъпала, да не би още някоя дупка да се отвори под краката им. Ехото се разнесе по прохода, останал затворен повече от хиляда и двеста години. Алета слезе след него в тунела. Защитени от капризите на времето, стъпалата бяха запазили наситения си розов оттенък. Таванът беше висок и се стесняваше в типичната за майте остра арка.

— Първоначалният цвят на всички пирамиди — напомни Алета. — Цветът на изтока... и на живота.

— А тези йероглифи?

На всеки няколко крачки древните строители бяха вградили в стените плочки от нефрит с надписи.

— Не мога да прочета всичко още сега, но за смисъла на този няма съмнение. — Алета усети как настръхва. — „Смъртта ще споходи бързо онзи, който без право смути покоя в Хранилището на кодекса.“ Къртис! Ето там е!

Над тях полицейската кола от Флорес ръмжеше по черния път и спря със скърцане малко преди Големия площад. Воят на сирената стихна. Хауърд Уайли се показа от скривалището си, обиколи край откритото пространство и доближи Пирамидата на изгубения свят. Елън Родригес го следеше отдалече. Тя се шмугна между трите малки пирамиди източно от големия храм, които също бяха разположени в съответствие с равноденствията и слънцестоенето през лятото и през зимата. Уайли стигна до отворената шахта и Родригес го видя как огледа бдително околността. После той провери има ли патрон в цевта на пистолета му и се спусна по въжето.

58.

Къртис осветяваше със силното фенерче червеникавите стени на каменния тунел и клиновидния таван. Спускането ставаше по-стръмно, докато навлизаха в недрата на Пирамидата на изгубения свят. Шейсетина метра навътре стигнаха до стъпала пред каменна стена с огромен календарен кръг от нефрит по средата. До него имаше друг, по-малък кръг, и трети, още по-малък, свързани като зъбни колела. От двете страни за стените бяха закрепени гладки дървени пръти с древни маслени лампи. Къртис взе прът и провери с него последните стъпала. Алета му помагаше с втория прът. Не искаха стълбата да пропадне под краката им накрая.

— Това са *Хааб*, календарът на дългия цикъл, и свещеният *Цолк'ин*, календарът на късия цикъл — промълви Алета, когато пристъпиха към стената. Тя плъзна пръсти по йероглифите и числата от точки и чертички, отбелязващи дните. — Дългият е цикълът на земята, късият — цикълът на звездния куп Плеяди. Заедно не само посочват всяка дата, но и мястото на деня в три други цикъла — 52-годишния, слънчевия цикъл от 5125 години и големия цикъл от 26 525 години. Сега сме в края на петия голям слънчев цикъл, който завършва на 21 декември 2012 година — рядко съчетание на кръговете.

Къртис местеше лъча на фенерчето по каменния зид.

— За съжаление май няма как да продължим.

Алета пък осветяваше поред йероглифите и развълнувана хвана ръката му.

— Не е така. Календарите показват *4 Ахау*, *8 Кумку* — днешната дата! Зад тези кръгове има механизъм, който безпогрешно е отброявал дните цели дванайсет столетия. И ти ли се досещаш какво означава това?

Къртис кимна.

— Може би ако ги завъртим на друга дата, стената ще се отвори?

— Именно! Дали не ни е нужен 21 декември 2012 година?

Тя пъкна своето фенерче в джоба на якето и хвана кръга на *Хааб*. След първото й усилие големият кръг продължи да се върти сам и се

забързваше. Алета се отдръпна, само наблюдаваше как йероглифите и числата по нефрита се съчетават и отброяват дни, седмици и месеци. Кръговете забавиха въртенето си, накрая зъбецът *Ик* на големия *Хааб* и зъбецът *Канк'ин* на свещения *Цолк'ин* заедно с точките и чертичките на най-малкия кръг се съчетаха в мигновен изблик на енергия. Алета затаи дъх.

— Това е 21 декември 2012 година!

Чу се чегъртане на механизъм дълбоко в пирамидата и каменната стена с календарите хлътна в тясна кухня.

— Легни на пода!

Къртис бе зърнал опасността в лъча на фенерчето. Хвърли се към Алета и я събори. От тавана изсвистя огромно бронзово кълбо със стърчащи остри шипове, профуча над двамата и се заби в каменните стъпала по-нагоре. Алета се надигна преbledняла.

— Благодаря ти. За кой ли път ме спасяваш...

— Както сме започнали, така ще продължим — засмя се Къртис, но знаеше, че се отърваха на косъм.

Разглеждаха заедно в светлината на фенерчетата огромното правоъгълно помещение зад изчезналата преграда. Алета притисна длан към устата си, щом осъзна невероятната находка. Залата беше пълна със стотици безценни предмети от нефрит. До стените бяха наредени покрити съдове на триножници, гравирани с образите на бога на дъжда и бога на слънцето, с корморани и костенурки. В средата на залата се издигаше голям каменен саркофаг с дебела плоча от червен камък, на която бяха изобразени календарите *Хааб* и *Цолк'ин*. Около саркофага бяха струпани огърлици и гривни за китки и глезени във всички оттенъци на нефрита.

Доближиха саркофага нерешително и Алета пак ахна приглушено.

— Какво има?

Къртис виждаше колко е бледа.

— Тялото в саркофага е на принцеса Ахуцал. — Алета освети йероглифите, врязани в плочата под прекрасна погребална маска от нефрит. — Тя е дъщеря на владетеля Якс Айн Втори, а календарите на плочата показват 21 декември 2012 година.

— Ванденберг, „Далекоглед“ е в готовност.

— „Далекоглед“, разрешено ви е незабавно излитане от писта 30.

— Тук „Далекоглед“, благодаря и приятен ден.

Полковникът от военновъздушните сили Бил Гласик насочи самолета по централната линия на пистата, натисна спирачките и премести напред регулаторите на двигателите на 60 процента от мощността, за да наберат обороти. След това освободи спирачките и плавно натисна докрай и четирите лостчета за двигателите.

— Налягането е нормално, скорост сто и четиридесет...

Гласик дръпна ръката си от регулаторите и се съсредоточи в пистата. Вече бяха надвишили скоростта, при която още можеше да отмени безопасно излитането.

Предното колело на „Боинг 707 Е6 Мъркюри“ се отдели от пистата, Гласик се увери, че има достатъчно подемна сила и издигна самолета. Колелата се прибраха и капаците се затвориха. „Далекоглед“ се устреми към определената му височина от 9000 метра, от която щеше да контролира изстрелването на ракетата.

Къртис разглеждаше стените на гробницата. И тук имаше вградени плочи от нефрит с гравирани по тях йероглифи. На стенописи в яркочервено, изумруденозелено, тюркоазно и преливащо се жълто, поданици поднасяха кожи от ягуар на някогашни владетели на майте. На тези стени също имаше пръти с маслени лампи. Прътите бяха направени от *тинто* — дърво в мочурищата, което издържаше много дълго. Къртис пипна фитила на една лампа. Прецени, че се е запазил добре, и извади кибрит от раницата си. Запаля фитила, който отначало гореше слабичко, но щом започна да поема масло от керамичния резервоар, лампата озари с трепкаща, някак неземна светлина богатството от нефрит наоколо. Къртис запаля още четири лампи.

— Къртис, погледни!

Алета бе насочила фенерчето към стената срещу входа. Нишата в нея пъстрееше в светлочервено, синьо и зелено. Пламъчетата на лампите се отразяваха от огледално черния обсидиан на пиедестал. Върху него имаше великолепна урна, висока половин метър, изработена от подредени като мозайка късове нефрит с наситено

опушен цвят. Дръжките на капака ѝ бяха изящно оформени като два ягуара, мъжки и женски. Къртис доближи бавно, но спря на сред крачка.

— Вие двамата, ръцете зад главите! — изръмжа Уайли.

Заместник-директорът на ЦРУ се показа от сумрака на тунела и металът на пистолета в ръката му проблесна в променливата светлина. Уайли се целеше в Алета. Избута с крак двете пушки към тунела.

— О'Конър, плъзни пистолета си по пода към мен. Едно излишно движение и ще гръмна кучката в главата.

Къртис се подчини и Уайли изрита оръжието му при пушките.

— И какво има в тази урна според тебе, а? — подхвърли на Алета.

Тя не отговори. Изстрелът беше оглушителен в затвореното пространство. Алета подскочи — куршумът мина между краката ѝ и се отклони в пода.

— Зададох ти въпрос, кучко!

Не бе виждала този човек от трийсет години, но в паметта ѝ не можеше да се заличи лицето на онзи, който бе виновен за смъртта на нейните родители, на двамата ѝ братя и на още хиляди гватемалски потомци на великите май.

— Както изглежда, мистър Уайли, почитите за едно от най-значителните археологически открития се падат на вас — изрече тя, като се постара гласът ѝ да не трепери.

— Застанете там! — заповяда Уайли и посочи към едната стена.

За да ги държи на прицел, пристъпяше настрани към нишата. Стигна до урната и я повдигна от мястото, което бе заемала повече от хилядолетие.

Освободената от натиска плоча задвижи друг механизъм и шест копия, чиито остриета бяха намазани с все още силна змийска отрова, изскочиха от прикрити отвори в стените на нишата. Две от тях пронизаха бедрата на Уайли и пистолетът му издрънча на древните камъни. Урната пак притисна плочата в мига, когато и Елън Родригес влезе в гробницата с пистолет в ръка.

— Родригес... не им позволявай да мръднат — заповяда Уайли и се опита да извади копията.

Назъбените остриета се бяха впили надълбоко в мускулите му. Отровата действа и той се свлече безсилно на пода.

— Не и този път, Уайли.

Родригес спокойно вдигна неговия пистолет от пода и го пусна в джоба си.

— Коварна гадина... За това ще лежиш в Сан Куентин, докато пукнеш.

— Напротив. Когато правителството научи какви си ги вършил, тебе ще пратят в затвора.

— Тъпа крава — сопна се той, макар че едва дишаше. — Тази операция беше одобрена на най-високо равнище.

— Това ще бъде много любопитно за сенатската комисия по разузнаването. — Родригес изви глава към Алета. — Според вас безопасно ли е вече да вземем урната?

— Чакала е тук столетия, за да бъде открита от човек, който може да разгласи предупреждението пред света.

Хосе прекрачи в гробницата, маслените лампи придаваха на набръчканото му лице цвета на мед. Придружаваха го четирима воини. Шаманът се обърна към онзи, който носеше малък керамичен съд с противоотрова, и му кимна да се погрижи за изпадналия в несвяст Уайли.

— Безопасно е — каза Хосе на Алета.

Тя хвана полека безценната урна, свали я от пиедестала и я остави до саркофага на принцеса Ахуцал. С разтуптяно сърце се опитваше да вдигне капака, но той бе запечатан със смола.

Четирите бутала се включиха едновременно и струйки пара се разнесоха в студената сутрин. Тежкият бетонен капак се отмести встрани от силоза и откри модифицираната ракета „Минитмън-3“. В центъра за управление във Ванденберг подполковник Дан Уилямс се взираше поред в пултовете и екраните, по които щяха да контролират операцията срещу Иран. Навсякъде светеха зелените индикатори за пълна готовност.

Къртис даде нож на Алета и тя прокара върха на острието под капака. След малко го отдели грижливо от урната и се дръпна, за да не

вдиша неприятния застоял въздух. На дъното на урната се виждаше голям пакет, увит в кожа. Алета го отвори с треперещи ръце.

— Кодексът на маите! — сниши глас от страхопочитание.

Спомни си за своя дядо и по бузата ѝ се стече сълза. Ако не бяха нацистите, той би могъл да разкрие пред света находката. Сложи кодекса на пода и започна да отгръща лист по лист, направени от хуун.

Мобилният телефон на Родригес избръмча тихо и тя се качи нагоре в тунела, за да има по-силен сигнал.

— Някаква вест от Белия дом? — веднага попита Джаксън. — По график изстрелването е след по-малко от час.

— Тайлър, опитам, но Рийд не го приема сериозно. Те искат да попречат на иранците, а не да се тревожат за колебанията на Чандлър... пък и не ми се вярва да разбират значението им.

Тайлър Джаксън прекъсна разговора унило. Същото безумие като при първия взрив на водородна бомба. Никой не искаше да чуе.

Родригес се върна в гробницата и завари Алета, Къртис и Хосе скупчени около кодекса.

— Можеш ли да го разчетеш? — попита шаманът.

Той оставяше дори тази задача на единствената, в чиито ръце древните бяха отредили да попадне кодексът. Алета кимна.

— Ще имам нужда от немалко време, за да разгадая смисъла на всяка подробност, но предупреждението е ясно. Макар че... — Тя се запъна озадачена. — Доколкото разбирам, то е в две части. Има къс път, който свършва преди декември 2012 година, и по-дълъг, макар че и двата водят човечеството към гибел.

— Какъв е по-късият път? — намеси се Къртис.

— Отнася се за Земята и нейната ос. — Алета четеше бавно йероглифите в светлината на лампите. — Господи! — възкликна тя. — Има промяна в наклона ѝ и преместване на географските полюси, последвано от унищожаването на крайбрежните градове. Има и падаща звезда... не, почакайте... тя излиза от земята, не пада към нея... Някаква ракета.

Този път Родригес се ококори изумена. Дръпна Къртис за ръкава и му обясни набързо за какво е говорила с Тайлър Джаксън.

— Елън, Тайлър е един от най-способните учени, които познавам. Щом той се безпокои, би трябвало да се уплашат и в Белия дом.

— Заради колебанията на Чандлър ли?

— Те са факт, видяхме и въздействието на земетресението в Чили. Част от земната кора се пъкна под Южноамериканската плоча и това преразпредели масата на планетата. Електромагнитно излъчване с мощност три милиарда вата може и да извади Земята от равновесие. Но президентът няма как да прецени риска, ако изобщо не е бил осведомен за съществуването му.

Родригес мигновено набра номера на Андрю Рийд.

— Елън, вече водихме този неприятен разговор в три часа сутринта. И отговорът е „не“. Толкова ли е трудно да го проумееш?

— Щом е тъй, ще обявим пред медиите с какво се занимавате.

— Не само ще бъдеш уволнена, но ще получиш и солидна присъда.

— Вие там изобщо не подозирате с какво се занимава ЦРУ. Я си затваряй устата и ме слушай! — изръмжа Родригес, отново без да се притеснява, че говори по незащитена линия. Когато свърши, събеседникът ѝ мълча дълго. — Е, Андрю, схвана ли положението най-после?

— След малко започва заседание на правителството, но ще поискам да го отложат. Този Джаксън на разположение ли е?

— Чака в Гакона някой да му се обади.

59.

Тикал, Гватемала

Това трябваше да бъде най-сензационната археологическа новина след откриването на гробницата на Тутанкамон. Залата на хотела, макар че побираше стотина души, се оказа прекалено тясна. Затова нямаха друг избор, освен да преместят пресконференцията на Големия площад в Тикал между извисяващите се Пирамида I и II — Храмът на великия ягуар и Храмът на маската.

Хосе благослови всички с древна церемония на маите и представи Алета като една от най-изтъкнатите съвременни археоложки. Тя застана уверено пред микрофона, сложен на стъпалата на Северната тераса. Неспирно проблясваха светкавици на фотоапарати, телевизионни оператори се надпреварваха кой да снима от най-добрата гледна точка. Предаваха събитието на живо в повече от 150 държави. Алета искаше в началото да благодари на Къртис, но той я разубеди. Играта във Вашингтон изобщо не беше приключила. Малко преди Алета да доближи микрофона, Родригес пъкна в ръката ѝ бележка: „Изстрелването на «Минитмън» е отменено“.

— Предупрежденията са зловещи — подчерта тя, след като разказа кратко за Кодекса на маите. — И най-важните опасности пред нашата цивилизация са свързани с религиите и околната среда. — Бяха решили да пропусне историята с ракетата. — Маите са изградили една от най-великите цивилизации в цялата ни история. Но последният надпис на която и да било стела в Тикал е с дата 13 август 869 година. По това време градът вече затънал в проблеми. До средата на десети век цивилизацията на маите рухнала окончателно. Величествените градове държави с безбройните им пирамиди и храмове опустели. В академичните среди нямат край споровете какво е предизвикало упадък, а истинската причина не бе посочена и досега.

Безупречният ѝ английски с напевно испанско произношение звучеше убедително сред внушителните пирамиди. На триста километра от Тикал монсиньор Дженингс пусна празната бутилка от уиски в металното кошче за боклук.

— Шибана кучка — промърмори той и се пресегна за следващата бутилка.

— Сега е ясно — продължи Алета, — че макар да са били предупреждавани неведнъж, видните владетели на маите в градовете държави Тикал, Калакмул и Наранхо продължавали ожесточените си междуособици. Тези стълкновения съсипали жизнената им среда и ги лишили от възможността да се изхранват, накрая унищожили и цивилизацията им. В Кодекса на маите се твърди недвусмислено, че ни очаква същата участ, ако не тръгнем по друг път. — Тя помълча и предупреждението сякаш надвисна над древния площад. — И ние, подобно на техните градове държави, се страхуваме от различията помежду си. Водим войните си в името на религиите, независимо дали се случва в Северна Ирландия или в Афганистан. Наглед сме неспособни да търпим, камо ли да приемем други култури. Например в Пакистан държавата е на път да се сгромоляса и ядреният ѝ арсенал може да попадне в ръцете на екстремисти. Тези екстремисти не биха се поколебали да стигнат до самоубийствени атентати и с ядрено оръжие, все в името на своя бог — Аллах.

В Съединените щати могъща общност от четиридесет милиона евангелисти се придържа към убеждението, че Христос не може да се завърне при нас, докато всички окупирани палестински територии — Газа, Западният бряг, до последния квадратен сантиметър от така наречената Обетована земя — не бъдат дадени на Израел.

На десет хиляди километра от Тикал префектът на Конгрегацията за доктрината на вярата кардинал Салваторе Феличи не откъсваше поглед от телевизора в разкошния си кабинет в „Палацо дела сакра инквизиционе“.

— Ватикана още не е разгласил третото предупреждение от Фатима — обвинително изрече Алета, — а листчето, изписано от ръката на сестра Лусия, остава скрито в техния таен архив. Когато Дева Мария се явила на Лусия през 1917 година, отправила предупреждения, подобни на съдържащите се в Кодекса на маите. Нейните предупреждения на свой ред са предшествани от твърденията на Свети Малахий, че Бог го осенил с видение в Рим през 1140 година. И това видение се оказа извънредно точно предсказание за поредицата от папи, поемали в ръцете си ключовете на Свети Петър. А той предрича, че краят на папството ще настъпи през декември 2012

година. — Някои журналисти посегнаха към мобилните си телефони. — И идеите на Христос не са единствени по рода си — заяви Алета. — Кодексът ни показва ясно, че посланието да се отнасяме човешки към себеподобните си е общо за много религии — християнството, юдаизма, будизма, исляма. Ако сте израснали като дете в Багдад, ще ви внушат да вярвате не във възкресението на Христос, а във възкресението на великия пророк Мохамед в нощното му пътешествие от Мека до Йерусалим и обратно. Никой не може да твърди, че неговият път е единствено верният. Има много пътища към Омега, както се вижда в кодекса, защото от мястото, където сте се родили, зависи коя вяра ще приемете. Ако не се научим на разбирателство и взаимно уважение към културите си, религията ще бъде една от силите, които ще ни унищожат.

Кардинал Феличи счупи молива, който въртеше между пръстите си.

— Но най-сурово е предупреждението в кодекса за нашето отношение към природата, защото тъкмо заради него в края на краищата рухнала могъщата цивилизация на маите и те били принудени да изоставят градовете си. Конференцията в Копенхаген също като предишните беше жалък провал, макар че настъпващите сериозни промени в климата би трябвало да са очевидни за всички. Кодексът на маите отново посочва ясно, че ако не тръгнем по друг път, скептиците, уж предпочитащи да запазят работните места, вместо да се съобразяват с климата, накрая ще открият, че няма работни места, които да запазят. И накрая Кодексът на маите е категоричен за приближаващото изравняване на Слънчевата система с гигантската черна дупка в средата на нашата галактика. — Всички журналисти очакваха думите ѝ нетърпеливо. — НАСА потвърди, че изчисленията на древните астрономи са точни до секундата. Към това се прибавят научните данни за земното магнитно поле, което е най-слабо, откакто са започнали измерванията. Магнитните полюси се движат през ледената пустош на Арктика и Антарктика с повече от трийсет километра годишно. Активността на слънчевите петна нараства рязко и ще достигне максимума си през 2012 година, но аз бих препоръчала въздържане от крайни действия.

Арана кимна в съгласие, застанал до Къртис в подножието на Пирамида I.

— Вместо това правителствата би трябвало да се подготвят за вероятно изместване на полюсите и да обърнат внимание как то би могло да се отрази върху комуникациите. Това е проява на здрав разум. Правителствата би трябвало и да се погрижат събраното ни знание да бъде съхранявано на много места, като материални носители бъдат сложени в сигурни хранилища на голяма надморска височина. Необходимо е да бъдат разработени и планове за евакуация на крайбрежните райони. Но отново не препоръчвам крайни мерки, защото моите скъпи приятели сред старейшините на майте са на друго мнение. — Тя се обърна към Хосе, старейшините и воините, за да насочи вниманието на журналистите към тях. — На старейшините е известно, че 21 декември 2012 година ще отвори духовен портал — портал на огромна енергия и надежда. Но той ще бъде достъпен само за хора, готови да преосмислят какво е най-важно за тях, които са се посветили на по-мирен, по-спокоен живот. Порталът ще бъде достъпен и за могъщите държави, но само онези, които променят външната си политика в съгласие с по-справедлив и уравновесен подход към света. Държави, които насърчават гражданите си не само да търпят, но и да приемат различните култури. Ако това се случи, надеждата за нас е голяма. Ако не — в кодекса е написано ясно. Ще ни сполети участта на могъщите май.

Воините на майте бдяха пред бунгалото на Къртис и Алета, които се сбогуваха с Хосе.

— Не мога да намеря думи, за да ти благодаря подобаващо.

Просълзената Алета целуна шамана по бузите.

— Достатъчно е, че върнахте кодекса на света — отвърна той и стисна ръката на Къртис. — Боя се обаче, че светът няма да го обсъжда дълго, а медиите ще търсят други новини. Когато това се случи, спомнете си за инките — каза им загадъчно и след тези думи излезе.

— Е, отървахме ли се? — попита Алета.

Къртис завъртя глава.

— Във Вашингтон ще отричат, че са знаели каквото и да било за намесата на ЦРУ тук и за експериментите в Гакона. Това е стандартна процедура. Отричай, пак отричай и продължавай да отричаш с надеждата, че журналистите ще загубят интерес, докато не изскочат

неопровержими доказателства, които те принуждават да се откажеш от лъжите си. Има твърде влиятелни хора във Вашингтон, които с удоволствие биха ме одрали жив. И щом Уайли е жив, няма да миряса, докато не ми запуши устата.

— Както и моята. Какво ще правим сега?

— Имам стари приятели в Мосад. Малко им остава да напишат следите на Фон Хайсен и в Перу, където впрочем са живели инките... Товарен кораб ще отплава от Пуерто Кецал, а капитанът е атеист.

— С отделни койки ли е каютата?

— С широко легло за двама.

— Щом е тъй, идвам.

— Кога тръгваме?

Издание:

Ейдриън д'Аже. Кодексът на майте

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2011

Редактор: Милко Стоименов

ISBN: 978-954-655-210-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.